

Giới thiệu Vọng Tình Say Mê

Nàng ở hiện đại vừa chào đời đã chết vì ngạt thở, trời thương cho nàng trùng sinh ở thời đại khác.

Sinh ra lần nữa nàng là một cô công chúa xinh đẹp, chiến tranh bùng nổ khiến nàng vướng vào một cuộc hôn nhân chính trị.

Hôn phu nàng yêu vì nàng mà không tiếc mạng sống, người nàng không yêu vì nàng mà cho đi hạnh phúc.

Trong cuộc tình này nàng nhận ra một người... để lại một người... nuốt lệ vào tim...

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mùa xuân năm 1556, Trung hoa cổ đại xảy ra cuộc chiến tranh, các lãnh chúa tranh giành đất đai và quyền lực, cuộc chiến tranh ác liệt nhất là của nước Lê và nước Lý, chiến tranh thảm khốc kéo dân chúng vào bể khổ lầm than, để chấm dứt chiến tranh, vua Lê muốn gả con gái của mình cho thái tử của nước Lý, vua Lý viết thư đồng ý và gửi kèm vật đính ước, hai nước Lê và Lý kí hiệp ước nghị hòa.

Chín năm sau, vua Lý băng hà, thái tử của nước Lý là Lý Tình Phong 18 tuổi lên ngôi vua, cùng lúc đó công chúa Lê Vân Nam (tên thường gọi A Nam) của nước Lê vừa tròn 16 tuổi, hôn sự được định sẵn, vua Lê sai sứ giả đến nước Lý bàn hôn.

Thái tử Lê Khả Siêu (21 tuổi) đi đến thỉnh an vua cha liền nghe được tin này, chàng lập tức thối lui trở về thư phòng, trên đường về thì gặp Vân Nam và Tổ Bình (19 tuổi) đang đứng trò chuyện ở hành lang ngự hoa viên.

Khả Siêu đi nhanh tới, vẻ mặt có chút lo lắng nói: "A Nam, phụ hoàng đã sai sứ giả đến nước Lý bàn chuyện hôn sự của muội rồi đó."

Vừa nghe được câu này, gương mặt A Nam lập tức vặn vẹo, méo mó, cô giật giật khóe miệng, hai mắt rung rung, thanh âm tựa hồ có chút loạn: "Muội không lấy đâu, phải làm sao bây giờ?"

Cô quay sang nhìn Tổ Bình với ánh mắt cầu cứu: "Tổ Bình tỷ, cứu muội với."

Tổ Bình thở dài, cô ôm Vân Nam vào lòng an ủi: "Xin lỗi muội, đây là hôn ước do phụ hoàng sắp đặt, nếu không làm theo sẽ ảnh hưởng đến danh dự và lời hứa của một bậc quân vương, tỷ nghĩ chắc hẳn vua Lý cũng sẽ đồng ý và không dám làm trái lại những gì mà phụ hoàng anh ta nói trước lúc băng hà đâu?"

Đáy mắt Vân Nam thoáng qua một chút khó chịu, cô đẩy nhẹ Tổ Bình ra rồi bỏ chạy về phòng, Tổ Bình nhìn theo bóng lưng A Nam, thần sắc lo lắng nói: "Không còn cách nào khác sao?"

Khả Siêu thở dài lắc đầu: "Đành vậy thôi, một khi phụ hoàng đã quyết thì không thể nào lay chuyển được."

Một canh giờ sau, Khả Siêu cùng Tổ Bình đi đến phòng của Vân Nam, trong phòng truyền ra tiếng kêu "kết... cách... kết...", cả hai mở cửa bước vào phòng, căn phòng trống trơn không một bóng người, chiếc cửa sổ bị gió thổi đập ra đập vào, ở trên bàn có một bức thư, Khả Siêu đi đến cầm lấy bức thư mở ra xem, nội dung trong thư viết rằng: "Con không lấy vua Lý đâu, phụ hoàng hứa với người ta thì phụ hoàng đi mà lấy, con đi đây... đừng tìm con... Ký tên: A Nam"

Tổ Bình và Khả Siêu phì cười, đồng thanh nói: "Cái con bé này, thiệt tình."

Cả hai cùng nhau đi đến ngự thư phòng, thị vệ canh gác nhanh chóng khom mình hành lễ: "Tham kiến thái tử, thái tử phi."

Khả Siêu hất nhẹ tay, chàng cùng Tổ Bình tiến vào cửa ngự thư phòng, cả hai cúi người hành lễ rồi đưa bức thư cho vua Lê, xem xong thư vua Lê lập tức đen mặt, ông thở dài, cất tiếng nói: "Thôi được rồi, dù gì con bé cũng đến Vương phủ của nước Lý, đến nước này thì..."

Vua Lê trầm mặt, ông do dự một lát rồi nói: "Khả Siêu, con hãy cử người của cảm y vệ đi đến nước Lý đưa Vân Nam trở về."

Khả Siêu chấp tay cúi đầu nói: "Dạ, phụ hoàng."

Khả Siêu cùng Tổ Bình trở về phòng, Tổ Bình nhẹ nhàng cất tiếng hỏi: "Chàng định cử người đi thật sao?"

Khả Siêu mỉm cười, vẻ mặt bình thản nói: "Nàng đừng lo, ta hiểu muội ấy mà, muội ấy viện cớ bỏ đi là muốn tìm hiểu vua Lý đó."

Tổ Bình đỏ mặt hỏi lạnh: "..."

Khả Siêu uống một ngụm trà, chàng chậm rãi nói tiếp: "Ta sẽ không cử người đi đến đó đâu?"

Trên đường đi đến nước Lý, A Nam (già nam trang) không ngừng suy nghĩ đến chuyện hôn sự, cô vừa đi vừa lầm bầm: "Chẳng may vua Lý là một tên xấu xí bệnh hoạn thì... thì..."

Chỉ nghĩ đến thôi mặt cô đã xanh lét như tàu lá chuối, cô gào lên, ôm đầu vò một cách tuyệt vọng: "Trời ơi! Tôi không lấy hắn đâu? Tại sao lại có cuộc hôn sự này hả trời!"

Đi thêm một đoạn, A Nam ngơ ngẩn ngẩn ngừng dừng lại nói: "Nhưng mà ở đó mình đâu có quen ai?"

Trong đầu cô đột nhiên nhớ đến một người: "Ah, phải rồi... tìm nhũ mẫu, mình sẽ nhờ nhũ mẫu đưa mình vào cung để gặp tên vua đó."

Một cuộc hành trình dài rồi cũng đến Vương Thành, A Nam bước vào thành, mọi người xung quanh chen chúc đi chợ, không một ai để ý đến sự hiện diện của A Nam.

A Nam ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh, đôi mắt tròn xoe nhìn vào các gian hàng ở hai bên đường, bỗng một người lạ chạy đến đụng phải A Nam, hấn cúi đầu, thanh âm nhỏ nhẹ đến tận trong xương cốt: "Xin lỗi."

A Nam mỉm môi, lắc đầu nói: "Không sao."

Người kia xin lỗi rồi nhanh chóng chạy đi, khoe môi hấn nhếch lên hiện ra một nụ cười ranh mãnh, A Nam đi đến quán ăn trước mặt, đặt túi đồ lên bàn, cô kiểm tra túi tiền đặt ở bên hông, mặt mày đen nhẻm không có chút sức sống, sờ soạng khắp người một lần nữa cô mới chính thức than lên một câu: "Túi tiền của mình đâu mất tiêu rồi?"

Tiểu nhị của quán ăn chạy đến, vừa lau bàn vừa hỏi: "Vị công tử chắc là người từ nơi khác đến đây nên chưa biết, ở đây trộm cắp nhiều lắm, ra đường nên cẩn thận một chút."

A Nam tức giận nắm lấy túi đồ chạy ngay đến chỗ lúc này bị va chạm, rảo mắt nhìn xung quanh, cô liền thấy tên lúc này đụng phải mình, trên tay hắn cầm lấy túi tiền của cô xốc lên, A Nam vừa nói lớn vừa chạy nhanh đến: "Tên kia, mau trả túi tiền lại cho ta."

Tên ăn trộm giật mình cầm đầu chạy, A Nam đuổi theo hét lớn: "Đứng lại, mau đứng lại... để ta bắt được ta bẻ giò của ngươi!"

Nói xong A Nam lấy đà bay lên đá hấn một cú vào đầu, hắn lộn nhào ngã xuống đất, túi tiền văng qua một bên, A Nam cúi xuống cầm lấy túi tiền rồi nói: "Dám dặt tiền của ta à, ngươi chán sống rồi nhì?"

Tên trộm lồm khồm bò dậy, hấn chấp tay quỳ lạy trên mặt đất, lắp bắp nói: "Công tử, xin tha mạng... tiểu nhân lần sau sẽ không dám nữa đâu ạ!"

A Nam trừng mắt, bốc hỏa nói: "Ngươi nghĩ còn có lần sau nữa à."

Tên trộm hoảng hồn, hấn sợ đến xanh mặt, miệng ấp úng nói không rõ câu: "Sẽ... sẽ không trộm cắp nữa đâu ạ... hix... đáng sợ quá..."

A Nam nở nụ cười ranh mãnh, xảo quyệt, cô lắc đầu bẻ khớp tay kêu răng rắc rồi nói: "Đề bốn công tử giáo huấn ngươi vậy."

Tên trộm sợ hãi toát mồ hôi, hấn muốn quay đầu bỏ đi thật nhanh nhưng đã muộn.

Bốp bốp, bình bình, chát chát, bụp bụp...

A Nam phui tay, hừ một tiếng: "Tốt nhất là đừng để ta gặp lại ngươi lần nữa."

Tên trộm bị đánh đến nổi thâm tím mặt mày, hấn ôm mặt bỏ đi, A Nam toát mồ hôi lạnh, nội tâm lầm bầm: "Mình có cảm giác như ai đó đang nhìn mình."

Khẽ đưa mắt liếc qua hai bên đường, mọi người đang nhìn cô với ánh mắt dò xét, bỗng một số người lên tiếng nói: "Đánh hay lắm, đánh chết cái tên ăn trộm đó đi."

Một số khác còn dùng rau củ ném vào người tên trộm, A Nam gãi đầu cười ngượng ngạo, cô đi đến quán cơm trước mặt, ăn xong cô tìm một nhà trọ nghỉ ngơi, thư giãn.

Trời một lúc một tối dần, A Nam nằm ở trên giường trần trọc không ngủ được, cứ hể nhắm mắt lại là cô lại liên tưởng ngay đến gương mặt xấu xí của vua Lý, bỗng nhiên cô la lên thất thanh: "Ahhhh, tôi không lấy tên đó đâu..."

Tiếng thét của cô làm cho những người trọ ở đó choàng tỉnh, họ tức giận thay phiên nhau chửi đồng, mắng phồng lông một câu, A Nam hắc xì liên tục, cô lăn lộn trên giường, miệng lầm bầm: "Khó ngủ quá... hu... hu..."

Sáng sớm hôm sau, A Nam trả tiền phòng rồi đi về hướng khu rừng (qua khỏi khu rừng này là đến kinh thành chính của nước Lý).

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

A Nam bây giờ lơ lơ như người mất hồn, hai mắt thâm quầng sưng húp như hai con ốc, bước chân cũng trở nên cực kỳ chậm, đi được một đoạn cô liền bị bọn sơn tặc chặn đường, cả thấy gồm bảy người, tên cầm đầu lớn tiếng mở miệng: "Cây ta trồng, đường ta mở, muốn đi qua, để hành lý lại."

A Nam từ từ ngước mặt lên, bọn sơn tặc giật mình, hô hoán, sợ hãi bỏ chạy: "Á... á hồ ly tinh... cứu tôi với."

A Nam ngơ ngác cúi đầu thờ phào một hơi: "Bộ nhìn mình trông giống hồ ly tinh lắm sao?"

Giữa trưa, A Nam dừng chân bên bờ suối vắng, uống nước xong, cô nghỉ ngơi bên cạnh một tảng đá, cái bụng lại kêu ọ ọ, A Nam nhăn nhó đưa tay xoa bụng, miệng lầu bầu nói: "Chết tiệt, sao cái khu rừng này dài thế? Đi mãi mà không thấy lối ra, thức ăn đều hết cả rồi."

Đột nhiên toàn thân cô run lên bần bật, giọng nói cũng run run: "Có... có khi nào mình đi lạc rồi không... hy... hy vọng ở đây không có thú ăn thịt người."

Cô đưa mắt ngó nghiêng xung quanh, thấy không có động tĩnh gì mới an tâm nằm xuống chợp mắt một chút, hai khắc sau cô mở mắt tỉnh dậy, ngồi trên tảng đá, cô thò chân xuống mặt nước, hất nước lên không trung, miệng lầm bầm: "Đói quá..."

Ở phía sau có tiếng sột soạt khe khẽ, A Nam rùng mình quay phắt lại, một con thỏ nhảy ra từ bụi cây, A Nam mắt sáng rỡ nhảy xuống chụp lấy con thỏ, con thỏ bỏ chạy thật nhanh, A Nam nằm chụp ếch ở dưới đất, khóc không ra nước mắt: "Hu hu... bữa ăn của tôi... không chịu đâu?"

A Nam sự mặt lơ lơ cầm hành lý bước đi, đi được nửa đoạn, cô nghe thấy đằng trước có tiếng bước chân liền chạy nhanh tới núp vào sau lùm cây, nhúng cổ nhìn lên, cô nhìn thấy một lam y nam từ tóc dài, da trắng, mắt đen, càng nhìn càng thấy giống nữ nhân nhưng đây lại là một nữ nam.

A Nam đỏ mặt sừng sờ nói nhỏ: "Trời ơi, đẹp trai quá đi mất... ủa... trên tay hắn cầm gì vậy nhỉ? Gà... gà kia?"

A Nam vội vàng chạy ra nói: "Huynh gì ơi, có thể bán cho tôi con gà trên tay huynh được không?"

Nam từ nhú mày, dứt khoát trả lời: "Không."

Chàng làm lơ A Nam, lạnh lùng đi lướt qua, A Nam tức tối quay lại, cô co chân đưa tay tháo giày ném thẳng về phía chàng, theo bản năng của người học võ, chàng nghiêng đầu né, chiếc giày đập trúng thân cây roi xuống đất.

Nam từ quay đầu trừng mắt nhìn A Nam, trong khi đó A Nam hai mắt long lanh, nước miếng chảy ròng ròng nhìn chăm chú vào con gà, chàng không nhận được bật cười một tiếng: "Ha ha ha."

A Nam giật mình đưa tay chùi nước bọt rồi nói: "Làm ơn bán cho tôi đi, tôi đói lắm rồi."

Nam từ cười lớn hơn, tiếng cười của chàng làm cho bọn lính chạy ủa tới, vừa chạy vừa gọi lớn: "Hoàng thượng, người không sao chứ ạ."

Tĩnh Phong khôi phục lại vẻ mặt bình thường, chàng đưa con gà qua cho một tên lính, A Nam giật mình lòng nghĩ: "Họ gọi hắn là hoàng thượng, không lẽ tên này là vua của nước Lý?"

Bọn lính nhìn A Nam nói: "Người là ai?"

A Nam lúng túng nói: "Tôi... tôi chỉ là người đi đường thôi."

Nói xong A Nam quay lưng bước thật nhanh, vừa đi vừa lầm bầm: "Thật khác xa với những gì mình tưởng tượng, hắn đẹp trai như vậy liệu có biến thái không nhỉ?"

A Nam ngoái đầu lại nhìn, Tĩnh Phong cất bước theo sau, chàng mở miệng nói: "Đợi một chút."

A Nam giật thót bỏ chạy, Tĩnh Phong vội vàng đuổi theo, bọn lính chạy theo sau, vừa chạy vừa nói lớn: "Hoàng thượng... nguy hiểm, xin người mau dừng lại... hoàng thượng..."

A Nam vừa chạy vừa nghĩ: "Tên... tên này đúng là biến thái mà, hắn chạy theo mình làm gì cơ chứ, mệt... mệt quá... học học..."

A Nam nói lớn: "Sao huynh lại đuổi theo tôi, tôi có làm gì huynh đâu chứ?"

Tĩnh Phong đưa tay gạt mấy cành cây, vẻ mặt lo lắng nói lớn: "Dừng chạy nữa, khu vực đằng trước có sư tử đó."

A Nam đứng sững lại nói: "Sur... sur từ ư?"

Gió thổi xào xạc, lá cây rung động, A Nam giật mình la toán lên: "Ồi mẹ ơi.. sur từ..."

Cô chạy ra phía sau ôm chầm lấy Tình Phong, Tình Phong nhướng mày ngạc nhiên, A Nam sợ hãi nhắm tịt cả hai mắt, bàn tay bầu chặt lưng chàng run lên cầm cập.

Tình Phong chẳng ngần ngại bế A Nam lên, bọn lính đứng nhìn với vẻ mặt ngạc nhiên, miệng mở to cực đại, hoàng... hoàng thượng bế một nam nhân, Tình Phong đi đến chỗ lúc này, chàng ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc giày của A Nam rồi bế cô trở về lều, A Nam sợ quá nên đã thiếp đi, đặt A Nam xuống giường, chàng dùng tay gỡ tay của cô ra mà gỡ không được, rốt cuộc chàng phải nằm bên cạnh cô, chàng nhìn cô không rời mắt, đồng suy nghĩ hiện lên: "Nam nhân gì mà nhẹ như một cây bông."

A Nam ngủ một mạch cho đến khi trời sáng, cô mơ mơ màng màng nói mớ: "Đùi... đùi gà, huynh cho tòi há."

A Nam há miệng cạp một miếng, bỗng bên tai truyền đến tiếng thét thất thanh: "Ahh..."

Bọn lính hốt hoảng chạy đến bên ngoài cửa lều, về mặt sợ hãi nói vọng vào: "Hoàng thượng, người không sao chứ?"

Tình Phong gục mặt xuống giường, toàn thân run rẩy, miệng lắp bắp: "Trẫm... trẫm không sao?"

A Nam choàng tỉnh, mở mắt ra thì thấy mình đang cầm tay Tình Phong cắn một miếng máu chảy ràn rụa, cô hoảng hồn lập tức ngồi dậy xé tấm vải ở trên người băng lại chỗ bị cắn cho chàng, khuôn mặt rom róm như muốn khóc, không ngừng nói: "Xin... xin lỗi... xin lỗi huynh."

Tình Phong im lặng không nói lời nào, bụng A Nam kêu ọt ọt, cô cứng đờ đưa tay ôm bụng, Tình Phong không ngừng đồ mồ hôi, chàng sai người chuẩn bị thức ăn đem vào phòng, A Nam đưa một ngón tay lên miệng, nước miếng chảy tèm nhem, ánh mắt long lanh nhìn các món ăn rồi nói: "Woa!! nhiều đồ ăn quá... ăn nhé... tôi đói lắm rồi."

Nói xong A Nam ăn ngấu nghiến như một con chó bị bỏ đói lâu ngày, Tình Phong mỉm cười nhìn cô không chớp mắt, một khắc sau, A Nam tựa lưng vào ghế, cô xoa xoa cái bụng rồi nói: "Ợ... no quá..."

Tình Phong nhẹ nhàng sờ lên chỗ băng bó, chàng tò mò liếc qua A Nam, hỏi: "Ngươi tên gì?"

A Nam mỉm cười, vui vẻ đáp: "Tôi tên A Nam, còn huynh?"

Tình Phong hơi ngần ra, có chút kinh ngạc nhìn A Nam, biết rõ mình là hoàng thượng mà vẫn dám hỏi tên mình... thú vị đấy, chàng nhếch môi, đáy mắt hiện lên vài tia hứng thú thành thật đáp: "Gọi ta Tình Phong được rồi."

A Nam gật đầu tỏ vẻ bí ẩn, miệng lắp bắp: "Tốt nhất là không nên nói cho hần biết thân phận thật sự của mình."

Tình Phong im lặng nhìn A Nam, A Nam chột dạ cúi đầu: "Sao... sao thế? Bộ trên mặt tôi có dính gì à."

Vừa nói cô vừa đưa tay cheu mặt, Tình Phong đứng dậy đi ra ngoài: "Không có gì? Nếu ngươi muốn đến kinh thành thì ở lại, tiện đường ta đưa ngươi đi."

A Nam nghe thấy vậy liền vui mừng hơn hờ, cô ngẩng đầu nói: "Thế thì tốt quá, cảm ơn huynh nha."

Đội Tình Phong đi khuất, A Nam lộ ra nụ cười gian xảo: "Hô hô hô, có chỗ ăn chỗ ở miễn phí ngu gì không ở lại?"

A Nam cảm thấy trên người ngứa ngáy khó chịu bèn đi ra khỏi lều, mọi người nhìn cô nhưng không ai dám lên tiếng, A Nam đi một được một đoạn, bỗng trước mắt xuất hiện một dòng suối nhỏ, A Nam nhìn xung quanh lòng nghĩ: "Ồ đây cũng xa lều, chắc không có ai đến đâu?"

A Nam cởi bỏ y phục rồi đi nhè nhẹ xuống nước, ngâm mình trong làn nước mát, cô thoải mái kỳ cọ, bỗng có một tiếng "ùm" thật lớn, cô hốt hoảng quơ tay lia lịa bơi đến tảng đá bên cạnh, vội vàng mặc lại y phục rồi bỏ chạy.

Cô chạy sơ ý vấp phải cành cây liền té ào xuống đất, Tình Phong liếc qua ánh mắt cảnh giác nói lớn: "Ai đó?"

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mắt thấy có bóng người chạy vào rừng, Tình Phong sững sờ, ngạc nhiên: "Đó chẳng phải là ...", chàng lập tức đi nhanh vào bờ quơ lấy y phục trên tảng đá mặc vào, đuổi theo sau, A Nam vừa chạy vừa ngoái đầu lại, hai tay loay hoay cột lấy dây thắt lưng.

Bên trong khu rừng yên tĩnh, những tiếng o o vù vù theo gió truyền đến bên tai, trong lùm cây bên cạnh bỗng có tiếng sột soạt, một con sư tử khổng lồ chui ra, A Nam sợ hãi đứng khựng lại, mặt mày trắng bệch như được phủ bột, lưỡi liú lại không nói nên lời, sư... sư tử..., toàn thân cô run lên, chân lùi lại mấy bước, cô xoay người bỏ chạy, miệng gọi lớn: "Cứu tôi với, cứu tôi."

A Nam chạy bán sống bán chết không dám quay đầu nhìn lại, sư tử đuổi theo cô, A Nam vấp phải ống quần ngã sòng soài ra đất, sư tử bay lên giương móng vuốt sắc nhọn chuẩn bị vồ lấy A Nam, A Nam ngẩng đầu quay lại, hai mắt mở to, lông mày cũng theo đó mà nhướng lên hết cỡ, thôi... thôi xong mình rồi, cô nhắm tịt hai mắt đợi chết.

Ngay lúc này, Tinh Phong rút đoàn kiếm dắt ở thắt lưng phóng mạnh tới, "phập", một nhát vào lưng xuyên tim sư tử, máu chảy lên lảng, sư tử ngã vật xuống đất co giật, móng vuốt bầu vào bả vai A Nam, A Nam đau đớn nhắm tịt hai mắt gào lên: "Ahhhhhh."

Sư tử gãy dựa kêu rống lên một tiếng trong đau đớn rồi chết, Tinh Phong chạy nhanh tới kéo con sư tử hất sang một bên, chàng nhìn A Nam với ánh mắt kinh ngạc, trong lòng không khỏi kích động: "Cậu... cậu ta là nữ nhi."

A Nam nằm đó, toàn thân bê bết máu, hơi thở có chút ngắt đoạn, Tinh Phong ngồi xuống, trên mặt có chút đỏ, chàng nghiêng mặt sang một bên đưa tay tới kéo áo che ngực cho cô rồi im lặng bế cô đi nhanh đến bờ suối, đặt cô lên ngựa, chàng nắm lấy dây cương nhảy lên lưng ngựa phi thật nhanh về lều, vài tên lính hốt hoảng nói lớn: "Hoàng thượng, người bị thương sao?"

Một tên lính giữ lấy con ngựa, Tinh Phong xuống ngựa bế lấy A Nam vừa đi vừa nói: "Không phải máu của trẫm, mau mang nước ấm và khăn lại đây!"

Bọn lính sợ hãi, luống cuống chạy đi: "Dạ."

A Nam siết chặt áo chàng, thở hổn hển: "Học học... đau quá..."

Tinh Phong bế A Nam vào lều, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, một tên lính bê chậu nước và khăn đi vào lều nói: "Nước đây thừa hoàng thượng."

Tinh Phong nhanh chóng kéo chăn phủ lên người A Nam, một mực âm lãnh nghiêm mặt nói: "Đem đến đây rồi đi ra ngoài."

Tên lính cúi đầu "dạ" một tiếng, hần đi đến đặt chậu nước lên ghế rồi thối lui ra ngoài, Tinh Phong đưa tay tới có chút lưỡng lự, chàng nuốt xuống một ngụm nước miếng rồi nắm lấy chăn lật ra, A Nam nhắm mắt, dòng ý thức trôi dậy, hai mắt mở mắt ra chớp nhẹ nhìn người trước mặt, cô sợ hãi, run rẩy đưa tay vịn chặt vết thương, khóe miệng run run nói: "Huynh... huynh muốn làm gì? Không được đến gần tôi?"

Tinh Phong nhúng khăn nước vào chậu nước ấm vắt hơi khô, chàng liếc qua nhìn cô rồi lên tiếng trấn an: "Bình tĩnh, ta chỉ rửa vết thương và đắp thuốc thôi cho cô thôi."

A Nam bối rối có chút ngượng ngùng: "Nhưng tôi... tôi..."

A Nam nhất thời lặng thinh không nói được gì, Tinh Phong đưa tay tới kéo nhẹ vai áo xuống, chàng lau vết thương xong liền nói: "Ta đắp thuốc cho cô, chịu đau một chút nhé."

Tinh Phong cầm lấy lọ thuốc ở trên bàn, chàng mở nắp rồi rắc bột thuốc lên vết thương, A Nam nhắm mắt, cô xuyết xoa, bàn tay run run rất muốn chạm vào: "Rất... rất quá."

Tinh Phong cúi đầu nhẹ nhàng thổi thổi vào vết thương, băng bó xong, chàng lấy cho cô một bộ y phục, thanh âm nhỏ nhẹ nói: "Ồn rồi, cô thay y phục rồi nghỉ ngơi đi."

Tinh Phong đặt nhẹ bộ y phục xuống giường rồi xoay người đi ra khỏi lều, A Nam nắm lấy bộ y phục đưa lên miệng hôn nhẹ, thay y phục xong, cô nằm úp xuống giường thở phào một hơi, miệng lầm bầm: "Cảm ơn huynh nhé, Tinh Phong."

Cô ngủ thiếp đi, Tinh Phong đứng ở ngoài cửa lều căn dặn bọn lính: "Các người nghe cho rõ đây, không có lệnh của trẫm, là ai đi nữa cũng không được bước chân vào lều của trẫm, không được làm cho người ở trong đó thức giấc, nhất cử nhất động phải nhẹ nhàng, rõ chưa!"

Bọn lính đứng nghiêm, hô lớn đồng thanh: "Dạ rõ."

Vỹ Kiệt (22 tuổi - thái y riêng của Tinh Phong) đứng ở gần đó liền phì cười, Tinh Phong quay sang lườm Vỹ Kiệt một cái, Vỹ Kiệt giật mình lập tức quay mặt nói phong long: "Trời... trời hôm nay đẹp quá ta."

Vỹ Kiệt trầm mặc có chút khó hiểu nói nhỏ: "Tại sao hoàng thượng lại quan tâm đến cậu nhóc đó nhỉ? Không lẽ hoàng thượng thích một đứa con nít... huông hồ cậu ta lại là nam nhi, không lẽ hoàng thượng là gay to?"

Vỹ Kiệt rùng mình nổi da gà, Tinh Phong bốc hỏa trừng qua ánh mắt hình viên đạn: "Trẫm nghe thấy hết rồi đấy, thay vì đứng đó nói nhảm sao không đi làm việc của khanh đi."

Vỹ Kiệt giật mình đỏ mặt hỏi, hoàng... hoàng thượng đáng sợ quá.

Sau đó mọi người vào rừng đi săn, ở lều chỉ còn vài người, A Nam lúc này vẫn còn đang say giấc.

Sớ chiều Tình Phong đi săn trở về, vào lều thì thấy A Nam vẫn còn đang ngủ, chàng đi đến kéo chăn đắp cho A Nam, bỗng A Nam trở mình, Tình Phong ngơ ngác nhìn cô, cánh tay phải dần dần đưa tới chạm nhẹ vào tóc, cùng lúc này Võ Kiệt bung chén thuốc bước vào lều nói: "Hoàng thượng, thuốc sắc xong rồi ạ."

Tình Phong nhanh chóng rút tay lại nói: "Ừ, để đó đi."

Võ Kiệt đặt chén thuốc lên bàn khẽ đưa mắt liếc A Nam một cái rồi quay lưng bước ra ngoài, miệng lầm bầm: "Cậu ta là nữ nhi? Tại sao phải đích thân hoàng thượng chăm sóc cô ta chứ, mà thôi... miễn sao hoàng thượng thích là được."

Tình Phong đang chuẩn bị thay y phục, A Nam nằm mơ bỗng choàng tỉnh, ngồi bật dậy la lớn: "Không được."

Tình Phong giật mình quay sang nhìn A Nam, A Nam nhắm mắt thở phào nhẹ nhõm, cô đưa tay vỗ vỗ ngực nói nhỏ: "Ra là mơ, làm giật cả mình."

A Nam cúi đầu nhìn đến bả vai, cô nhẹ nhàng kéo áo xuống, bàn tay đưa lên sờ vào vết thương, Tình Phong đỏ mặt vờ ho một tiếng: "E... hem..."

A Nam đen mặt lập tức ngẩng đầu lên, cô xấu hổ, gương mặt cả mặt lập tức kéo áo lên, miệng nói lớn: "Sao huynh ở đây mà không lên tiếng?"

Tình Phong tỏ vẻ thật thà vô tội đến hết mức: "Lúc ta về thì cô vẫn còn ngủ, tại cô không để ý thôi."

A Nam đỏ mặt không nói thêm được gì, cô ôm đầu, miệng lầm bầm: "Ngốc... mình đúng là ngốc mà."

Tình Phong cầm lấy chén thuốc tiến đến chỗ A Nam, A Nam ngạc nhiên liếc nhìn chén thuốc với ánh mắt tò mò: "Cái gì đen thui thế này? Nhìn chẳng giống đồ ăn gì cả?"

Tình Phong đỏ mặt hời hợt, thanh âm nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Cầm lấy uống đi, là thuốc bổ đó, uống vào vết thương sẽ chóng lành."

A Nam lắc đầu nguầy nguậy nói: "Không uống, tôi muốn ăn cơm."

Tình Phong đưa chén thuốc tới gần miệng A Nam, vẻ mặt có chút nhăn nhó nói: "Uống hết rồi mới được ăn cơm."

A Nam phồng má cương quyết đưa tay đẩy chén thuốc qua một bên, lạnh lùng nói: "Không uống."

Tình Phong nhíu mi hừ lạnh, được... không uống phải không? Chàng nâng chén thuốc lên miệng uống một ngụm lớn, A Nam lắc đầu uốn éo làm nũng: "Mau dọn cơm đi."

Tình Phong cúi xuống áp sát mặt cô, A Nam giật mình thụt lùi nói: "Huynh... huynh làm gì vậy? Đừng có mà làm bậy nha!"

Tình Phong đưa tay nâng cằm A Nam rồi hôn, A Nam mở to mắt, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ, tay cô đưa lên nhưng rất nhanh bị Tình Phong nắm lại, cô nhắm mắt khi thuốc được đẩy vào miệng, một lát sau Tình Phong rời khỏi đôi môi thơm mọng của cô, A Nam ngẩng tò te lòng nghĩ: "Huynh... huynh ấy vừa mớm thuốc cho mình bằng miệng."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

A Nam giật giật khóe miệng, lầm bầm: "Hôn... hôn rồi..."

Tình Phong nói chuyện mà khuôn mặt lạnh tanh không có chút cảm xúc: "Cái đó không thể gọi là hôn, ta chỉ giúp cô uống thuốc thôi."

A Nam âm ỉc nằm sụp xuống giường tuôn ra một tràn: "Như nhau cả thôi, môi chạm môi là hôn rồi còn gì, ôi... nụ hôn đầu của tôi... hu hu..."

Nụ... nụ hôn đầu..., khuôn mặt Tình Phong có chút ửng đỏ, giọng nói trầm xuống lắng sang chuyện khác: "Ta... ta sai người chuẩn bị cơm cho cô nhé."

A Nam bật dậy, hai mắt long lanh sáng lên hình ngôi sao bốn cánh: "Cơm, ăn cơm."

Tình Phong phút chốc rùng mình, nụ cười cũng trở nên ngượng ngạo: "Được... được rồi, ăn cơm."

Cơm đã được dọn, A Nam ăn ngấu nghiến (mắm mắm), Tình Phong vừa cười vừa nói: "Ăn từ từ thôi, kéo nghẹn bây giờ?"

Cùng lúc này Võ Kiệt đi vào lều cúi đầu nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, sứ giả nước Lê đã đợi hoàng thượng 2 ngày rồi ạ, sứ giả mong người hồi cung sớm một chút để bàn chuyện hôn... hôn... sự..."

Vỹ Kiệt giật mình nhìn về phía A Nam, A Nam rom róm nước mắt nói: "Hôn... hôn rồi... làm sao đây, tôi không muốn sống nữa... hu hu... mắt mắt..."

A Nam vừa nói vừa ăn, Vỹ Kiệt có chút hoảng sợ nói nhỏ: "Hoàng thượng, cô ta bị làm sao thế?"

Tĩnh Phong nhúm mi thờ dài, chàng đưa tay day day trán: "Trẫm đối với nàng mớm thuốc bằng miệng."

Vỹ Kiệt nghe xong liền phì cười ra tiếng: "Ha ha."

A Nam âm ức khóc to hơn: "Oa oa oa..."

Tĩnh Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn Vỹ Kiệt: "Vỹ Kiệt, khanh muốn cười thì đi ra ngoài mà cười."

Vỹ Kiệt nghẹn lại tiếng cười, vẻ mặt trở lại bình thường ngẩng đầu nói: "Còn việc của sứ giả thì sao ạ."

Tĩnh Phong xoay người nói: "Chuyện đó nên ra ngoài bàn bạc."

Cả hai bước ra khỏi lều, Tĩnh Phong thờ dài nói: "Sao khanh biết nàng là nữ nhi?"

Vỹ Kiệt nhìn chàng, cổ mỉm cười thật bình thường, mắt mở to không chớp: "Thần là thái y mà, nhìn là biết rồi."

Tĩnh Phong cười lạnh, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo: "VẬY Ờ, CHUẨN BỊ NGỰA, CHÚNG TA HỒI CUNG."

Trong lều truyền ra tiếng cười ghê rợn: "He he he he he."

Tĩnh Phong cùng Vỹ Kiệt đưa mắt nhìn vào bên trong lều, Vỹ Kiệt sợ đến xanh mặt ấp úng: "Hoàng thượng, cô ta không bị bệnh đấy chứ."

Tĩnh Phong đỏ mặt hơi lạnh, chàng nuốt xuống một ngụm nước miếng rồi nói: "Trẫm cũng không biết."

A Nam vừa cười, vừa ăn, vừa nói: "Ta cần, ta cạp, ta xé... he he he..."

Tĩnh Phong lạnh lùng mở miệng nói: "Chắc không sao đâu, kệ nàng ấy đi."

Vỹ Kiệt nhìn lên bầu trời rồi nói: "Trời gần tối rồi, thần nghĩ nên nghỉ lại một đêm nữa thưa hoàng thượng."

Tĩnh Phong lạnh lùng nói: "Cũng được."

Vỹ Kiệt nhìn A Nam, hai mắt nheo lại có chút ngạc nhiên: "Nhìn kỹ mới để ý, y phục cô ấy mặc có chút gì đó quen quen."

Tĩnh Phong thân nhiên trả lời: "Y phục của trẫm đấy."

Vỹ Kiệt tròn mắt há to mồm quay sang nhìn Tĩnh Phong: "Hoàng... hoàng thượng, không lẽ chính người đã thay y phục cho cô nương ấy?"

Tĩnh Phong chưa kịp thanh minh, Vỹ Kiệt run run cắn móng tay nói tiếp: "Hoàng thượng... dù gì cô ta cũng là khuê nữ..."

"Bốp", Vỹ Kiệt nằm xụi lơ dưới đất, Tĩnh Phong có chút tức giận nói: "Là nàng tự thay, không được nghĩ lung tung."

Vỹ Kiệt ôm đầu: "Sao lại đánh thần... hu hu..."

Tĩnh Phong ngó lơ Vỹ Kiệt, chàng vén rèm bước vào lều hỏi: "Ăn xong rồi à, ta hỏi cô một vài chuyện được không?"

A Nam thần thờ có chút bất mãn nói: "Ừm, huynh hỏi gì hỏi đi."

Tĩnh Phong đi đến bên cạnh trâm giọng hỏi: "Cô đến kinh thành để làm gì?"

A Nam cầm lấy chiếc đĩa gỗ nhẹ lên bát dứt khoát trả lời: "Tìm người quen."

Tĩnh Phong nhướn mi tò mò hỏi tiếp: "Ở đâu?"

A Nam đặt đĩa xuống bàn, cô nhặt lấy hạt com cho vào miệng nhai nhóp nhép, đáp lời: "Phủ vương gia."

Tĩnh Phong im lặng rù mắt suy nghĩ: "Phủ vương gia? Rốt cuộc nàng ấy đến phủ vương gia để tìm ai?"

A Nam gục đầu xuống bàn lẩm bẩm: "Từ đây đến phủ vương gia còn bao xa vậy?"

Tĩnh Phong thờ dài, nhất thời có chút không vui, mặt mày hơi nhăn đáp lời: "Nửa ngày nếu đi bộ."

A Nam thờ dài nghiêng mặt sang một bên, bộ dạng uể oải: "Xa thế."

Tĩnh Phong đột nhiên nảy ra ý tưởng, đáy mắt lóe lên một tia sáng: "Đừng lo, sáng mai ta hồi cung rồi, ta sẽ đưa cô đến vương phủ."

A Nam hớn hờ ngẩng đầu nói: "Thật ư?"

Tĩnh Phong gật đầu mỉm cười: "Ừm."

A Nam vui vẻ cười tít mắt nói: "Vậy thì tốt quá, cảm ơn huynh nhé, Tĩnh Phong."

Tĩnh Phong có chút ngượng quay mặt nói nhỏ: "Nàng ấy cười thật dễ thương."

Trên đầu A Nam xuất hiện hàng loạt dấu chấm hỏi: "???"

Màn đêm buông xuống, bóng tối mờ nhạt dần dần bao trùm khắp khu rừng, những con đom đóm hiện lên mờ ảo nhấp nháy liên tục, chẳng bao lâu mặt trăng bắt đầu ló rạng, tròn như chiếc mâm bạc thăm thẳm treo cao, A Nam há miệng ngáp to: "Hơ.... hơ...."

Tĩnh Phong hạ quyền sách nhìn sang A Nam nói: "Buồn ngủ rồi à."

A Nam gật đầu, đi đến bên giường kéo chăn xuống đất, cô trải chăn ra đất rồi nằm vào cuộn tròn lại như tổ kén, Tĩnh Phong ngó người toát mồ hôi: "Làm... làm gì vậy?"

A Nam rúc đầu vào chăn nói vọng ra: "Ngủ như thế này thật ấm."

Tĩnh Phong đen mặt, khoé mắt giật giật lòng nghĩ: "Có ngày tắt thở chứ ở đó mà ngủ thật ấm."

Tĩnh Phong nghiêm túc nói: "Nếu cô lạnh có thể ngủ cùng ta."

Trống ngực ai đó tự nhiên đập thình thịch, A Nam đỏ mặt, xấu hổ nhắm nghiền hai mắt, giọng nói trở nên lí nhí: "Huynh bị gì vậy, dù gì tôi cũng là nữ nhi..."

Tĩnh Phong nhướn mày thản nhiên nói: "Thì sao? Ta có làm gì đâu? Nếu không thích thì thôi."

A Nam im lặng suy nghĩ: "Dù sao huynh ấy cũng phu quân tương lai của mình, được rồi... chỉ là nằm kế nhau thôi mà."

A Nam bò ra khỏi chăn, cô ngồi dậy tiến đến giường hỏi: "Tôi ngủ kế huynh có được không?"

Tĩnh Phong ngồi ở ghế, tâm rung động, đáy lòng bùng lên ấm áp, vui vẻ trả lời: "Ừh."

A Nam nằm xuống giường, đôi mắt đen láy liếc nhìn Tĩnh Phong hỏi: "Huynh còn đọc sách ư?"

Tĩnh Phong tựa người vào ghế, một tay nắm sách, một tay che miệng ngáp một tiếng nhỏ: "Ừh, cô ngủ trước đi."

A Nam nhìn Tĩnh Phong không chớp mắt lòng nghĩ: "Huynh ấy đẹp trai như vậy? Phong độ như vậy? Chắc có nhiều nữ nhân thích huynh ấy lắm, liệu huynh ấy có thích mình không? Hờ... mình lại nghĩ lung tung rồi."

A Nam lấy hai tay đánh má má rồi nói nhỏ: "Tĩnh mộng lại đi, làm sao huynh ấy thích mày được."

Tĩnh Phong đặt quyền sách xuống bàn rồi đứng dậy tiến đến giường, chàng nằm xuống giường, A Nam đỏ mặt quay sang một bên, Tĩnh Phong vất tay lên trán, cất tiếng hỏi: "Này, tại sao trên người của cô lại có mùi hương của hoa cúc đại."'

A Nam mỉm cười nói: "Sinh ra đã có rồi, rất thơm phải không?"

Phải? Rất thơm, rất dễ chịu, Tĩnh Phong trở mình quay sang nhìn cô: "Có muốn tham quan hoàng cung của ta không?"

A Nam hớn hờ quay lại nói: "Muốn..."

Lúc này hai khuôn mặt gần sát nhau, A Nam đỏ mặt cúi đầu, nhịp tim bắt đầu đập loạn xạ (thình thịch... thình thịch).

Tĩnh Phong tựa cằm vào đầu A Nam, bàn tay ôm lấy cô kéo lại gần một chút: "Lạnh phải không? Cứ để yên thế này đi."

Tay A Nam chạm vào ngực Tĩnh Phong, Tĩnh Phong lim dim mắt rồi ngủ, A Nam sượng đỏ cả mặt, lòng nghĩ: "Gi... gì thế này? tay chân mình cứng đờ không cử động được, tim lại đập mạnh, mình... mình làm sao thế này, bệnh chăng..."

A Nam đẩy nhẹ Tĩnh Phong ra nhưng không được, cô nghĩ: "Huynh... huynh ấy chỉ ôm thôi mà... mặc... mặc kệ đi..."

Cô cứ để như thế rồi ngủ.

Lúc này Vỹ Kiệt đang nằm vắt trán suy nghĩ:

- Không lẽ cô ta và hoàng thượng ngủ chung giường, không... không thể nào có chuyện đó được... tò mò quá đi mất...

Trời sáng, những tia nắng vàng chiếu rọi khắp khu rừng, mấy tên lính thay phiên nhau dọn dẹp, Võ Kiệt đi đến lều của Tinh Phong, vừa bước vào lều đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến nhường mày há miệng, bàn tay vất lên trán bộ dạng uể oải tiu ngầu ngồi thụp xuống: "Ôi... ôi trời ơi..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tinh Phong mờ mắt choàng tỉnh, chàng ngồi dậy nhúu mày, ánh mắt khó chịu nhìn qua Võ Kiệt nói: "Mới sáng sớm mà khanh làm cái trò gì vậy?"

Võ Kiệt rom róm nước mắt, đưa tay chỉ đến chỗ A Nam: "Hoàng thượng, sao người có thể... sao người có thể..."

Tinh Phong nhìn qua A Nam, cô vẫn còn ngủ ngon lành, chàng lạnh lùng cầm gối ném thẳng vào mặt Võ Kiệt, thanh âm nhỏ nhẹ nói: "Trẫm không có làm gì nàng cả, chỉ là đơn thuần ôm nàng."

Võ Kiệt ôm cái gối, ánh mắt vẫn còn lóe lên tia nghi ngờ: "Nhưng dù gì cô ấy cũng là khuê nữ chưa gả, người làm như vậy còn ai dám lấy cô ấy nữa."

Tinh Phong trừng mắt, tức giận nói lớn: "Không ai lấy thì trẫm lấy, khanh đi ra ngoài."

Võ Kiệt sợ hãi chạy ra ngoài, trong lòng không khỏi run sợ, đảm bảo ở thêm một chút nữa nhất định sẽ bị hoàng thượng đánh chết.

A Nam ngồi dậy dụi dụi hai mắt nói: "Sáng rồi à!"

Tinh Phong nhắm mắt thở dài, mình làm nàng ấy thức giấc rồi.

Chàng đứng dậy bước xuống giường, nói: "Nàng thay đồ đi, chúng ta phải lên đường sớm."

A Nam nhìn chàng với khuôn mặt khó hiểu: "? ? ?"

Tinh Phong bước ra khỏi lều, A Nam thay y phục xong liền bước ra ngoài, bọn lính nhìn A Nam chăm chăm, A Nam nhìn bọn lính nói: "Bộ nhìn tôi lạ lắm sao?"

Mấy tên lính sợ hãi lập tức cúi đầu: "Dạ không có."

Võ Kiệt tặc lưỡi, lắc đầu cầm cái chậu đi ngang qua: "Rất lạ, nhìn cô bây giờ giống như người hai giới lắm."

A Nam giận run người, đôi mắt nhìn Võ Kiệt như muốn bốc hỏa, miệng quát lớn: "Mặc kệ tôi, đồ vô duyên."

Nước bọt bay tùm lùm tới chỗ Võ Kiệt, A Nam múc chén nước rồi đi nhanh vào lều, Võ Kiệt hóa đá, trong đầu nghĩ: "Vô duyên... cô ta nói mình vô duyên."

Mấy tên lính đứng cười hả hê, Võ Kiệt liếc qua ánh mắt tức giận: "Cười gì mà cười, mau đi làm việc đi."

Mấy tên lính im bặt, chân tay luống cuống làm việc của mình, Võ Kiệt hừ một tiếng bỏ đi, miệng lầm bầm: "Cô ta còn dữ hơn cả hoàng thượng."

A Nam vào lều tháo xuống búi tóc nam nhân, cô chải lại mái tóc nữ nhân rồi đi ra ngoài, mắt bọn lính đã biến thành trái tim, Võ Kiệt nhìn A Nam mà mặt ửng đỏ, miệng lầm bầm nói nhỏ: "Bây giờ nhìn cũng dễ thương đấy chứ... hờ... sao mình lại khen cô ta chứ."

Võ Kiệt ôm cây đập đầu vào: "Mày điên rồi, mày điên rồi..." "cốp... cốp..."

A Nam đi rảo xung quanh, vừa đi vừa nói: "Sao không nhìn thấy Tinh Phong đâu nhỉ?"

Tinh Phong dắt ngựa tới, chàng ngẩn người nhìn A Nam, một lúc sau mới nhẹ nhàng lên tiếng: "A Nam, là nàng à."

A Nam quay sang, cô chạy lại chỗ Tinh Phong mỉm cười nói: "Tinh Phong, huynh vừa đi đâu về thế."

Tinh Phong nhìn A Nam đắm chiều, ánh mắt không thể nào rời đi được, trái tim khẽ rung động đập loạn nhịp, nàng... nàng ấy... thật rất xinh đẹp.

A Nam cúi đầu thẹn thùng: "Sao huynh lại nhìn muội như vậy."

Tinh Phong ngượng ngạo đưa ánh mắt rời đi, chàng lên ngựa đưa hai tay tới nhắc bóng A Nam đặt nàng ngồi ở trước ngực mình, đá nhẹ vào bụng ngựa,

con ngựa chậm rãi chạy đi.

Tất cả phi ngựa trở về hoàng cung, A Nam hí ha hí hửng cười thích thú: "Cười ngựa thế này thật thích nha."

Tĩnh Phong ngạc nhiên nói: "Nàng chưa từng được cười ngựa sao?"

A Nam gật đầu đưa tay vuốt bờm ngựa: "Ừm, là cha muội không cho."

Tĩnh Phong mỉm cười dịu dàng nói: "Cũng phải."

A Nam quơ tay, quơ chân la lớn: "Woa!! Thích thật, muội phải ở lại đây chơi luôn mới được."

Tĩnh Phong giật mình ôm chặt lấy eo cô, lo lắng nói: "Nàng đừng làm như thế, ngã bây giờ."

A Nam trầm mặc, động tác liền dừng lại, cô cúi đầu, mặt mày đỏ rực lên, lí nhí nói: "Vâng."

Hai khắc trôi qua, A Nam ngáp một cái, vẻ mặt nhăn nhó không vui nói: "Chán quá."

Tĩnh Phong đồ mò hôi, chàng vung nhẹ dây cương, ôn nhu hỏi "Vết thương của nàng thế nào? Đã đỡ chưa."

A Nam đưa tay ấn nhẹ vào vai, cô nhướn mày cảm nhận: "Không thấy đau, hình như lành rồi huynh ạ, thuốc của huynh thật tốt."

Tĩnh Phong thở dài chuốt đi lo lắng trong lòng, chàng đưa dây cương cho A Nam: "Có muốn cầm thử không? Vui lắm đó."

A Nam hớn hờ sáng hai con mắt, cô nắm lấy dây cương vung nhẹ: "Ồ , thích quá."

Một lúc sau A Nam trả sợi dây cho Tĩnh Phong: "Không cầm nữa , trả huynh nè."

Tĩnh Phong cầm lấy dây cương, thanh âm ôn định nói: "Nếu nàng mệt, có thể ngủ một chút."

A Nam thả lỏng người, gật đầu "ừm" một tiếng, Vỹ Kiệt giật giật mi tâm, miệng nói nhỏ: "Sao hai người cứ bám lấy nhau thế nhỉ, cứ tiếp tục thế này... hoàng thượng sẽ có tình cảm với cô ta mất, ôi dào... nhừ đầu quá không muốn nghĩ nữa."

A Nam lim dim mắt, cô bất giác đưa tay gãi mặt, chép chép miệng rồi gáy khò khò.

Về đến kinh thành, Tĩnh Phong gọi A Nam tỉnh dậy, A Nam mở mắt nhìn xung quanh, bao nhiêu là thứ đẹp, cô ngạc nhiên nói: "Woa!! Đẹp quá."

Ánh mắt A Nam dừng lại một nơi, cô chỉ tay nói: "Cây trăm đĩnh hai viên ngọc kia đẹp quá, muội mua mua, huynh mau dừng lại đi."

Tĩnh Phong lạnh lùng nhất định không để A Nam xuống, chàng sai Vỹ Kiệt đi đến mua cây trăm, mấy nữ tử trên đường đưa khăn che miệng cười: "Nam nhi cũng đi mua trang sức kia hi hi."

Vỹ Kiệt thất tha thất thiêu cầm lấy cây trăm đi đến chỗ A Nam, miệng lẩm bẩm: "Quê chết đi được."

Vỹ Kiệt đưa cây trăm lên, vẻ mặt có chút không vui, A Nam cầm lấy cây trăm mỉm cười thân thiện nói: "Cảm ơn."

Vỹ Kiệt đơ như khúc gỗ, máu mũi tự nhiên chảy ra, anh đưa tay hứng, nội tâm bị đã thương: "Dễ thương quá... ơ... mình như thế nào lại khen cô ta."

Vỹ Kiệt quay ra sau ôm lấy cột nhà rồi đập đầu vào đó: "Không được dao động... hãy bình tĩnh lại đi... cốp cốp..."

Vỹ Kiệt dừng lại đưa mắt nhìn xung quanh, mọi người nhìn Vỹ Kiệt với ánh mắt ngờ vực rồi lắc đầu bỏ đi: "Đầu óc anh ta có vấn đề rồi."

Vỹ Kiệt há hốc mồm lê tiếng giải thích: "Không phải đâu? Tôi bình thường mà."

Tĩnh Phong quay đầu lại nói: "Vỹ Kiệt mau đi thôi, sao còn đứng ngẩn ra đó."

Vỹ Kiệt cúi đầu thất thiêu như com tấm thiêu: "Dạ."

Đến hoàng cung, A Nam xuống ngựa chạy tới chạy lui nhìn chăm chăm vào mấy chú cún con, A Nam sờ đầu mấy chú cún mỉm cười yêu thương: "Dễ thương, đáng yêu quá!"

Tĩnh Phong mỉm cười nhìn A Nam, không hiểu sao khoe miệng cong lên, nhin không được lẩm bẩm: "Nhìn thế nào cũng thấy dễ thương."

Vỹ Kiệt đứng ở kế bên cạnh làm mặt lạnh nói: "Hoàng thượng, người nói ai dễ thương vậy?"

Tĩnh Phong giật mình nuốt xuống một ngụm nước miếng, chàng thấp giọng lắp bắp: "Khanh... khanh nói cái gì trẫm không hiểu?"

Bỗng từ xa có tiếng nói ồn ào vọng đến: "Ah, hoàng thượng về rồi kìa."

Các tiểu thư con các quan đại thần trong triều không ngừng la toán lên: "Ôi, hoàng thượng thật là đẹp trai."

Đi lâu như vậy vẫn chưa được ăn sáng, A Nam đi đến kéo áo Tinh Phong rồi nói: "Tinh Phong, muối đói."

Tinh Phong nắm lấy tay A Nam, ân cần nói: "Được rồi, đi theo huynh."

Mấy tiểu thư bốc hỏa cắn chặt khăn tay, miệng rặn ra từng chữ: "Con nhỏ đó là ai thế? Nó được hoàng thượng nắm tay kìa... grừ... grừ..."

Tiểu Dao Viên tràn ngập màu tím và mùi hương dịu dàng của oải hương, Tinh Phong gấp thức ăn cho A Nam, ánh mắt dịu dàng, chiều chuộng, còn mang theo ý cười: "Nàng ăn chậm một chút, ta không có tranh với nàng."

A Nam một miếng thức ăn nhai chóp chép khê gật đầu, Vỹ Kiệt đi đến che tay nói nhỏ vào tai Tinh Phong: "Hoàng thượng, sứ giả nước Lê đang đợi người ở sảnh điện ạ."

Tinh Phong đứng dậy nhìn A Nam, ánh mắt chứa nỗi lưu luyến: "A Nam, ta có việc phải đi, nàng ăn xong thì bảo Vỹ Kiệt dẫn đi tham quan nhé, một lát ta sẽ đến tìm nàng."

A Nam nuốt hết com trong miệng, ngón tay đưa lên gỡ lấy miếng thịt ở răng, chậm rãi nói: "Ừm, huynh đi lo việc của huynh đi."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tinh Phong rời đi, Vỹ Kiệt giận dữ đập đầu vô trụ cột "cốp cốp", lòng không khỏi than thở khóc lóc: "Tại sao lại như vậy? Sao lại là mình dẫn cô ta đi tham quan."

A Nam nhìn Vỹ Kiệt rồi lắc nhẹ đầu, miệng lẩm bầm: "Quả nhiên đầu óc có vấn đề."

Tinh Phong đi đến sảnh điện, sứ giả hành lễ rồi cúi đầu dâng lên một bức thư: "Bẩm hoàng thượng, vua nước thần gửi đến cho người một bức thư."

Tinh Phong cầm thư mở ra đọc, càng nhìn xuống dưới đôi chân mày càng nhíu, chàng cúi đầu thở dài, đôi mắt đượm buồn không nói nên lời, nắm chặt lá thư, một lúc sau mới trầm giọng nói: "Sứ giả cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày rồi hãy về nước, việc trong thư ta sẽ hỏi âm sau."

Sứ giả cúi đầu nói: "Vâng, thưa hoàng thượng."

Lúc này A Nam cùng Vỹ Kiệt đi ra ngự hoa viên, từng con bướm bay theo A Nam, A Nam thích thú ngắt từng cành hoa cúc dại, Vỹ Kiệt không ngừng lên tiếng khuyên can: "Không được... không được ngắt mấy bông hoa đó."

Trời ơi! Hoàng thượng thích mấy bông hoa này lắm, vậy mà cô ta dám ngắt, A Nam rom róm nước mắt nhìn Vỹ Kiệt: "Cho ngắt đi mà."

Vỹ Kiệt giật mình dờ khóc dờ cười chịu thua: "Cô... cô ngắt đi, một lát hoàng thượng trách tội thì đừng có lỗi tôi vào."

A Nam thất hoa thành một vòng tròn rồi đội lên đầu của mình, Tinh Phong đi qua ngự hoa viên, A Nam nhìn thấy Tinh Phong liền vẫy tay gọi: "Tinh Phong huynh."

Tinh Phong bước nhanh tới chỗ A Nam, Vỹ Kiệt thoáng qua một chút khó chịu nói: "Vô lễ, cô không được gọi thẳng tên của hoàng thượng."

Tinh Phong gờ tay lên, thanh âm nhỏ nhẹ nói: "Không sao, cứ để nàng ấy gọi."

A Nam nhìn Vỹ Kiệt rồi lè lưỡi lêu lêu, Vỹ Kiệt giận run nắm chặt tay lòng nghĩ: "Cô ta là đang muốn chọc tức mình đây mà, nhỏ đáng ghét."

Vỹ Kiệt cũng không tiện đứng làm kỳ đã căn mũi, anh cúi đầu rồi đi, Tinh Phong mỉm cười nói: "A Nam, nàng thấy ở đây thế nào?"

A Nam hít thở hương thơm dịu dàng của hoa cúc dại rồi nói: "Rất tuyệt... à phải rồi, khi nào huynh đưa muội đến phủ vương gia, muội rất muốn gặp một người."

Tinh Phong có chút tò mò nghiêng mặt hỏi: "Người nàng muốn gặp là nam hay nữ?"

A Nam đưa tay chỉnh lại vòng hoa ở trên đầu, nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Là nữ."

Tinh Phong thở phào nhẹ nhõm, một thị vệ chạy tới chấp tay quỳ xuống nói: "Bẩm hoàng thượng, Liễu thừa tướng có việc muốn diện kiến người."

Tĩnh Phong không vui nhú nhú mày, đầu nghĩ: "Có nhất thiết phải diện kiến lúc này không?"

Chàng hất tay về phía tên thị vệ, lạnh lùng nói: "Được rồi, người lui đi."

Thị vệ gật đầu "Dạ" một tiếng rồi đứng dậy rời đi.

Tĩnh Phong quay sang nhìn A Nam có chút lo lắng nói: "A Nam, nàng đi dạo một mình có được không? Ta có chút chuyện cần giải quyết, nếu lạc nàng có thể hỏi cung nữ, họ sẽ chỉ đường cho nàng đến Tiêu Dao Viên."

A Nam nhếch nhếch lông mày, hớn hờ vừa đi vừa nói: "Huynh làm như muối là con nít không bằng."

Tĩnh Phong đỏ mặt nhìn theo bóng lưng cô cho đến khi khuất dạng.

A Nam đi ngang qua hồ cá, hai mắt mở to kinh ngạc thốt lên: "Trời ơi, cá to quá."

Nhớ đến hồ cá ở nhà, A Nam không khỏi đen mặt, miệng lẩm bẩm: "Ngày nào mình cũng cho tụi nó ăn mà con nào con nấy cứ bé như con cá bống, đâu bù được như thế này? Mấy con cá chép vậy rỗng rỗng này thật là to."

Một nhóm tiểu thư quyền quý đi ngang qua, nhìn thấy A Nam cả đám đứng lại nhếch môi, nói mỉa mai: "Ai đây? Không phải là con nhỏ quê mùa lúc này sao?"

A Nam phớt lờ cả đám, cô lạnh lùng đi lướt qua: "Chẳng ai rảnh mà đứng nói chuyện nhảm nhí."

Mấy tiểu thư tức giận đồng thanh nói: "Cái... cái gì? Cô... cô..."

A Nam đi tham quan chỗ khác, đi qua cánh cửa cô bị một sợi dây ngang tét, đi qua hành lang nước ở đâu từ trên trời đổ xuống làm toàn thân cô ướt nhẹp.

A Nam đưa hai tay vuốt mặt, cô cười tí cả mắt nói: "Mát quá đi, khỏi cần tắm, ha ha ha."

Mấy tiểu thư đứng ở sau bức tường há hốc mồm tức đến lộn ruột: "Cô... cô ta vẫn còn cười được kìa, phải nặng tay hơn mới được."

A Nam đi qua cầu, một con mèo ba tư màu trắng từ đâu nhảy ra kêu "meo meo", các tiểu thư cười nham hiểm đồng suy nghĩ: "Cần cô ta đi Miu Miu, cào cô ta đi Miu Miu."

A Nam ngạc nhiên, cô ngồi xổm xuống, vươn tay bế con mèo lên, mỉm cười nói: "Dễ thương quá he."

Đặt con mèo xuống đất, A Nam vuốt nhẹ đầu mèo rồi nói: "Ngoan, mau về nhà đi."

Con mèo kêu "meo" một tiếng rồi bỏ đi, mấy tiểu thư núp ở sau tán đá nằm dài xuống đất, hồn như lìa khỏi xác, miệng lẩm nhảm: "Tại sao lại như vậy?"

Một tiểu thư bế con mèo lên, cô tròn trĩnh mắt tức giận, hung hăng nói: "Miu Miu, mày làm sao vậy? Sao mày có thể để cho người lạ chạm vào người?"

Con mèo nhăn nhó khè một tiếng, hai chân trước giơ lên và bập bập vào mặt cô tiểu thư như muốn nói: "Bỏ ta ra đồ xấu xí, người đẹp mới được chạm vào ta."

Cô tiểu thư vội buông con mèo, ôm mặt la lên oai oái: "Miu Miu... sao mày dám đánh ta."

A Nam đi đến nhà bếp, hai tên nô tài nhìn A Nam rồi nói nhỏ: "Là cô ta phải không? Làm thế này liệu có quá đáng lắm không?"

Các tiểu thư hừ lạnh đồng thanh: "Làm đi, cứ xem như tai nạn bất ngờ vậy?"

Một tên nô tài tháo sợi dây của một con bò mộng đang ngủ, tên còn lại dùng cây đánh mạnh vào mõng con bò, con bò đau quá choàng tỉnh kêu to: "Ừm bò." (Đau, là ai đánh ta hả?)

Con bò điên loạn chạy tán loạn mọi thứ nó thấy, mọi người trong cung la toán lên: "Ahhh, bò điên sống chuồng, cứu tôi với."

Con bò chạy đến chỗ A Nam, mọi người mở to hai mắt la lớn: "Cô nương, mau tránh ra."

A Nam ngạc nhiên, cười tí mắt nói: "Woa!! Con bò dễ thương quá."

Con bò đột nhiên ngã ầm xuống đất kêu: "Ừm bò." (Ồi, người đẹp.)

Bọn nô tài nhìn A Nam với hai mắt ngưỡng mộ, mấy tiểu thư té ngựa ra sau, nước mắt đầm đìa, miệng lắp bắp: "Cô... cô ta hạ nóc ao con bò... chỉ với một nụ cười... cô... cô ta là loài gì chứ không phải loài người."

A Nam thật sự không hiểu con bò bị làm sao, mọi người tranh thủ lúc con bò bị ngắt liền cột nó lại, A Nam đi đến nơi khác, cô nhìn thấy Tĩnh Phong ở

phía xa liền giờ tay vẫy gọi: "Tình Phong, muội ở đây nè."

Tình Phong đi đến chỗ A Nam, chàng sững người mở to hai mắt nhìn cô te tua tàn tạ, nắm lấy vai cô, lo lắng sẫm soi từ trên xuống dưới: "A Nam, sao nàng lại ướt nhẹp thế này?"

A Nam cười ngây ngô nói: "Chỉ là không cẩn thận nên bị ướt một chút, muội không sao... hắc xì."

Tình Phong cau mày, giọng nói có chút tức giận: "Còn nói là không sao? Nàng xem nàng đi, nghịch đến thế là cùng."

Nói xong Tình Phong nhấc bổng A Nam lên rồi đi về hướng Tiêu Dao Viên, A Nam lúng túng đỏ mặt ngượng ngùng nói: "Huynh... huynh làm gì thế? Mau bỏ muội xuống, mọi người đang nhìn kia."

Tình Phong không để ý đến người xung quanh, chàng lạnh lùng bước đi, thanh âm trầm thấp ôn nhuận vô cùng: "Mặc kệ họ đi."

Mấy cung nữ im lặng hành lễ, A Nam cúi đầu có chút bối rối, thanh âm nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu: "Nhưng... nhưng người muội lắm lem... sẽ làm bẩn y phục của huynh."

Tình Phong cười tà mị nói: "Y phục bẩn, ta nhờ nàng giặt hộ vậy?"

Trên mặt A Nam lập tức hiện lên bốn chữ: "Không biết giặt đồ.", cô đen mặt lặng thinh, nội tâm cố sức thốt lên một câu: "Huynh... huynh thật là nham hiểm."

Tình Phong bế A Nam đến Tiêu Dao Viên, cung nữ đồng loạt quỳ gối cúi đầu hành lễ: "Tham kiến hoàng thượng."

Chàng một thân bạch y đi lướt qua, lạnh lùng nói: "Đứng dậy đi."

Cung nữ thấp giọng từ từ đứng lên: "Tạ ơn hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tình Phong đặt A Nam xuống đất, hai tay vẫn còn ôm lấy hông cô, tận sâu trong đáy lòng dâng lên một cảm giác lâng lâng khó tả, khoe môi nâng lên một nụ cười hạnh phúc: "Đợi ta một lát, rất nhanh sẽ đến tìm nàng."

A Nam khẽ gật đầu, trên mặt có chút ửng hồng, cô đẩy nhẹ Tình Phong ra rồi đi nhanh vào phòng, chàng cười mỉm nhìn cô rồi xoay người rồi đi.

Lúc này mọi người đang khỏ sở với con bò mộng, con bò giầy dựa không ngừng kêu to: "Ừm bò... ừm bò... ừm bòoooooooo..." (Thả ta ra... thả ta ra... ta phải đi gặp người đẹp...)

Mọi người xôn xao ra sức kéo sợi dây giữ con bò lại: "Mau... mau nghĩ cách gì làm cho nó im lặng đi, nó ồn quá rồi."

A Nam thay y phục mới, cô được cung nữ trang điểm giống như một tiểu thư quyền quý, A Nam cầm lấy cây trâm đính hai viên ngọc cài lên tóc, cung nữ đỏ mặt trầm trồ khen: "Tiểu thư, người thật xinh đẹp."

A Nam nhìn mình trong gương, cô mỉm cười, nụ cười như gió xuân, Tình Phong một thân áo bào xanh ngọc đi đến phòng A Nam, Vệ Kiệt từ hành lang đi tới cúi đầu nói: "Tham kiến hoàng thượng."

Tình Phong khựng lại bước đi, chàng nhướng mày, nhăn trán nhẹ, lạnh lẽo nói: "Giải quyết xong rồi sao?"

Vệ Kiệt ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: "Vâng, thưa hoàng thượng, sứ giả nói sẽ chờ thêm hai ngày nữa?"

Tình Phong bình thân đi lướt qua, chàng rũ mắt, lạnh lùng nói: "Ừm, trầm biết rồi."

Vệ Kiệt quay đầu ngó theo, mở miệng nói: "Hoàng thượng, người tính đi đâu thế?"

Tình Phong giữ nguyên tư thái ung dung, an tĩnh trả lời: "Đi gặp A Nam."

Trên trán Vệ Kiệt lập tức xuất hiện ba đường vạch đen, lòng nghĩ: "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân... đúng là khó qua thật."

Tình Phong đi đến hành lang Tiêu Dao Viên, chàng ngạc nhiên đứng sững như trời trồng, vẻ mặt lặng thinh không nói nên lời, tiếng sét đột nhiên đánh xuống như muốn đập vỡ trái tim chàng.

Giữa vườn oải hương thơm ngát, A Nam dịu dàng đùa giỡn với đàn bướm rất vui vẻ, cô mặc y phục màu hồng pastel tôn lên làn da trắng mịn không tì vết, đôi mắt to tròn long lanh sáng ngời, mái tóc dài đen nhánh thẳng mượt như suối nước, phấn má hồng nhạt, đẹp lạ lùng như đóa phù dung.

Tình Phong thần thờ bước tới, hai mắt ngơ ngác mở to hiện lên một tia khó tin, là nàng... thật sự là nàng sao?

A Nam đưa mắt nhìn qua, cô mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Tình Phong, huynh đến rồi à."

Nụ cười của A Nam làm cho lính thị vệ điên đảo đến xịt cả máu mũi, sắc mặt Tình Phong có chút ửng đỏ, tim đập loạn nhịp, chàng im lặng một chút rồi nói: "Ừ, ta đến rồi."

Tình Phong nhìn A Nam chăm chú, khóe môi dần nở ra một nét cười nhẹ nhàng: "A Nam, nàng dùng bữa với ta nhé, ngày mai ta sẽ đưa nàng đến phủ vương gia."

A Nam vui vẻ ra mặt, cô cúi đầu cười ngây ngốc, nội tâm không ngừng kích động, mình sắp được gặp nhũ mẫu rồi.

Tình Phong nheo mắt có chút khó hiểu, lòng nghĩ: "Nàng vui đến vậy sao? Rốt cuộc... người nàng muốn gặp là ai?"

A Nam dịu dàng ngừng đầu nhìn Tình Phong, cô gật đầu, mỉm cười hồn nhiên đáp: "Vâng."

Mọi người lại bị nụ cười của A Nam mê hoặc, ai nấy đều ngẩn ngơ, Tình Phong cùng A Nam dùng bữa tại Tiêu Dao Viên, chàng ngồi ở ghế, bàn tay vươn tới gấp một miếng chả phụng cho vào bát ngọc, giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, tựa như gió xuân phát qua: "A Nam, tối nay ta ở lại với nàng nhé."

A Nam gấp một miếng bào ngư cho vào miệng nhai cùng với cơm, nghe được câu này liền phun thẳng ra "phụt", cái... cái gì? ở lại với mình, huynh... huynh ấy muốn lập mình làm phi...

A Nam đưa tay che miệng ho sặc sụa "khụ... khụ... khụ...", mặt mũi cũng theo đó mà đỏ gay, Tình Phong giật mình hoảng hốt, chàng đặt đĩa xuống, bàn tay đưa ra sau vỗ lưng cho cô, về mặt áy náy nói: "Xin lỗi, nàng không sao chứ."

A Nam đứng dậy, sắc mặt đỏ hồng lên, miệng lắp bắp: "Không... không sao, muối ra ngoài một chút."

A Nam vội chạy ra ngoài, Tình Phong nắm lấy tay A Nam kéo lại, A Nam mất thăng bằng ngã ngồi lên đùi chàng, cô then đến chín cả mặt, lòng nghĩ: "Thôi chết, mình ngồi lên đùi của huynh ấy rồi, làm sao đây?"

Tình Phong nâng cằm A Nam lên đẩy nhẹ qua để cô nhìn về phía mình, giọng nói nhỏ nhẹ thân mật: "A Nam, nàng không thích ta sao?"

A Nam rũ xuống hai mắt, lắp bắp nói: "Không... không có..."

Tình Phong cúi xuống, cánh môi mỏng nhẹ nhàng dán xuống chạm lên bờ môi hồng phấn nhỏ nhắn, A Nam cảm thấy xấu hổ, cô đẩy nhẹ Tình Phong ra nói: "Kìa... kìa huynh, mọi người sẽ nhìn thấy..."

Tình Phong mỉm cười, chàng nhắm mắt hôn lên má A Nam rồi nói: "Mặc kệ họ, nàng đừng để ý."

Vỹ Kiệt lúc này ở ngoài hành lang, tòa thân đã tê cứng, lòng nghĩ: "Ôi trời ơi, hoàng thượng... người đi quá xa rồi đó..."

Vỹ Kiệt nuốt nước miếng đi tới cửa cúi đầu nói: "Bẩm hoàng thượng, trời cũng sắp chiều rồi, thỉnh hoàng thượng về thư phòng nghỉ ngơi."

Tình Phong khựng lại nói: "Ta phải đi rồi, nàng nghỉ ngơi đi."

Tình Phong bế A Nam lên giường, kéo chăn đắp cho cô, kẻ đó là một nụ hôn lên trán và câu nói khe khẽ: "Chắc nàng mệt rồi, ngủ ngon nhé."

A Nam gật đầu, Tình Phong bước ra ngoài lờm Vỹ Kiệt một cái rồi nói nhỏ: "Khanh tới thật đúng lúc nhỉ?"

Chánh hừ lạnh bỏ đi, Vỹ Kiệt đỏ mặt vội bước theo sau, A Nam nằm ở trên giường ngẩn tò te, mặt mày đỏ như ớt chín, tim đập nhanh như đánh trống, cô đưa tay sờ lên trán rồi nói nhỏ: "Mình thích huynh ấy mất rồi."

A Nam trở người lăm lăm: "Có nên nói cho huynh ấy biết thân phận của mình không nhỉ?", cô lim dim mắt rồi ngủ.

Ngày hôm sau, A Nam choàng tỉnh, cô thu dọn hành lý để sang một bên rồi bước ra ngoài, mấy cung nữ cúi đầu nói: "Chào buổi sáng, tiểu thư."

A Nam mỉm cười đáp: "Chào mọi người, mọi người vất vả quá!"

Mấy cung nữ có phần kinh ngạc tùm lại nói nhỏ: "Vị tiểu thư đó thật dễ mến, không kiêu ngạo như các vị tiểu thư kia, thật khác biệt nha."

A Nam đi loay quanh ngoài hành lang, bỗng cô nhìn thấy Vỹ Kiệt nên tò mò đi theo, Vỹ Kiệt tiến vào phòng bếp của ngự trù để kiểm tra thức ăn, A Nam đứng thập thò ở ngoài cửa, vừa nhìn vào trong nước miếng đã chảy dài thành suối, Vỹ Kiệt liếc qua ánh mắt, giật mình nói: "Cô... cô làm gì ở đây?"

A Nam thèm thuồng nói: "Huynh dậy sớm thật, huynh đói hay sao mà ăn nhiều thức ăn thế?"

Vỹ Kiệt hừ một tiếng ngó lơ cô, bàn tay cầm kim bạc châm vào thức ăn: "Thức ăn này là để chiêu đãi sứ giả nước Lê."

A Nam đưa một ngón tay lên miệng: "Muội ăn với được không?"

Vỹ Kiệt: "Không được, đợi một canh giờ nữa đi."

A Nam thụng một đồng nói: "Sao phải đợi, ăn ngay không được à?"

Vỹ Kiệt: "Vì thức ăn cần phải được kiểm tra."

A Nam nước mắt long lanh, nước miếng chảy ròng ròng, Vỹ Kiệt giật mình sợ sệt lòng nghĩ: "Trời ơi, nhìn cô ta dơ thấy ón."

A Nam đưa tay chùi nước miếng: "Kiểm tra song thì tôi có thể ăn hết chúng chứ gì?"

Vỹ Kiệt nhăn mặt nói: "Ừ, kiểm tra song thì cô muốn ăn bao nhiêu cũng được."

Vỹ Kiệt lăm bằm trong miệng: "Mẹ ơi, co nhỏ này chắc sẽ có ngày chết vì bội thực."

A Nam đi đến nơi khác, vừa đi vừa lưu luyến ngoái đầu lại nhìn, A Nam đi đến ngự hoa viên, cô bay lên mái nhà rồi nằm ườn trên đó.

Mặt trời bắt đầu mọc, A Nam nhìn lên trời miệng lăm bằm: "Hôm nay nhất định mình phải nói thân phận của mình cho huynh ấy biết... liệu huynh ấy có giận mình không?"

Bỗng có tiếng thét từ phía dưới vọng lên: "Ah ah... bắt lấy nó... nó đậu chỗ kia kìa... nhanh lên..."

Mấy cung nữ lẫn người làm bếp đều ồn ào la toán lên: "Trời ơi, gà ở đâu mà bay tứ tung thế này, làm sao mà bắt nổi."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mấy con gà vừa bay vừa la: "tục tác... tục tác...", Vỹ Kiệt chạy ra nói lớn: "Chuyện gì thế này, bảo các người bắt hai con gà mà ở đâu lắm thế này."

Một người trong số đó nói: "Thưa thái y, là tại con bò mộng cứ rống lên làm cho lũ gà sợ đó ạ."

Vỹ Kiệt nhìn đông nhìn tây nói lớn: "Mau kêu người bắt bọn chúng lại."

A Nam ngồi dậy nhìn xuống dưới sân rồi nói: "Gà ở đâu mà nhieu thế này."

A Nam nhảy xuống đất nhìn xung quanh rồi nói: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Một cung nữ bị gà mổ te tua đầu tóc, sợ hãi trả lời: "Dạ thưa tiê, không hiểu sao con bò mộng cứ rống lên không chịu im... ah... con gà bay lên đầu của nô tỳ... ah..."

A Nam đi về phía chuồng bò, con bò kêu to: "Ừm bò... ừm bò..." (Ta muốn gặp người đẹp... thả ta ra.)

A Nam nhìn con bò rồi nói: "Bò ơi, sao cứ kêu hoài vậy?"

Con bò nhìn A Nam vui vẻ kêu: "Ừm bò." (Ah người đẹp đây rồi.)

A Nam chau mày buồn bã: "Bò mà kêu nữa là không ai thương đâu, có khi còn bị bắt làm thịt đấy."

Con bò giật mình kêu: "Ừm bò." (Làm thị á, hông muốn đâu?)

A Nam mỉm cười nói: "Bò ngoan thì mọi người mới thương hiểu chưa?"

Con bò im lặng nằm xuống kêu nhỏ: "Ừm bòoooo..." (Phải im lặng, nếu không người đẹp sẽ không thương.)

Mọi người xôn xao nói: "Woa!! Con bò chịu im lặng rồi kìa, tiểu thư thật tài nha."

Vỹ Kiệt lăm bằm một lời khen: "Hay thật."

Khi con gà không còn kêu nữa thì việc bắt gà cũng trở nên dễ dàng hơn, Tinh Phong tỉnh dậy, bước ra ngoài thì thấy mọi người đang nhón nháo chỗ này chỗ kia bắt mấy con gà, Tinh Phong thấy A Nam cầm con gà liền cất tiếng gọi: "A Nam."

A Nam quay sang nhìn Tinh Phong, cô vội văng con gà sang chỗ Võ Kiệt rồi chạy đến bên Tinh Phong, con gà bay trúng đầu Võ Kiệt, Võ Kiệt bực bội la toán lên: "Ah trời ơi... lũ gà chết tiệt này..."

A Nam chạy đến bên Tinh Phong thờ hà hà rồi nói: "Tinh Phong, muội có chuyện này muốn nói với huynh."

Tinh Phong nhìn A Nam liền bật cười ha ha, chàng nhin cười nói: "Nàng làm gì mà lăm lem thế này?"

A Nam lay tay của Tinh Phong về mặt khó chịu nói: "Muội có chuyện muốn nói với huynh."

Tinh Phong mỉm cười nói: "Ừ, nàng nói đi."

A Nam nuốt nước miếng, vẻ mặt nghiêm túc xen lẫn lo sợ nói: "Thật ra... thật ra muội là... công..."

Chưa nói gì thêm thì có một giọng nói lớn vọng đến: "Sứ giả nước Lê xin cầu kiến."

Tinh Phong vỗ nhẹ vai A Nam rồi nói: "A Nam, nàng đợi ta một lát."

A Nam thở dài có chút lo lắng, miệng lẩm bẩm: "Không biết sứ giả mà phụ hoàng phái đi là ai?"

Sứ giả thỉnh an Tinh Phong rồi nói: "Thưa hoàng thượng, thần có việc muốn thỉnh."

Tinh Phong ngạc nhiên nói: "Sứ giả cứ nói đi."

Sứ giả cung kính cúi đầu nói: "Con gái thần đột nhiên trở bệnh, thỉnh hoàng thượng viết thư hỏi âm để thần còn trở về nước."

Tinh Phong đắn đo một lúc rồi nói: "Được rồi, sứ giả đợi trăm một lát."

Sứ giả vẻ mặt lo lắng nói: "Vâng thưa hoàng thượng."

Tinh Phong cất cao giọng gọi: "Võ Kiệt, Khanh vào thư phòng của trẫm lấy bức thư ở trên bàn ra đây."

Võ Kiệt vút con gà qua chỗ tên đầu bếp rồi nói: "Vâng thưa hoàng thượng."

Võ Kiệt rửa tay rồi chạy nhanh vào thư phòng của Tinh Phong, mọi người sơ tán đi nhốt gà, A Nam tò mò đi đến chỗ Tinh Phong, cô giật mình, mở to hai mắt nhìn vị sứ giả, nội tâm rống lên: "Éc, má ơi, tên Trần Bình Kỳ, người thân tín nhất bên cạnh phụ hoàng, chẳng lẽ hắn là sứ giả mà phụ hoàng phái đến."

Sứ giả chạm mắt với A Nam, ông lập tức bừng tỉnh, trông mắt mở to cực đại, nhanh chóng quỳ sụp xuống hành lễ: "Lão thần Trần Bình Kỳ tham kiến công chúa điện hạ."

A Nam lập tức đen mặt kêu khổ trong tâm: "Thôi xong mình rồi."

Tinh Phong đứng đứng lông mày, hai mắt mở to sững sốt quay sang nhìn A Nam, vẻ mặt kinh ngạc không dám tin: "Công chúa điện hạ... nàng... nàng là công chúa."

Võ Kiệt bước ra khỏi thư phòng, nghe được câu này liền trượt chân té ngã, hồn lìa khỏi xác nói lời nội tâm: "Trời ơi, cô ta mà là công chúa sao? Mình không tin."

Mọi người bắt đầu xôn xao: "Nghe gì chưa? Sứ giả nước Lê gọi vị tiểu thư đó là công chúa đó, vậy người là hoàng hậu tương lai của chúng ta sao?"

A Nam vẻ mặt khó xử cúi thấp đầu, thanh âm bất chợt có phần không rõ ràng: "Phải, muội là công chúa của Lê triều... nhưng mà muội..."

Cô ngẩng đầu muốn giải thích thì bất gặp ánh mắt lạnh như băng không chút cảm xúc của Tinh Phong, lời muốn nói ra cũng nghẹn lại nuốt ngược vào, Tinh Phong theo bản năng lùi lại vài bước, hai hàng lông mày cau lại, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, ánh mắt bi thương sâu tới đáy: "Tại sao? Tại sao nàng không nói cho ta biết nàng là công chúa?"

A Nam nghe xong, trong lòng hoảng sợ, nước mắt rung rung: "Không phải lúc này muội đã định nói với huynh rồi sao? Muội tìm đến đây chỉ là muốn hiểu huynh một chút, như thế là sai sao? Huynh hà tất lại quan tâm đến thân thể của muội như vậy? Nếu như muội không phải là công chúa... nếu như muội chỉ là một cô gái bình thường... liệu huynh có thể..."

A Nam bức xúc nghẹn lời, cô quay người bỏ chạy để lại lời nói lớn: "Muội mặc kệ cái đồ ngốc nhà huynh."

Sứ giả nhìn theo cô gọi một tiếng trong lo lắng: "Công chúa."

Mọi người kinh ngạc nhìn theo A Nam, Võ Kiệt lúc này vẫn nằm dài trên đất, linh hồn vẫn đang lơ lửng trên không trung chưa nhập về với thể xác, nội tâm nghĩ: "Ôi không, mình đang ở đâu thế này? Thiên đường hay địa ngục."

Tình Phong ngây người lặng thinh, nội tâm nghĩ: "Là mình sai... là mình quá hấp tấp, là lỗi của mình.", đôi chân chàng bắt đầu di chuyển, đôi chân ấy đã chạy theo A Nam, A Nam té uỵch xuống đất, cô uất ức khóc nức nở: "Tại mình ư... mình sai ư... Tình Phong... hu hu hu..."

Tình Phong nhú mi, chàng bước đến ngồi xuống đỡ A Nam đứng dậy, giọng nhỏ nhẹ lo lắng: "Sao nàng lại bất cẩn như vậy, bị thương rồi này."

Tình Phong cầm tay A Nam đưa lên miệng thổi nhẹ, A Nam tức giận đánh vào ngực chàng, vừa khóc vừa nói: "Tại huynh... tất cả là tại huynh... hu hu... tại huynh hết..."

Tình Phong ôm A Nam vào lòng siết thật chặt, đôi mắt nhắm nghiền, giọng nói trầm ấm đầy cảm xúc: "Phải... là lỗi của ta... là ta sai... xin lỗi nàng..."

A Nam nức nở, thôn thức trong vòng tay ấm áp của Tình Phong rồi thiếp đi, Tình Phong bế A Nam về phòng.

Võ Kiệt hoàn hồn khôi phục lại vẻ mặt bình thường, anh nhìn sứ giả rồi đưa tới một phong thư, giọng nói mang theo chút cổ quái: "Sứ giả, đây là bức thư mà hoàng thượng muốn đưa cho ngài."

Sứ giả cầm lấy bức thư cười cười, vẻ mặt ôn hoà nhìn Võ Kiệt nói: "Vâng, cảm ơn ngài."

Sứ giả cùng Võ Kiệt rời đi, hai khắc sau, Võ Kiệt đứng ở ngoài cửa Tiêu Dao Viên cúi đầu nói: "Bẩm hoàng thượng, sứ giả mạo phép trở về nước rồi ạ."

Tình Phong đen mặt có chút ngổ ngàng, chàng nín thở, khoe miệng giật giật, thanh âm lấp bắp: "Bức... bức thư đó... không lẽ Khanh... đã..."

Võ Kiệt chen lời nói một cách tinh bơ: "Bức thư hoàng thượng nhờ thần lấy, thần đã đưa nó cho sứ giả rồi ạ."

Tình Phong nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia sầu thảm, miệng lẩm bẩm: "Thôi xong rồi."

Tình Phong đứng dậy đi ra ngoài cửa, chàng nhìn Võ Kiệt mà sự bức tức tràn lên tận mắt, thanh âm ngưng đọng lạnh lùng như tảng băng ngàn năm: "Trong vòng một khắc, lập tức mang bức thư đó về đây, nếu không... Khanh biết hậu quả thế nào rồi đó."

Tình Phong nở một nụ cười đầy nham hiểm, chàng đưa tay kéo sẹt qua cổ, thanh âm rùng rợn nói: "Rõ chưa."

Võ Kiệt bị Tình Phong dọa, sợ đến xanh mặt, anh gật đầu rồi nhanh chóng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Tình Phong bước vào phòng, chàng lặng lẽ đi đến bên giường, đôi mắt chăm chú nhìn xuống khuôn mặt còn đang say ngủ của A Nam, khoe môi ẩn hiện nụ cười, dòng suy nghĩ hiện lên: "Từ lúc nào mình lại quan tâm tới một người con gái thế này."

A Nam mở mắt ngồi nhồm dậy, cô mơ màng đưa tay bầu lấy áo người bên cạnh kéo xuống, thanh âm tức giận nói lớn: "Huynh không được thoái hôn, tuyệt đối không được, rõ chưa?"

Tình Phong giật mình suýt chút nữa là ngã xuống, hai mắt chàng nheo lại, nội tâm trào lên cảm giác lo sợ: "Không... không lẽ chuyện bức thư nàng ấy biết rồi?"

Tình Phong nắm lấy tay A Nam, khoe miệng giật giật, chột dạ nói: "A Nam.. nàng làm sao thế?"

A Nam què độ một cục, cô yên tĩnh ngồi ở trên giường, vẻ mặt ngơ ngác chẳng khác gì tượng gỗ, ý nghĩ đâm thọt qua tim: "Mình... mình đang làm cái trò gì thế này?"

A Nam xấu hổ làm bộ mặt ngây dại rồi cười một cách mất tự nhiên, hai tay muốn rút ra nhưng lại bị bàn tay to của Tình Phong nắm lại, A Nam cúi đầu giấu đi ánh mắt ngượng ngùng, âm thanh nhỏ nhẹ nói: "Cái... cái đó... là muội nằm mơ..."

Tình Phong buông tay A Nam ra, chàng ngồi xuống giường, chậm rãi đưa tay nâng nhẹ cằm của A Nam lên, chàng nhìn cô rồi dịu dàng hôn phớt lên môi cô, giận dỗi nói: "Là mơ cũng không được làm như thế, biết chưa?"

A Nam đỏ mặt có chút ngẩn ngơ, Tình Phong đắc ý mỉm cười, chàng cúi xuống hôn lên môi cô, nụ hôn này nồng nàn, say đắm.

A Nam cảm thấy khó thở, hụt hơi, bàn tay mềm mại từ từ đẩy nhẹ Tình Phong ra, mặt mày đỏ lên gay gắt, hàng mi rũ xuống, âm thanh lí nhí thoát qua kẽ

răng: "Tĩnh Phong... huynh... mau...dừng... lại..."

Tĩnh Phong khựng lại cắn nhẹ môi cô, mỉm cười nói: "Ta dừng lại rồi, nàng không thờ được sao?"

A Nam hoai hóp thở, cô phụng phịu nhìn chàng, vẻ mặt trách móc nói: "Huynh muốn hại chết muội có phải không?"

Tĩnh Phong mỉm cười ôm chặt lấy cô dỗ dành: "Ngốc, nàng chết rồi ta ở với ai? Nàng còn phải ở bên ta cả đời đấy?"

A Nam đỏ mặt vui thích trong lòng, Vỹ Kiệt ở bên ngoài chạy âm âm vào phòng hót hải nói: "Hoàng thượng... ah..."

Vỹ Kiệt lập tức quay người lấp bắp nói: "Hoàng... hoàng thượng, sứ giả quay trở lại rồi ạ."

Tĩnh Phong vui mừng không nói thành lời, chàng buông A Nam ra, đứng dậy nói: "Bây giờ sứ giả đang ở đâu?"

Vỹ Kiệt cúi đầu từ từ quay lại nói: "Dạ bẩm hoàng thượng, sứ giả đang ở ngự hoa viên ạ."

Tĩnh Phong chạy nhanh tới ngự hoa viên, Vỹ Kiệt theo sau, A Nam thấy vậy liền cúi xuống lấy hải mang vào chân rồi lon ton chạy theo.

Đến ngự hoa viên, sứ giả nhìn thấy Tĩnh Phong liền quỳ xuống hành lễ, Tĩnh Phong thờ dài một hơi nhẹ nhõm, chàng đi đến chậm rãi nói: "Sứ giả mau đứng lên đi, à phải rồi, bức thư mà Vỹ Kiệt đưa cho khanh không phải là thư hồi âm đâu? Là Vỹ Kiệt lấy nhầm, khanh có thể trả lại nó cho trẫm không?"

Sứ giả chưa kịp nói gì thì đã bị tiếng hét của A Nam làm cho bần rùn: "Trần Bính Kỳ, mau xem chiêu."

A Nam bay lên tặng cho sứ giả một cú đá Bàn long cước, sứ giả bay úp vào vách tường, toàn thân co giật, mọi người xung quanh tròn mắt há hốc mồm không nói được gì.

Vỹ Kiệt bần rùn tay chân, vẻ mặt sợ sệt nói: "Võ công thật đáng sợ..."

Tĩnh Phong ngỡ ngàng đỏ mặt hỏi lạnh: "A Nam, sao nàng lại đánh sứ giả?"

A Nam có chút giật mình, thanh âm ôn định nói: "Xin lỗi, tại muội quen tay."

Tĩnh Phong nheo mắt vẻ khó hiểu: "Hả?"

Sứ giả lồm cồm bò dậy, ông thò tay vào ngực lấy ra một phong thư đưa cho Tĩnh Phong, giọng lí nhí nói: "Thư... thư đây thưa hoàng thượng."

Tĩnh Phong cầm lấy phong thư, chàng nhướng mi nhìn bộ dạng tà toại của sứ giả rồi quay sang nhìn A Nam nói: "Chuyện này rốt cuộc là sao?"

A Nam đưa tay gãi gãi sau gáy, nhả nhỏ cười: "Ha ha ... ờ thì... sứ giả là đồ đệ của muội mà."

Mọi người té ngã vì ngạc nhiên, Sứ giả ôm mặt mê mẩn, miệng lẩm bẩm: "Vẫn là Bàn long cước của sư phụ lợi hại."

Một tên thị vệ nước Lê chạy tới quỳ xuống hành lễ, hần cầm đặc sứ lệnh đưa cho sứ giả rồi đứng sang một bên, sứ giả cúi đầu cung kính nói: "Thỉnh hoàng thượng hồi thư."

Tĩnh Phong siết chặt phong thư từ hôn, tâm tình nhẹ nhõm nói: "Được, khanh đợi trẫm một chút."

Chàng xoay người tiến vào một gian phòng, A Nam quay sang hướng mấy cung nữ nói: "Mau bảo ngự thiện phòng chuẩn bị cho ta một ít điểm tâm."

Cung nữ giật mình, cúi đầu dạ vâng rồi rít, Vỹ Kiệt vuốt giọt mồ hôi trên trán, bản thân có chút dè chừng nhìn A Nam.

Một lát sau, Tĩnh Phong đem lá thư hoàng chính đưa cho sứ giả, sứ giả lên xe ngựa trở về nước, A Nam dùng xong điểm tâm, đang tính uống thêm ngụm nước thì bị Tĩnh Phong nhắc bỗng lên, chàng chẳng nói chẳng rằng bế cô đi.

A Nam xấu hổ ngượng ngùng: "Này, huynh làm gì thế? Mau bỏ muội xuống... muội còn chưa ăn xong? Bỏ muội xuống...này... huynh có nghe không hả? Mọi người đang nhìn kia..."

Tĩnh Phong nhếch môi cười lạnh lùng: "Mặc kệ họ."

Vỹ Kiệt và mọi người ngó lơ nhưng không nhìn thấy chuyện gì, Tĩnh Phong bế A Nam về phòng lấy hành lý rồi cùng A Nam xuất cung, A Nam như người mất hồn, hai mắt đơ ra như cá sắp chết, toàn thân cứng ngắc giống như khúc gỗ.

Vỹ Kiệt nhìn A Nam mà nổi cả da gà lòng nghĩ: "Xây ra chuyện gì thế nhỉ?"

Tĩnh Phong vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, A Nam ngẩng mặt lên phụng phịu nói: "Năn nỉ mà, một lát thôi."

Tĩnh Phong một tay giữ lấy dây cương, tay còn lại ôm chặt lấy eo A Nam, lời nói dứt khoát lạnh lùng: "Không được."

Sau đó cả hai im lặng một cách đáng sợ, mây đen ùn ùn kéo đến từng mảng đen kịt bao phủ hai người, Võ Kiệt thờ dài lên tiếng hỏi: "Hoàng thượng, người và công chúa xảy ra chuyện gì thế ạ."

Tĩnh Phong nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Nàng ấy đòi xuống ngựa để đi chơi."

Võ Kiệt ôm miệng cười đều nhìn sang A Nam, A Nam đưa mắt lườm Võ Kiệt như muốn ăn tươi nuốt sống, Võ Kiệt giật mình toát mồ hôi lạnh, giọng nói lộ ra vẻ sợ hãi: "Vậy sao người không cho công chúa xuống ngựa đi dạo một lát."

Tĩnh Phong mỉm môi, thờ dài, vẻ mặt lo lắng nói: "Khanh nhìn mọi người trên đường thì biết."

Võ Kiệt đưa mắt nhìn hai bên đường, cả nam nhân lẫn nữ nhân đều nhìn Tĩnh Phong và A Nam trong im lặng, một số người mãi nhìn mà va phải mấy gian hàng bên đường, một số khác nằm rạp dưới đất trong trạng thái mê mẩn, như bị thôi miên.

Võ Kiệt cười một cách ngượng ngạo, mí mắt giật giật, trong lòng thầm nghĩ: "Sắc đẹp quả thật là một quyền năng vĩ đại."

Đến phủ vương gia, Tĩnh Phong xuống ngựa bế lấy A Nam, Võ Kiệt đồng đặc hô lớn: "Hoàng thượng giá lâm."

Mọi người trong phủ lập tức ngưng mọi hoạt động chạy ủa ra sân chính quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế."

Tĩnh Phong đi tới, vẻ mặt ôn hòa nói: "Miễn lễ, mọi người cứ đi làm việc của mình đi."

Mọi người trong phủ giữ nguyên tư thế, cúi đầu sát đất cung kính nói: "Đội ơn hoàng thượng."

Vương gia chạy nhanh ra sân chấp tay quỳ xuống cúi đầu hành lễ: "Thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế."

Tĩnh Phong mỉm cười nói: "Không cần đa lễ, đứng lên đi."

Vương gia từ từ đứng lên, thanh âm cung kính nói: "Tạ ơn hoàng thượng."

A Nam ở bên ngoài, hai tay hai chân bấu chặt lấy con sư tử đá, miệng la toán lên: "Võ Kiệt, huynh làm gì vậy? Mau bỏ ta ra."

Võ Kiệt ôm lấy eo của A Nam nhất quyết không chịu buông, vẻ mặt sợ hãi ngẩng đầu lên nói: "Công chúa, người mau bỏ tay ra đi, không thể leo lên đó được đâu? Xin người hãy giữ cho mình một chút thể diện, dù gì người cũng sắp trở thành hoàng hậu."

Bạn đang đọc truyện *Vong Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

A Nam nhú mi lòng nghĩ: "Sư tử đá ở đây như thế nào lại to đến như vậy? Chả bù với nước mình, con nào con nấy cứ như sư tử con."

A Nam đột nhiên nghĩ đến con sư tử thật, cô rùng mình buông tay ra, vẻ mặt sợ hãi nói: "Ta không leo nữa, còn huynh... cũng nên buông tay ra đi chứ."

Võ Kiệt giật mình với tình huống hiện tại, anh lập tức buông tay, cổ họng rục rịch nuốt xuống một ngụm nước miếng, trong lòng không khỏi cầu khẩn Đức Phật Thích Ca Mâu Ni.

Võ Kiệt và A Nam đồng loạt đổ mồ hôi, cả hai cảm nhận được một luồng khí tức khủng khiếp đang ập tới, Tĩnh Phong đứng ở phía sau hai người, toàn thân như biến thành hỏa diễm hùng hực cháy,

Võ Kiệt và A Nam từ từ quay đầu lại, cả hai giật mình la theo phản xạ: "Oái."

Tĩnh Phong nhìn Võ Kiệt, cái nhìn như phát ra tia lửa điện, chàng giận run, nắm chặt tay, hai mắt trừng lên hùng hổ nói: "Võ Kiệt, khanh có biết mình vừa làm ra cái trò gì không?"

Võ Kiệt sợ đến xanh ngắt mặt mày, thanh âm lí nhí sợ hãi như con muỗi đang bay vo ve: "Hoàng... hoàng thượng... là hiểu lắm... thật sự là hiểu lắm... thần chỉ định kéo..."

Chưa kịp giải thích, Tĩnh Phong đã bỏ nhào tới đánh Võ Kiệt một trận túi bụi: "Bốp... bốp... bình... bình..."

Khỏi bụi bay mù mịt, chẳng biết là ai đánh ai, Võ Kiệt ôm đầu kêu oai oái: "Ồi... ối... hoàng thượng tha mạng... ahh..."

A Nam nhếch môi cười tà mị, cô chạy đến ôm lấy Tĩnh Phong từ sau lưng, thanh âm dịu dàng dằm thắm: "Nè, chàng đang ghen ư?"

Tĩnh Phong khựng lại ngỡ ngàng, chàng ngoái đầu nhìn xuống, sắc mặt trở nên ửng đỏ nghĩ: "Ghen... ghen ư?", chính chàng cũng không biết bản thân tại sao lại như vậy.

A Nam buông tay, cô di chuyển đến trước mặt Tĩnh Phong, đôi mắt thông dong cười đầy tà ý, hai tay đặt nhẹ lên má chàng, đôi chân kiễng lên nhẹ nhàng hôn phớt lên môi chàng, giọng ôn nhu nói: "Chàng yên tâm, thiếp chỉ yêu mình chàng mà thôi."

A Nam trêu Tĩnh Phong xong liền bước vào phủ với vẻ mặt ngây thơ thích thú, Tĩnh Phong đứng ở trước cổng ngậy ngốc như cột nhà, bàn tay bất giác đưa lên chạm vào môi, hai mắt rũ xuống giật giật.

Vỹ Kiệt nằm sấp dưới đất, đầu ngẩng lên nhìn, mặt không khỏi đỏ mồ hôi lạnh, lòng nghĩ: "Hoàng thượng cũng có lúc như thế này sao?"

Tĩnh Phong che mặt đi đến chỗ Vương gia, Vỹ Kiệt xuất xoa từ từ đứng dậy, khước miệng lẩm bẩm: "Xém chút nữa là không còn cái răng mà húp cháo."

Vương gia nhìn Tĩnh Phong, vẻ mặt lo lắng nói: "Hoàng thượng, người không sao chứ? Mặt của người..."

Mặt của Tĩnh Phong ửng hồng như người say rượu, chàng ấp úng nói: "Không... không sao..."

Vương gia thở nhẹ một hơi, ông nhìn theo bóng lưng A Nam, tò mò hỏi: "Hoàng thượng, vị tiểu thư đó là ai vậy?"

Tĩnh Phong cười nhẹ, khước miệng ôn nhu nói: "Nàng là công chúa nước Lê, là hoàng hậu tương lai của ta."

Vương gia nhướng mày, có chút ngạc nhiên nói: "Hoàng hậu tương lai ư? Dung mạo thật xinh đẹp, công chúa hẳn là một người hiền thực, giỏi giang hoàng thượng nhỉ?"

Tĩnh Phong cười ngượng nói: "Ta cũng mong là thế."

Vương gia ngẩn ra, có chút khó hiểu nhìn Tĩnh Phong.

Vỹ Kiệt thở dài, không khỏi lắc đầu, lòng nghĩ: "Hiền thực ư? Giỏi giang ư? Hoàn toàn ngược lại thì có, công chúa chỉ giỏi trong việc ăn uống thôi."

Tĩnh Phong cùng Vương gia tiến vào đại sảnh, Vỹ Kiệt đi theo sau, Tĩnh Phong ngồi ở ghế mà mi mắt giật giật, chàng hạ giọng vẻ lo lắng nói: "Không biết nàng ấy đi dạo có xảy ra chuyện gì không?"

Vương gia mỉm cười đặt nhẹ tách trà xuống bàn, thanh âm ôn hòa nói: "Hoàng thượng, người đừng lo lắng, thần đã dặn quân gia nói với mọi người trong phủ đề mắt tới công chúa rồi, sẽ không sao đâu ạ."

Tĩnh Phong thở một hơi thật dài, khuôn mặt tuần tú tràn đầy lo lắng: "Nàng ấy nghịch lắm, một lát nữa không biết có làm náo loạn vương phủ không?"

Vương gia có chút giật mình, ông nuốt xuống một ngụm nước miếng, cười ngượng ngạo nói: "Không sao đâu, người đừng lo."

A Nam đi lòng vòng quanh phủ, bàn tay vurun ra vuốt nhẹ những đóa hải đường xinh đẹp, ở bên kia vách tường, những tiếng reo hò liên tiếp truyền đến, A Nam tò mò chạy đến nhìn xem, vừa đến nơi cô nhìn thấy một thân nam tử khôi ngô tuấn tú, tóc màu nắng, đeo băng-đồ đỏ nhìn rất đẹp trai, anh đang tập bắn cung, xung quanh anh có rất nhiều nô tỳ đứng cổ vũ.

Mấy nô tỳ hét lớn trong ngưỡng mộ: "Ahhh.. thiếu gia đẹp trai quá... thiếu gia... chúng nô tỳ yêu ngài."

Nam tử lạnh lùng chăm chú vào việc bắn cung, bên kia bụi cây có tiếng chíp chíp, một con gà vàng chóc béo múp mích đi ra, A Nam sáng lên hai mắt, cô chạy qua chỗ con gà cùng lúc đó mũi tên của nam tử bay vút qua.

Mấy nô tỳ hoảng sợ la lớn: "Ahh... có người kia, cẩn thận... mau tránh ra..."

Mũi tên bay xẹt qua lưng của A Nam rồi cắm thẳng vào hồng tâm, A Nam ngồi xuống, mỉm cười nói: "Gà con, em lạc mẹ à, tỷ giúp em tìm mẹ nhé, được không?"

Gà con tròn xoe mắt nhìn A Nam rồi kêu rất dễ thương: "Chíp chíp." (Dạ được, cảm ơn tỷ.)

A Nam thích thú bế gà con lên, hai mắt gà con khẽ chớp, A Nam kích động cọ má vào đầu gà con, thanh âm ngọt ngào nói: "Woa, em thật là dễ thương nha."

Nam tử vút cung xuống đất, chàng đi đến chỗ A Nam, vẻ mặt băng lãnh, tức giận nói: "Nè, bộ cô chán sống rồi hả?"

A Nam ôm con gà đứng lên, cô xoay người lại, có chút khó hiểu nói: "Hả? Sao cơ?"

Mấy nô tỳ nhìn A Nam rồi tiếng to tiếng nhỏ: "Cô ấy là ai vậy? Thật xinh đẹp nha, chưa nhìn thấy cô ấy bao giờ, tiểu thư nhà ai thế nhỉ?"

Nam tử ngạc nhiên nhìn A Nam chăm chăm, rất lâu mà vẫn không nói câu nào, nội tâm khẽ rung động: "Nàng... nàng ấy thật xinh đẹp..."

A Nam vẫn không hiểu người kia muốn nói cái gì, cô lên tiếng hỏi lại: "Huynh đang nói chuyện với ta phải không?"

Nam từ có chút giật mình, hai mắt di chuyển khắp trên người cô, giọng lo lắng hỏi: "Có sao không? Vừa rồi cô chạy ngang qua mũi tên của ta."

A Nam vẫn ôm con gà, cô lắc đầu cười nói: "Không sao, xin lỗi huynh, ta chỉ muốn giúp gà con tìm lại mẹ."

A Nam nhìn xuống với ánh mắt dịu dàng, bàn tay vuốt nhẹ đầu gà con, sắc mặt nam tử hơi hồng lên, có chút lúng túng nói: "Cô là ai? Như thế nào lại vào được Vương phủ?"

A Nam ngẩng đầu, cô mỉm cười nói: "Phép lịch sự tối thiểu, muốn hỏi tên người khác trước hết phải xưng tên của mình."

Nam từ khẽ cười một tiếng, anh từ tốn nhẹ giọng nói: "Ta tên Vương Tử Hàn, là thế tử của Vương phủ, còn cô?"

A Nam chớp mắt, bộ dạng hoạt bát cười khê, đáp lời: "Ta tên Lê Văn Nam, đại công chúa của Lê triều, ta đến đây để thưởng ngoạn, thân phận của ta không thể bước vào Vương phủ sao?"

Mấy nô tỳ bắt đầu xôn xao hẳn lên: "Công chúa? Cô ấy nói cô ấy là công chúa? Thật vậy sao?"

Từ Hàn ngạc nhiên không nói được gì lòng nghĩ: "Đại công chúa của Lê triều đến nước Lý thưởng ngoạn, không... không hẳn..."

Lão quản gia nhìn thấy A Nam liền thờ phào nhẹ nhõm, ông chạy nhanh tới, mồ hôi mồ kê trên trán toát ra liên tục, quản gia cúi đầu chào Từ Hàn rồi quỳ xuống hướng A Nam nói: "Công chúa, hoàng thượng đang đợi người ở đại sảnh ạ."

Giờ phút này mấy nô tỳ mới sợ hãi ra mặt, lập tức quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: "Chúng nô tỳ thất lễ, xin công chúa tha tội."

A Nam cười một cách thân thiện nói: "Không sao đâu? Mọi người đi làm việc của mình đi."

Mấy nô tỳ nhẹ nhõm trong lòng, chậm rãi đứng lên nói: "Tạ ơn công chúa."

A Nam gật đầu chào Từ Hàn rồi bế con gà rồi đi, cô quay sang hỏi lão quản gia: "Có thể đưa ta đến chuồng gà không?"

Quản gia có chút ngỡ ngàng, ông đưa tay chỉ đường, miệng lắp bắp nói: "Vâng... lối này thưa công chúa."

A Nam cùng lão quản gia rồi đi, Từ Hàn nhìn theo A Nam trong im lặng, tận sâu đáy lòng thôi lên một nguồn ma lực khiến cho trái tim đập loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trời dịu mát, nắng vừa phải, chum hoa sứ quân tử ở trên cao tỏa hương thơm ngát nhẹ nhàng, A Nam đi đến chuồng gà ở cuối sân, cô cúi người thả nhẹ con gà vào chuồng, gà con lon ton chạy về phía gà mẹ, gà mẹ còn đang chăm chú bới cát kiếm mồi, miệng kêu tục tục vài tiếng.

A Nam mỉm cười vẫy tay tạm biệt gà con, cô ngo qua bên cạnh, lão quản gia đang nói chuyện với một nô bộc, nhân lúc ông không để ý, A Nam rón rón rón rời đi như ăn trộm, trên mặt còn lộ ra một nụ cười nham hiểm lòng nghĩ: "Bây giờ không trốn thì chờ đến lúc nào mới trốn."

Nửa khắc sau, tên nô bộc rời đi, lão quản gia quay sang nhìn A Nam, một cơn gió lạnh thổi đến, trong sân không một bóng người, ba con quạ lần lượt bay qua, quản gia giật giật khóe miệng, trong nháy mắt khóc không ra nước mắt, miệng lầm bầm: "Người... người đâu rồi? Vừa nãy còn ở đây mà?"

A Nam đi đến một khoảng sân trống, một quả cầu mây lần đến chạm vào chân A Nam, A Nam cúi xuống cầm lấy quả cầu, ở phía xa truyền đến một giọng nói ngọt ngào cao chót vót: "Này... này... ném quả cầu lại đây."

Nữ tử mặc y phục đá cầu màu hồng giờ tay ra hiệu cho A Nam ném trả quả cầu, A Nam ngẩng đầu nhìn về phía trước, trên sân cỏ có tất cả bảy người, cả bảy đều là nữ tử.

A Nam cầm quả cầu chạy đến, vẻ mặt hứng thú hỏi: "Cầu mây tám người, đang thiếu một, ta chơi với có được không?"

Bảy người nhìn A Nam rồi xì xầm tiếng to tiếng nhỏ: "Ai thế nhỉ? Cô ấy đẹp quá! Nhìn y phục cô ấy mà xem... toàn vải gấm vóc tiền... chắc tiểu thư nhà ai đó!"

Nữ tử đứng giữa xinh đẹp thanh thoát bước đến trước mặt A Nam, vẻ mặt điềm tĩnh, có chút cao ngạo nói: "Vương Ái Nhã, đại quận chúa của Vương phủ, còn cô... cô là ai? Có biết đá cầu mây không?"

A Nam đưa tới quả cầu mây, đẩy mắt trần đầy vẻ tự tin, lạnh lùng nói: "Lê Văn Nam, công chúa của nước Lê, gọi ta là A Nam được rồi, cầu mây... ta đương nhiên biết đá... muốn thử không?"

Mọi người xôn xao: "Cô ấy nói mình là công chúa đó? Thật không vậy?"

Ái Nhã nhường mày có chút ngạc nhiên, cô cầm lấy quả cầu từ tay A Nam, cười nhạt nói: "Công chúa là cành vàng lá ngọc, sao lại thích trò chơi dân gian này."

A Nam thân nhiên cười mỉm, lông mày hơi nhếch lên, vẻ mặt bình thản nói: "Vì nó thú vị, cô không thấy vậy sao?"

Ái Nhã cúi xuống bật cười một tiếng, bản thân khá hài lòng với câu trả lời này của A Nam, cô ngừng đầu thanh âm nhẹ nhàng vui vẻ nói: "Thú vị... được, cùng chơi đi."

Ái Nhã đưa cho A Nam một bộ y phục đá cầu mây, A Nam vào phòng thay y phục, vừa bước ra ngoài, mười bốn con mắt của bảy người kia như muốn rớt ra, miệng há rộng hết cỡ, cả đám tiu ngưu nằm rạp xuống đất, thanh âm ghen tị cùng khen ngợi truyền ra: "Sao có thể đẹp đến như vậy? Đúng là thiên sinh lệ chất, mạo tự thiên tiên mà." (Thiên sinh lệ chất: trời sinh quyến rũ xinh đẹp, mạo tự thiên tiên: dung mạo đẹp như tiên nữ trên trời.)

A Nhã tựa hồ có chút không vui, đẩy mắt lóe lên một tia ghen tị, lòng nghĩ: "Từ nhan sắc đến ngoại hình mình đều thua cô ấy... cô ấy... quả thực rất đẹp."

Ái Nhã lắc lắc đầu, rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ bình thường, cô vỗ tay, thanh âm lạnh lùng phá tan bầu không khí xung quanh: "Thôi nào... chúng ta bắt đầu tăng cầu để chọn bên nhé."

Đội của Ái Nhã tăng được 338 cái, ba người bên đội A Nam tăng được 180 cái, cả ba thở dài tỏ vẻ chán nản nói: "Lại thua tiểu thư nữa rồi."

Ba người đồng loạt quay sang nhìn A Nam với ánh mắt không mấy hy vọng, A Nam vẫn tỏ ra thân nhiên như bình thường, cô cười tít cả mắt, cả ba người kia neho mắt lấy tay che mặt nói: "Ah, chói mắt quá."

Nụ cười của A Nam như ánh nắng mặt trời rơi vào mắt họ, A Nam cầm quả cầu tung lên, vừa tăng vừa đếm: "1... 2... 3... 4...", một lát sau, A Nam vừa đi chuyển vừa tăng cầu, giọng có chút mệt mỏi nhưng vẫn đếm: "180... 181... 182... 183..."

Mấy người kia há hốc mồm, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Wow, giỏi quá."

Ái Nhã ngờ ngác toan tập, miệng lắp bắp nói: "Không... không ngờ có người giỏi đến thế."

A Nam tăng cầu mà đi ra đến tận cửa sau, có bóng người đi tới, mọi người theo phản xạ đưa tay lên dừng lại ở khoản không, miệng hô lớn: "Cẩn thận."

A Nam đứng phải Tinh Phong nên ngã bịch xuống đất, quả cầu mây rơi xuống đất lăn lóc qua một bên, A Nam nhăn mặt xuýt xoa cái bàn tọa của mình, giọng rên rì: "Ui da, cái móng của ta."

Tinh Phong nhú mày đứng yên, trong lòng lẩm bẩm: "Cái giọng này... đừng nói là...", chàng quay sang nhìn A Nam, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô từ trên xuống dưới, chàng tức giận mà mặt mày đỏ ửng lên, bàn tay run run chỉ tới kéo xuống, thanh âm lắp bắp: "Nàng... nàng... ai cho phép nàng ăn mặc như thế này..." (Y phục đá cầu mây: áo ngắn tay, quần short giả váy, tất trắng đến đầu gối, giày vải chuyên dụng cho môn đá cầu.)

A Nam chột dạ xấu hổ, cô né tránh ánh mắt của chàng, chẳng nói chẳng rằng liền xoay người bỏ đi, Tinh Phong nhường mày đi nhanh tới, chàng khom người đưa tay nắm lấy tay A Nam, kéo cô từ dưới đất đứng lên, thanh âm lạnh lùng uy nghiêm: "Nàng muốn trốn."

A Nam đột nhiên cứng đờ, cô cúi đầu nội tâm thầm mắng một tiếng: "Xui thật, như thế nào lại bị huynh ấy phát hiện?"

Ái Nhã đi nhanh tới, cô kéo A Nam ra phía sau lưng mình, giọng lo lắng nói: "Có sao không?"

A Nam lắc đầu, Ái Nhã quay sang nhìn Tinh Phong, khuôn mặt phớt hồng có chút tức giận nói: "Viện của ta cấm nam nhân bước vào, người mau đi ra."

Tinh Phong nhìn Ái Nhã, nét mặt lạnh tanh không cảm xúc, A Nam lay nhẹ tay Ái Nhã, giọng nhỏ nhẹ khuyên can: "Cẩn thận lời nói, huynh ấy là hoàng thượng đấy."

Ái Nhã giật mình lập tức quỳ xuống, cúi đầu nói: "Xin hoàng thượng tha tội, tiểu nữ không biết người là hoàng thượng nên đã mạo phạm, mong hoàng thượng lượng thứ bỏ qua cho tiểu nữ."

Mấy tỷ nữ của Ái Nhã nom nớp lo sợ đồng loạt quỳ xuống ở phía sau, Tinh Phong đi đến nhắc bóng A Nam lên, thanh âm lạnh nhạt nói: "Được rồi, đứng dậy hết đi."

Ái Nhã cùng mấy tỷ nữ cúi đầu đứng lên: "Tạ ơn hoàng thượng."

Tinh Phong vắt A Nam lên vai, chàng lạnh lùng rời đi, A Nam cảm thấy không được thoải mái, cô nhú mi, hai tay đánh tới tấp vào lưng Tinh Phong "bụp... bụp... bốp... bốp...", vẻ mặt ngượng nghịu, xấu hổ nói: "Huynh mau bỏ muội xuống, muội tự đi được, bỏ muội xuống... huynh có nghe không hả?"

Mọi người trở mắt đứng nhìn trong ngạc nhiên, tỷ nữ chấp tay thờ dài, ánh mắt mê mẩn nói: "Ồi, hoàng thượng thật là đẹp trai."

Ái Nhã lạnh lùng liếc qua, mở miệng nói: "Giờ không phải là lúc mơ mộng, mau đi tắm rửa thay y phục."

Ái Nhã rời đi, đám tỳ nữ còn đang mê mẩn, Ái Nhã quay lại hét lớn: "Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Đi mau lên."

Cả đám thất thiếu lễ bước theo sau, giọng điệu bất mãn lí nhí: "Dạ, quận chúa."

A Nam gãy dạ nhưng không xuống được, cô buông tay chịu thua, nội tâm ừ rừ, thiếu sinh khí: "Đáng ghét, xuống không được."

Tĩnh Phong bế A Nam đến Sứ Nghi Cát, đó là nơi nghỉ ngơi và tiếp đón khách quý của vương phủ, một nơi vô cùng xinh đẹp và thơ mộng, những giàn hoa tử đằng tím ngắt cả một góc vườn tỏa ra hương thơm ngào ngạt làm dịu nhẹ lòng người.

Tĩnh Phong mở cửa một gian phòng rồi tiến vào bên trong, đặt A Nam xuống đất, chàng đi đến nằm phịch lên giường, bộ dáng mệt mỏi nói: "Ta lo lắng đi khắp phủ kiểm năng, năng như thế nào lại đánh ta, ôi... ta đau quá... ê ả cả người."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Tĩnh Phong giả vờ nhăn nhó mặt mày, bàn tay đưa lên xoa bóp bả vai, A Nam nhìn chàng rồi lặng lẽ cúi đầu, cô nghĩ ngay đến chuyện lúc này, về mặt áy náy lắm lắm trong lòng: "Là mình ở trên vai huynh ấy cựa quậy liên tiếp, không chịu yên... mình... mình..."

A Nam bước đến bên giường, hai tay nắm vào nhau rút rút, về mặt biết lỗi nói: "Muội... muội xin lỗi... huynh có đau lắm không?"

Tĩnh Phong nằm ở trên giường không khỏi cười một tiếng trong lòng, chàng nhường mày có chút hứng thú nhìn bộ dạng hiện tại của A Nam, bàn tay đưa ra ngoắc ngoắc, khoe môi nhếch lên nụ cười dịu dàng: "Nàng ghé tai lại đây, ta có chuyện muốn nhờ nàng giúp."

A Nam nheo mắt tò mò, đầu hơi nghiêng qua một chút, lòng nghĩ: "Chuyện gì mà có vẻ bí mật vậy ta."

Gian phòng đột nhiên im ắng đến độ dường như chỉ còn nghe được tiếng hít thở, A Nam trèo lên giường, cô vén tóc qua tai, khẽ nghiêng đầu từ từ cúi xuống, Tĩnh Phong tà mị nở nụ cười, chàng nắm lấy tay A Nam kéo xuống.

A Nam giật mình "ah" một tiếng, cô ngã xuống nằm gọn trong lòng ngực chàng, đang muốn chống tay ngồi dậy thì bị chàng ôm lấy, sau đó là một nụ hôn mãnh liệt dâng trào, nụ hôn dừng lại, bờ môi còn chạm nhẹ vào nhau, Tĩnh Phong cảm nhận được cánh môi của A Nam đang run rẩy, hơi thở có chút dồn dập, bốn mắt nhìn nhau, trong chớp mắt cả hai im lặng như tờ, A Nam đỏ chín cả hai má, trái tim thăng thót đập nhanh hơn.

Tĩnh Phong mỉm cười, chàng nhẹ nhàng phả hơi thở ấm áp lên mặt A Nam, A Nam nhu thuận khẽ chớp mắt, lông mi run rẩy, cô trề cái miệng nhỏ nhắn trách móc: "Huynh gạt muội."

Tĩnh Phong vuốt nhẹ lên má A Nam, giọng dịu dàng, âu yếm: "Ta không có gạt nàng, vừa rồi là nhờ nàng cho ta thuốc giảm đau."

A Nam sượng đỏ mặt không nói được gì, Tĩnh Phong đột nhiên nhớ ra chuyện lúc này cùng Vương gia đàm thoại, chàng nhìn A Nam hỏi: "A Nam, Vương phi là nữ mẫu của nàng hả?"

A Nam bừng tỉnh, cô quên mất là mình đến đây để gặp nữ mẫu, lật đặt ngồi dậy, về mặt có chút gấp gáp nói: "Muội quên mất, muội phải đi gặp nữ mẫu."

A Nam xoay người định bước xuống giường, Tĩnh Phong nhủ mày nắm lấy tay cô níu lại: "Nàng phải thay đồ rồi mới được đi, còn nữa... từ đây về sau ta cấm nàng không được mặc những trang phục như thế này, biết chưa?"

A Nam cúi đầu nhìn lại bản thân, về mặt tỉnh queo nói: "Có sao đâu? Là y phục đá cầu mây mà huynh."

Tĩnh Phong ngồi dậy dịch sát lại gần A Nam, gương mặt anh tuấn hiện lên nụ cười trêu ghẹo: "Nàng thử mặc như thế này ra ngoài đi, ta lập tức ăn sạch nàng."

A Nam về mặt ngu ngơ không biết gì, Tĩnh Phong nhìn cô mà cố nhịn cười, chàng đứng dậy bước ra ngoài, thanh âm nhẹ nhàng mang chút ý cười: "Ta đến đại sảnh, nàng đi thay y phục đi."

Tĩnh Phong đi ra hành lang, trên mặt còn lộ ra nét tươi cười, chàng liếc qua hai tỳ nữ, thanh âm lạnh lùng nói: "Các người vào trong hậu hạ nàng tắm rửa thay y phục."

Hai tỳ nữ cúi đầu cung kính đáp: "Vâng thưa hoàng thượng."

A Nam ngậy ngốc bắt đầu tưởng tượng, bản thân cô là con cá nhỏ, Tinh Phong là con bói cá, bói cá sà xuống từ một cành cây, lao nhanh xuống nước cấp lấy cá nhỏ nuốt chửng vào bụng. A Nam rung mình, khỏe miệng giật giật, giọng sợ hãi nói: "Eo ôi đáng sợ quá."

A Nam được hai tỳ nữ hầu hạ tắm rửa, thay y phục cô rời khỏi Sứ Nghi Cát, đi đến đại sảnh, mọi người ngẩn ngơ nhìn cô, người này người nọ té dè lên người kia, A Nam khẽ liếm môi, cô đưa mắt nhìn ra cổng chính, một chiếc xe ngựa dừng lại, người đánh xe ngựa nhảy xuống cúi đầu nói: "Vương phi, đã đến phủ, thỉnh người xuống xe."

Người ngồi trên xe ngựa khẽ "ùm" một tiếng, tỳ nữ đi tới vén rèm, một quý phu nhân giản dị từ trên xe ngựa được một tỳ nữ nhẹ nhàng đỡ xuống.

A Nam đứng khựng lại, hai mắt rung rung động nước, cô cất giọng tha thiết nhớ nhung: "Nhũ mẫu."

Thiết Nhi nhìn về phía trước, hai mắt ngạc nhiên mở to, ký ức 5 năm trước hiện về, Hạ Vân Nhạn ôn hương nhuyễn ngọc nằm ở trên giường lớn, hai mắt mệt mỏi chớp nhẹ, thanh âm ngắt đoạn nói: "Thiết Nhi... ngày hôm nay... người đẹp lắm... ta xin lỗi... ngày đại hôn của người mà ta..."

Thiết Nhi một thân y phục đỏ rực, cô nắm lấy tay người kia khóc nức nở, giọng nghẹn ngào: "Hoàng hậu nương nương... hu hu hu..."

Hạ Vân Nhạn cố hít một hơi thật sâu, đáy lòng co rút đau đớn, cô gắng tiếp tục nói: "Thiết Nhi, người họa tranh rất giỏi... ta có việc... muốn nhờ người... ngày đại hôn của A Nam... người họa tranh con bé đặt lên lăng mộ của ta có được không?"

Thiết Nhi gục mặt xuống bàn tay Hạ Vân Nhạn khóc nức lên từng tiếng: "Vâng thưa hoàng hậu ... hức hức..."

Hạ Vân Nhạn từ từ nhắm lại hai mắt, nước mắt muối tiếc rơi xuống, Thiết Nhi bật khóc nức nở: "Hoàng hậu nương nương... hu hu hu..."

Ký Úc vụt thành mảng đen, Thiết Nhi rơi nước mắt, chiếc giỏ đựng nhang hương ở trên tay rơi xuống đất, toàn thân run lên từng đợt, lòng nghĩ: "Hoàng hậu ôi, người biết không? A Nam thật sự rất giống người, giống như hai giọt nước vậy."

A Nam chạy tới ôm chầm lấy Thiết Nhi, nước mắt trào ra, giọng giận dữ nói: "Nhũ mẫu, con rất nhớ người, đã ba năm rồi người không có đến thăm con, có phải người hết thương con rồi không?"

Thiết Nhi ôm lấy A Nam, cái ôm đầy thấm thiết, yêu thương: "Con bé ngốc, ta như thế nào lại hết thương con, ba năm qua phụ hoàng của con hạ lệnh tu sửa cây cầu Triệu Châu nên ta qua không được."

A Nam thút thít, sụt sùi nói: "Thì ra là như vậy?"

Thiết Nhi đẩy nhẹ A Nam ra, ánh mắt từ trên nhìn xuống, bà đưa tay chấm vội nước mắt rom rớm chực rơi trên khóe mắt, thanh âm nghẹn ngào nói: "Giống lắm... quả thật rất giống... con giống y như mẫu hậu của con vậy?"

A Nam buồn lắm, đôi mắt đẹp sụp xuống, cô ôm lấy Thiết Nhi, dúi nhẹ má vào ngực, hai mắt nhắm lại, hít thở hơi ấm thân thương, ngày mẫu hậu mất cô là người khóc nhiều nhất, khóc đến nỗi ốm liệt giường bảy bảy bốn chín ngày, là Thiết Nhi hoãn lại hôn sự, ở bên cạnh lo cho cô cả ngày lẫn đêm, không rời cô nửa bước.

Thiết Nhi âu yếm vỗ nhẹ lên lưng A Nam, ánh mắt dịu dàng chứa sự yêu thương, mọi người trong phủ chạy ra cúi đầu cung kính cất cao giọng: "Cung nghênh vương phi hồi phủ."

Thiết Nhi thờ dài hắt hắt tay: "Được rồi, các người lui xuống đi."

Mọi người cúi đầu "Dạ" một tiếng rồi nhanh chóng rời đi, Thiết Nhi ôn nhu nói: "Trời sắp tối rồi, mau đi dùng cơm thôi con."

A Nam khẽ gật đầu, cô cùng Thiết Nhi đi đến Hoa Ly Cách, đó là nơi dọn bữa cơm gia đình của Vương phi, Thiết Nhi có chút ngạc nhiên vội hạ thấp người hành lễ với Tinh Phong, sau đó Vương gia, Từ Hàn (18 tuổi), Ái Nhã (15 tuổi) đối với A Nam hành lễ một cái lễ.

Trên bàn giờ đây đã đầy ắp thức ăn, A Nam nuốt ực một ngụm nước miếng, cô nhìn thức ăn mà nước miếng chò chực chảy xuống, Vỹ Kiệt ngồi xuống ghế, anh bụng nổi căng đặt nhẹ lên bàn, mọi người bắt đầu dùng bữa.

A Nam chẳng cần đề ý xung quanh, cô ngồi ăn ngấu nghiến, Tinh Phong, Vỹ Kiệt, Thiết Nhi là ba người đã quá quen với bộ dạng này của A Nam, Vỹ Kiệt thờ dài cúi đầu, anh vừa ăn vừa nghĩ: "Chẳng còn từ nào để diễn tả."

Vương gia, Ái Nhã, Từ Hàn nắm chữ O mồm chữ A nhìn A Nam không chớp mắt.

Ái Nhã ngậy ngốc há mồm ở tư thế vô cùng ngốc nghếch, miếng chả trong miệng rớt ra rơi xuống chén, thức ăn kẹp giữa hai đầu đũa của Vương gia cũng theo đó mà tuột xuống bàn, Từ Hàn mỉm cười nhìn A Nam với ánh mắt triu mến lòng nghĩ: "Thật dễ thương."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Dùng xong cơm tối, mọi người phân tán trở về phòng ngủ của mình, ngoài hành lang, từng chiếc đèn lồng được thắp sáng, ánh lên màu vàng vổ quýt, tô điểm cho vẻ đẹp duyên dáng của màn đêm huyền ảo, nô bộc và nha hoàn nhanh chóng thu dọn chén đĩa, họ đặt chúng vào thùng gỗ rồi đem đến nhà bếp, ba người rửa, ba người trán, ba người lau khô.

Từ Hàn nhìn theo bóng lưng A Nam, cô khuất dần ở cuối hành lang, Vương gia thấy Từ Hàn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, ông nhú mày, ánh mắt tràn ngập nghi ngờ, lo lắng hỏi: "Từ Hàn, đừng nói với phụ thân là con thích công chúa đấy nhé."

Từ Hàn gạt mình, có chút chột dạ, trái tim khẽ đánh thịch một cái, gương mặt đỏ lên, anh loay hoay áp dụng kĩ thuật đánh trống lảng: "Con nhớ là mình vẫn chưa đọc xong Đạo đức kinh, con xin phép về phòng, phụ thân ngủ ngon!"

"Vèo", làn gió thổi qua, phút chốc đã không thấy bóng dáng của Từ Hàn đâu, Vương gia nhắm mắt, nhú mày, ông lắc đầu thở dài một tiếng, lòng nghĩ: "Thích ai không thích, lại đi thích ngay người không nên thích, thiệt tình!"

Giờ Tuất, một gian phòng ở Sử Nghi Cát, A Nam và Thiết Nhi đang nằm ở trên giường tâm sự, Thiết Nhi nhìn A Nam, vẻ mặt ôn nhu nói: "Con và hoàng thượng gặp nhau như thế sao?"

A Nam thẹn thùng gật đầu, Thiết Nhi mỉm cười, giọng nói pha chút trêu chọc: "Sao, yêu rồi phải không?"

A Nam mắc cỡ đỏ mặt, giọng nói nhẹ nhàng, có chút nhõng nhẽo: "Nhũ mẫu..."

Thiết Nhi vừa cười vừa nói: "Rồi rồi, không trêu con, mau ngủ đi."

A Nam ôm lấy tay Thiết Nhi dịu dàng nói: "Dạ, nhũ mẫu ngủ ngon."

A Nam ngủ say, Thiết Nhi nắm lấy chân kéo lên một chút, bàn tay dịu dàng vuốt nhẹ tóc mái của A Nam, đáy mắt ôn nhu ngưng đọng hai giọt nước, lòng nghĩ: "Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nhất định sẽ thay người hoàn thành tâm nguyện cuối cùng."

Trời sáng, mấy con gà trống đứng vỗ cánh phành phạch, rướn cổ cất tiếng gáy: "ò ó o... o", những tia nắng mặt trời cũng bắt đầu xuất hiện, chim ở đâu bay đến khẽ hót trong bụi, tiếng riu rít như vương vào cành lá, chúng hợp tác cùng nhau hoà tấu lên một bản tình ca rực rỡ.

Tĩnh Phong đang luyện kiếm ở phía sau vườn hoa, Vỹ Kiệt thì đang loay hoay ở dưới bếp, mấy nha hoàn trong phủ đang chen lấn rình trộm xem Tĩnh Phong tập võ, cả đám mê mẩn nói: "Woa, hoàng thượng thật đẹp trai, ước chi người để ý đến tụi mình một lần..."

Cùng lúc này, Ái Nhã đi ngang qua, cô nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng ánh lên sự châm chọc: "Hừ, đúng là đũa mốc mà bày đặt chòi mâm son!"

Mấy nha hoàn giật mình nhìn qua Ái Nhã, vẻ mặt hào hứng bỗng nhiên ỉu xiu, rom rom nước mắt nói: "Quận chúa, người nhất thiết phải nói ra những lời như vậy sao? Tụi em nghĩ tụi em cũng đẹp mà."

Ái Nhã rùng mình, trong lòng rất muốn nôn ra những gì mình vừa ăn được, thanh âm hồi thúc nói: "Các người còn không mau đi làm việc."

Mấy nha hoàn sợ hãi cúi đầu, giọng run rẩy đáp: "Vâng, thưa Quận chúa."

Nha hoàn hàng hai, hàng ba nối đuôi nhau rời đi, vừa đi vừa đưa mắt liếc sang Tĩnh Phong, một giây lướt qua chạm mắt, mấy nha hoàn đỏ mặt xôn xao: "Hoàng thượng nhìn tôi đấy... nói bậy, là hoàng thượng nhìn tôi... nhìn tôi mới đúng... nhìn tôi... tôi..."

Cả đám chỉ chốc đánh nhau túi bụi: "Dám tranh hã (bốp... bốp)... tưởng tôi sợ chắc (bụp... chát)... ngon thì nhào vô (bụp... bốp... bình)..."

Ái Nhã đỏ mặt hời, cô thở dài rời đi, miệng lầm bầm: "Có can cũng vô ích, không khéo chính mình lại trở thành nạn nhân của cuộc hỗn chiến này mất."

A Nam tỉnh dậy nhìn xung quanh, giọng mơ ngủ nói: "Ủa? nhũ mẫu đi đâu rồi nhỉ?"

Nghe thấy tiếng, mấy nha hoàn nhanh nhẩu đi vào phòng thỉnh an A Nam rồi hầu hạ cô rửa mặt thay y phục, A Nam lục lọi đồng trang sức, vẻ mặt lo lắng nói: "Đâu rồi, cây trầm... ah... ở trên giường..."

A Nam đi nhanh đến giường lật chiếc gối, cô cầm lấy cây trầm cài lên tóc rồi đi ra ngoài, đi qua vườn hoa, cô nhìn thấy Tĩnh Phong đang ngồi xuống ghế, bàn tay vươn tới cầm lấy chén nước đưa lên miệng uống một ngụm.

A Nam cười thích thú trong lòng, cô rón rén đi tới sau lưng Tĩnh Phong, hai tay nhanh chóng bịt lấy mắt chàng, giọng có chút biến đổi nói: "Đón xem ta là ai?"

Tĩnh Phong đặt nhẹ chén nước xuống bàn, chàng cười như không cười, giọng ảm áp trong trẻo: "Nàng nghĩ ai cũng giống như nàng có thể đem ta ra làm trò đùa sao?"

A Nam chột dạ le lưỡi, cô lạnh lùng buồn tay, tựa hồ có chút không vui, Tĩnh Phong quay sang nắm lấy tay A Nam kéo nhẹ, A Nam hơi ngã người, bàn tay vịn lấy vai chàng, một nụ hôn phớt má mị dán lên môi.

A Nam ngậy ngẩn quên mất phản ứng, Tinh Phong cười nhẹ, tay trái đưa lên véo nhẹ má cô, âu yếm nói: "Sao nàng lại ngẩn ra như vậy?"

A Nam giật mình bừng tỉnh, cảm xúc dâng lên làm cho sắc mặt đỏ bừng, cô ngượng ngùng xấu hổ đánh yêu vào vai chàng: "Đáng ghét, huynh như thế nào lại trêu muội."

Tinh Phong vũ mị cười cười, sóng mắt ôn nhu nhìn nàng, A Nam khẽ "hử" một tiếng giận dỗi, cô chu môi, phồng má quay người lại, Tinh Phong vẫn nắm lấy tay A Nam, giọng nhu hoà nói: "Nàng dỗi à."

A Nam lắc đầu không nói gì, mắt nhìn qua giá để bình khí ở bên cạnh, cô nhoen miệng cười, trong đầu sáng lên một ý nghĩ liền quay sang nắm lấy tay Tinh Phong, vẻ mặt rất hào hứng nói: "Tinh Phong, muội với huynh đấu kiếm nhé."

Tinh Phong lập tức mở to hai mắt, chàng cau mày cẩn thận nhìn nàng xem xét, hai mắt nhúu lại dứt khoát nói: "Không được."

A Nam tròn trĩnh hai mắt nhìn chàng, vẻ mặt bất mãn cùng tức giận, cô lắc lắc tay chàng trưng ra bộ mặt nũng nịu nói: "Đi mà huynh, chỉ là kiếm gỗ thôi mà."

Tinh Phong nhúu mày, nội tâm không khỏi cười khỏ, chàng thờ dãi, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Chỉ lần này thôi đấy."

A Nam vui vẻ gật đầu lia lịa, cô đi nhanh đến giá để bình khí rút ra hai thanh kiếm gỗ rồi xoay người ném cho Tinh Phong một cây, chàng phản xạ nhanh, đưa tay lên chụp lấy, A Nam tạo dáng bắt đầu vùng kiếm tới, Tinh Phong sợ làm cô bị thương, lực ở tay giảm đi 9 phần.

Một lát sau, A Nam nhận thấy chỉ có một mình cô đánh tới, Tinh Phong cơ hồ chỉ lạnh lùng đưa kiếm lên đỡ, cô tức muốn phát điên, nhưng mảy có chút không vui lớn tiếng nói: "Huynh như thế nào không đánh trả?"

Tinh Phong chột dạ cười ngượng ngạo, nội tâm lẩm bẫm: "Thôi chết, bị nàng phát hiện rồi."

Chàng lo lắng nói: "Ngộ nhỡ nàng bị thương thì làm sao?"

A Nam vùng kiếm, lập tức phản bác: "Bị kiếm gỗ đánh trúng quả thực là rất đau nhưng nó căn bản không thể làm muội bị thương."

Tinh Phong có chút tức giận, chàng xoay người vùng kiếm, lực kiếm dán lên mạnh đến nỗi làm kiếm của A Nam rơi xuống đất, bàn tay cô run rẩy đỏ rực, cảm giác tê tê đại đại lan tỏa toàn thân, Tinh Phong thả kiếm xuống đi nhanh tới nắm lấy tay cô đưa lên miệng thổi thổi, chàng biết một khi cô còn cầm kiếm thì nhất định sẽ không chịu dừng lại.

Chàng đưa mắt nhìn cô, vẻ mặt đầy lo lắng hỏi: "Thế nào rồi, nàng còn đau không?"

A Nam đỏ mặt lên, cô lắc đầu rút tay lại rồi chạy lướt qua chàng, thanh âm có chút xấu hổ để lại: "Muội không chơi với huynh nữa, muội đi đá cầu mây."

Tinh Phong giật mình, quay phắt lại thanh âm nửa thấp nửa cao nói: "Lại đá nữa hả? Nàng quên mất những điều ta nói rồi sao?"

A Nam thoáng giật mình, sau đó cũng lập tức hiểu ra chàng đang muốn nói đến điều gì, chim bói cá như thế nào ăn thịt cá nhỏ, A Nam đang muốn dừng lại thì chẳng may bị trượt chân ngã sòng soài xuống vườn hoa trước mặt, hai tay chới với: "Ui da..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tinh Phong hốt hoảng chạy tới, chàng dìu A Nam đứng dậy, vẻ mặt lo lắng nói: "Nàng có sao không? Có đau chỗ nào không?"

A Nam đưa tay dụi mắt trái, cô nhăn nhó, khó chịu nói: "Cay quá, có cái gì đó bay vào mắt muội."

Tinh Phong có chút lúng túng, chàng vội kéo tay A Nam xuống, giọng nghiêm nghị nói: "Không được dụi, nàng mau nhắm mắt cho ta xem."

A Nam nhắm mắt, khóe mắt trợn ướt nhắm tịt lại cong cong, Tinh Phong nhanh chóng đưa hai tay lên, một trên một dưới giữ nhẹ lấy đầu cô, hai ngón cái từ từ vạch nhẹ mắt trái rồi khẽ sát miệng thổi mạnh vào: "Phù... phù... sao rồi? Nàng thấy đỡ hơn chưa?"

A Nam chớp mắt, lại chớp mắt, không còn cảm giác bị cay nữa, cô gật đầu đưa tay lau lệ ở khóe mi, Tinh Phong thờ dãi kéo cô ôm vào lòng, trong tâm tràn lên sự lo lắng, lòng nghĩ: "Nàng thực vùng về, quả thực rất rất vùng về."

A Nam có chút sững sờ, cô nắm nhẹ ống tay áo của chàng, miệng lí nhí: "Tinh Phong..."

Tình Phong nhẹ nhàng hôn lên tóc của A Nam, chàng im lặng một lúc rồi khẽ nói: "Không cho nàng đi, nàng ở lại với ta."

A Nam nhắm mắt lại, mỉm cười, hai tay luồn ra sau ôm lấy lưng chàng, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, từ tận đáy lòng dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả.

Từ Hàn đi tới liền nhìn thấy hai người đang ôm nhau, anh đứng yên trong im lặng, đôi mắt nhắm lại, cố gắng hít lấy một hơi, lồng ngực như nứt vỡ, đau đớn vô hạn.

Ái Nhã đi ngang qua, nhìn thấy Từ Hàn đứng ngây ngốc, bất động, cô tò mò đi đến hỏi: "Từ Hàn, huynh đang làm gì thế?"

Từ Hàn giật mình nhìn sang Ái Nhã, thanh âm có phần nghẹn lại: "Không... không làm gì cả? "

Ái Nhã nhìn về phía A Nam và Tình Phong, lồng mày khẽ nhíu lại lòng nghĩ: "Có trời mới tin huynh."

Từ Hàn đỏ mặt, khóe miệng co rút giật giật, anh lạnh lùng rời đi, đáy mắt phát lên sự ưu thương đau đớn, miệng lầm bầm: "Thật khó chịu."

Vỹ Kiệt cùng mấy gia đình dọn điểm tâm sáng ở bên ngoài vườn hoa, nhìn hai người ôm nhau, Vỹ Kiệt thầm nghĩ: "Chắc hoàng thượng lại không muốn xa công chúa rồi."

A Nam hơi nhướng mi, đáy lòng nổi lên dự cảm bất hảo, cô cựa quậy, giãy dụa, vẻ mặt ngượng ngùng cứng ngắc, miệng lí nhí nói: "Tình Phong mau buông muội ra."

Tình Phong vờ như không nghe thấy gì, chàng vẫn cứ ôm lấy cô không chịu buông ra, A Nam giận run người, cô giờ chân giẫm lên chân chàng một cái, vẻ mặt thản nhiên như tia nắng trong vườn.

Tình Phong điếng người khẽ kêu lên một tiếng đau đớn: "Ui da"

Chàng lập tức buông cô ra ngồi nhanh xuống ôm lấy chân, vẻ mặt nhăn nhu tườu pha chút tức giận nói: "Nàng làm gì vậy? Đau lắm đó."

A Nam tỏ vẻ áy náy không thôi, cô thờ nhẹ chạy vội đến chỗ Vỹ Kiệt, Tình Phong đứng lên, gương mặt tràn đầy ý cười đi thẳng tới, cả hai bắt đầu dùng điểm tâm, Thiết Nhi dẫn Ái Vân đi dạo, Ái Vân (4 tuổi) vừa đi vừa nói: "Con muốn chơi đàn."

Thiết Nhi nhìn xuống ánh mắt ôn nhu, dịu dàng nói: "Được rồi, mẫu thân sẽ đổi đàn mới cho con."

Thiết Nhi ngẩng đầu nhìn lên, cất tiếng gọi lớn: "Quản gia.... quản gia..."

Quản gia đang tưới mấy cây táo cảnh ở sau vườn, nghe tiếng Vương Phi gọi, ông đặt nhẹ thùng nước xuống đất rồi chạy lại cúi đầu cung kính nói: "Dạ, vương phi, người gọi lão nô."

Thiết Nhi đưa tới một chùm chìa khóa, giọng ti mi căn dặn: "Quản gia, ông tới Nghệ Tây Phường mở cửa lấy giúp ta một cây đàn tranh."

Quản gia đón nhận chùm chìa khóa, gật nhẹ đầu nói: "Dạ, vương phi."

Quản gia rời đi, Thiết Nhi dẫn Ái Vân đi qua vườn hoa, Tình Phong và A Nam vẫn còn đang dùng bữa, Thiết Nhi đi đến khom người hành lễ, bà kéo nhẹ Ái Vân tới, nhỏ nhẹ nói: "Ái Vân, mau thỉnh an hoàng thượng và công chúa đi con."

Ái Vân cúi người hành lễ, vẻ mặt ngây thơ như thiên sứ: "Ái Vân thỉnh an hoàng thượng, thỉnh an công chúa."

Tình Phong mỉm cười nhìn Ái Vân, chàng hạ đôi đũa xuống, chậm rãi nói: "Mau đứng lên đi... Vương phi, đây là tiểu nữ của người à."

Thiết Nhi gật nhẹ đầu, tựa hồ có chút tự hào, vẻ mặt cung kính đáp: "Vâng, thưa hoàng thượng."

A Nam và Ái Vân nhìn nhau ngơ ngẩn, đáy mắt ánh lên sự hiểu nhau, nội tâm trao đổi: "Nào mình cùng đi chơi đi."

Ái Vân đi đến chỗ A Nam mỉm cười thật tươi, nơi đáy mắt ánh lên niềm hạnh phúc to lớn, vui vẻ nói: "Công chúa thật đẹp nha... công chúa, người đi chơi với Ái Vân có được không?"

A Nam nhướng mi tràn ngập sự hứng thú, môi mông khẽ nhếch lên một nụ cười thân thiện, mắt nhìn chăm chăm Ái Vân, nhỏ giọng nói: "Được chứ."

Ái Vân sung sướng nắm tay A Nam kéo đi, Thiết Nhi có chút giật mình, nội tâm lóe lên vài tia lo lắng, bà đi nhanh tới, giữ Ái Vân lại, thoáng nhìn Tình Phong rồi lại quay sang nói với con gái: "Ái Vân, có hoàng thượng ở đây con không được thất lễ, con muốn đưa công chúa đi thì phải hỏi qua ý kiến của hoàng thượng, biết chưa?"

Ái Vân có chút ngạc nhiên nhìn sang Tình Phong, thanh âm nhỏ nhẹ nói: "Ái Vân muốn đánh đàn và ngắt hoa cùng với công chúa, hoàng thượng có muốn đi cùng không?"

Thiết Nhi sợ đến xanh mặt xem chút là nửa ngã lăn ra đất, Tình Phong cười ngượng, trên trán xuất hiện vài vạch đen, chưa kịp nói gì thì A Nam chen vào: "Tình Phong, muội muốn đi chơi với Ái Vân."

Cả hai rom róm nước mắt chờ đợi câu trả lời, Tình Phong rùng mình, cổ họng rục rịch khẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, mồ hôi thoát ra, tiếng nói lắp bắp: "Được... được rồi, nàng và cô bé cứ đi chơi đi."

A Nam và Ái Vân nhảy dựng lên vì sung sướng: "Hay quá, đi chơi thôi."

Cả hai nắm tay chạy ra vườn hoa, A Nam vừa ngắt hoa vừa nói: "Ái Vân có muốn làm vòng hoa không nè?"

Ái Vân vẻ mặt hớn hờ nói: "Muốn, công chúa mau làm vòng hoa đi ạ."

Tình Phong nhú mày, khẽ lắc đầu, chàng chống tay lên bàn thờ dài, giọng điệu trầm ổn có chút lo lắng: "Nàng ấy vẫn còn trẻ con lắm."

Thiệt Nhi mỉm cười, giọng nói pha chút trêu đùa: "Nếu người và A Nam sinh một đứa nhỏ, chắc hẳn con bé sẽ chẳng chặc lên nhiều."

Tình Phong nghe vậy mặt mày đỏ rần lên, tim bắt đầu đập loạn nhịp bất thường, nội tâm đánh lên một trận kích động: "Sinh... sinh con... , mình... mình với nàng ấy..."

Tình Phong ngẩn tò te, từng dòng suy nghĩ theo đó mà hiện lên, không biết chàng nghĩ cái gì mà mặt mày đỏ chín như gấc, Thiệt Nhi nhìn chàng mà mồ hôi lạnh túa ra đầy trán, vẻ mặt căng thẳng cúi đầu nói: "Thiệt Nhi xin phép được lui trước."

Tình Phong bị hai chữ "sinh con" làm cho chấn động đến hồn bay phách lạc, chàng rũ mắt, vô thức gật gật đầu, Thiệt Nhi thờ dài, lặng lẽ cúi đầu rời đi.

Tình Phong vẫn còn đang chìm trong mộng cảnh, một lúc sau mới có phản ứng, chàng ngồi một mình cười ngẩn ngơ, bàn tay cầm lấy ly rượu đưa lên miệng uống cạn, ánh mắt dõi theo A Nam không rời.

A Nam mỉm cười cầm vòng hoa nguyệt quế đội lên đầu Ái Vân, giọng ôn nhu trong như nước: "Xong rồi, ai mà đẹp quá vậy ta."

Ái Vân đưa tay vịn lấy vòng hoa trên đầu, mặt hớn hờ, cười toác cả mồm, Tình Phong đứng dậy đi đến bên cạnh A Nam, chàng ngồi xuống, bàn tay đưa qua bịt mắt ai đó rồi cúi xuống hôn nhẹ lên môi A Nam, A Nam sượng đỏ mặt, giọng ấp úng: "Huỳnh... huỳnh làm gì vậy? Ở đây còn có Ái Vân..."

Ái Vân ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, đôi mắt chớp nháy trong lòng bàn tay của Tình Phong, chậm rãi nói: "Ái Vân không có nhìn thấy cái gì hết."

A Nam đen mặt ứa mồ hôi, nội tâm sôi sục, cô còn chưa kịp nói gì thì thân hình liền bị kéo về phía trước, Tình Phong hôn nhẹ lên tai cô, thanh âm quyến rũ mị hoặc thì thầm: "Ta rất muốn nàng sinh cho ta một đứa con."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

A Nam nghe xong chỉ muốn độn thổ, mặt mày đỏ bừng lên, nhịp tim rối loạn đập nhanh đến mức nguy hiểm, nội tâm trào lên sự kích động ngút trời, cô cúi đầu, ngại ngại không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, miệng run run thốt ra một hơi, khẽ nói: "Huỳnh đừng trêu muội."

Tình Phong chau mày, đáy mắt lóe lên một tia không vui, nội tâm sôi sục tê dại, chàng buông cô ra, đưa tay nâng cằm cô lên, giọng trùng xuống căng thẳng, bình tĩnh thương lượng: "Nàng sinh cho ta một đứa không được sao?"

Tình Phong nhìn A Nam với ánh mắt nóng rực, hơi thở theo gió phả nhẹ lên mặt, A Nam nuốt nước miếng, tựa hồ có chút xấu hổ, cổ và mặt đều đỏ rần lên, tim đập mạnh như chực rớt ra ngoài, cô nhìn chàng im lặng, đáy mắt chớp nhẹ tràn ngập nhu tình, Ái Vân tỏ vẻ không vui, cất tiếng nói: "Hoàng thượng thật xấu, bịt mắt Ái Vân để hôn trộm công chúa."

Tình Phong và A Nam nhất thời đen mặt đỏ mồ hôi, khỏe miệng khe khẽ giật giật, Tình Phong bỏ tay che mắt Ái Vân xuống, A Nam xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, lão quản gia đi đến khom người hành lễ, ông đặt ghế dài và cây đàn xuống bên cạnh Ái Vân rồi cúi người rời đi.

A Nam nhất thời bỏ quên lời nói của Tình Phong, cô sờ nhẹ cây đàn, hai mắt ánh lên niềm vui, nhẹ giọng nói: "Ái Vân, tỳ đàn cho muội nghe nhé."

Ái Vân thích thú, nheo miệng cười, nội tâm nở hoa: "Dạ."

Tình Phong bị bơ toản tập, chàng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường, hai hàng lông mày dựng thẳng, miệng hé ra có chút thâm ý nói: "A Nam, nàng biết đàn."

A Nam cầm cây đàn đặt nhẹ lên ghế, cô nhìn chàng, vẻ mặt hút hồn, tự tin nói: "Vâng, muội có thể vừa đàn vừa hát."

Tình Phong nhướng mày, suy nghĩ thế nào liền nằm dài xuống đám cỏ mát rượi, ánh mắt chực chờ được nghe tiếng đàn, A Nam thờ dài vươn đôi tay

trắng nõn chạm vào dây đàn, tiếng đàn vang lên sau đó là một giọng hát vừa trầm vừa ấm:

"Nhân và quả chàng cùng thiếp

Trời và đất, yêu cùng hận

Hãy nắm chặt tay thiếp và lắng nghe

Từng dòng mạch đập nói lên tất cả

Thiếp không sợ lời nguyên hắc ám

Chỉ cần chàng hiểu sự dịu dàng của thiếp

Yêu đến mức nước sôi lửa bỏng chẳng sợ đau thương

Yêu đến mức vượt núi trèo non chẳng hỏi đầu

Nhớ ánh mắt chứa đựng thiên sơn vạn thủy

Quên ánh mắt trong đó thế gian này chỉ là hư vô

Lúc chàng thề hẹn chính là thời khắc đẹp nhất

Khoảnh khắc ấy đất thiếp bay vào vĩnh hằng

Băng hòa tuyết, bạn hay thù

Lửa và nước mãi phân tranh

Hãy nắm chặt tay thiếp và lắng nghe

Dòng mạch đập xưa giờ lắng đọng

Đau thương ngày trước đã tan biến theo gió

Chỉ cần thiếp giữ được ái tình xưa ấy

Yêu đến nước sôi lửa bỏng của không sợ đau thương

Yêu đến mức vượt núi trèo non chẳng hỏi đầu

Nhớ ánh mắt chứa đựng thiên sơn vạn thủy

Quên ánh mắt trong đó thế gian này chỉ là hư vô

Lúc chàng thề hẹn chính là thời khắc đẹp nhất

Khoảnh khắc ấy đất thiếp bay vào vĩnh hằng."

Tĩnh Phong lắng nghe mà tràn đầy khâm phục, nội tâm trào lên một cảm xúc khó tả, tiếng đàn trong trẻo, ngọt ngào đi vào lòng người, từng tiếng đàn thanh thoát, réo rắt, ni non hòa quyện vào làn gió lan ra xung quanh, mọi người trong phủ kinh ngạc xôn xao: "Tiểu thư của chúng ta đàn được bài Lắng Nghe Thiếp rồi sao? Nghe thật hay nha... Hình như không phải đâu? Tiếng đàn của tiểu thư đâu thể trong đến như vậy... Vậy chứ ai đàn... Là công chúa đây? Người còn hát ở ngoài hoa viên nữa, ta nghe mà rạo rức cả tim... Ô ô ô..."

Hòa âm cuối cùng tắt lịm, Ái Vân kích động bỏ nhào lên người cô, thanh âm năn nỉ, nũng nịu nói: "Công chúa thật giỏi, người dạy Ái Vân chơi đàn có được không?"

A Nam gật đầu cười dịu hiền làm sáng bừng cả khuôn mặt, cô dịch sang một bên để cho Ái Vân ngồi vào chỗ của mình, giọng ôn nhu ngọt ngào: "Được rồi, mọi người nhìn theo tỷ nhé!"

A Nam rũ mắt, bàn tay ấn nhẹ dây đàn, khảy lên một vài tiếng tung thánh thót, đến phiên Ái Vân thử đàn, vẻ mặt căng thẳng nhìn vào cây đàn, đôi tay nhỏ bé run run ấn nhẹ lên dây đàn rồi khảy lên những âm thanh ghê rợn: "Tung... tung... tung... tính... tang... bực bực..."

Dây đàn tự động vang lên rồi đứt mất một sợi, Ái Vân chủ ý bí xị mặt mày, Tĩnh Phong đang muốn ngồi dậy, nghe được âm thanh này liền trượt tay ngã nằm trên nền cỏ, chàng cười ngượng ngạo, miệng lẩm bẩm: "Cái này đúng là giết người không gươm giáo."

A Nam nhìn cây đàn rồi bật cười ha hả, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, Ái Vân lay lay ống tay áo của cô, vẻ mặt khó chịu nói: "Công chúa, công chúa

đừng cười nữa... công chúa..."

A Nam cố gắng nhịn cười nhưng không được, cứ hể nhìn tới Ái Vân là cô lại cười như điên như dại, Ái Vân có chút sợ sệt nói: "Cười như vậy sẽ bị đau bụng đó, đừng cười nữa mà..."

A Nam cười lăn cười bò trên mặt cỏ, khuôn mặt nhăn nhúm gần như áp sát xuống đất, nội tâm kích động không thể nào dịu xuống: "Thôi chết, mình không thể nào dừng lại được, đau bụng quá..."

Tĩnh Phong đi đến kéo A Nam đứng dậy, cả tấm lưng che đi tầm nhìn của Ái Vân, chàng hôn A Nam, cái hôn dồn dập ngộp thở, A Nam choáng váng ngã đầu ra sau, bất tỉnh nhân sự.

Ái Vân ngơ ngác ngẩng đầu nhìn tấm lưng của Tĩnh Phong, về mặt nhăn nhó, lườm nguyệt chàng: "Hoàng thượng, người đứng dịch qua một bên có được không?"

Tĩnh Phong mặc kệ Ái Vân nói cái gì? Chàng bế A Nam lên cất tiếng gọi lớn: "Người đâu?"

Quản gia đứng gần đó liền giật mình choàng tỉnh, thùng nước ở trên tay cạn đáy, nhỏ xuống từng giọt từng giọt, mấy cây Mộc lan bị tưới quá lố, sỏi hết cả đất, rụng hết cả nụ, quản gia đen mặt nhìn kiệt tác của mình, ông đặt vội thùng nước xuống đất rồi chạy đến chỗ Tĩnh Phong, cúi đầu nói: "Dạ, hoàng thượng."

Tĩnh Phong nhìn sang Ái Vân, nghiêm mặt nói: "Dẫn con bé đến chỗ của Vương phi."

Quản gia cung kính gật nhẹ đầu đáp: "Vâng, thưa hoàng thượng."

Tĩnh Phong bế A Nam rời đi, Ái Vân ngây ngốc nhìn sang quản gia hỏi: "Ông quản gia ơi! Công chúa ngủ rồi hả ông?"

Quản gia mỉm cười gật đầu trả lời: "Vâng, thưa nhị quận chúa."

Ái Nhã từ xa chạy tới, đáng vẻ vội vàng đầy mồ hôi, giọng gấp gáp, hỏn hển, đứt quãng nói: "Ai? Là ai? Ai đã đàn bài Lắng Nghe Thiếp vậy?"

Ái Vân vênh tai, nhướn mắt nhìn lên, khuôn mặt tươi cười pha chút kích động: "Là công chúa đàn đó tý."

Ái Nhã nghe xong lập tức bủn rủn tay chân, cô ngồi thụp xuống, hai mắt cô động sự ghen tị, nội tâm xáo trộn: "Minh luyện lâu như vậy mà vẫn không đánh đúng được giai điệu... vậy mà... vậy mà... mọi mặt mình đều thua công chúa... làm thế nào để... ah... có cách rồi."

Ái Nhã nghĩ xong liền đứng dậy chạy đi, Ái Vân gọi lớn: "Tỷ ơi, cây đàn của muội..."

Chưa nói hết câu, Ái Nhã đã nói vọng lại: "Muội lấy đàn của tỷ mà chơi, cho muội luôn đó."

Ái Vân thích thú chạy đi: "Hay quá, đi chơi đàn thôi."

Quản gia chạy theo Ái Vân, khước miệng gật gật lẩm bẩm: "Cổ Ty Cầm, vật báu quý nhất của đại quận chúa mà người nói cho là cho sao."

Tĩnh Phong bế A Nam về phòng của cô ở Sử Nghi Cát, chàng nhẹ nhàng đặt cô lên giường, hôn phớt lên trán cô rồi kéo chăn đắp cho cô, nhìn cô ngủ ngon như vậy, chàng không nỡ đánh thức, chỉ biết lặng im nhìn cô mỉm cười.

Vỹ Kiệt từ nhà bếp đi ra, một con bò câu trắng tuyết đáp xuống đất, trên chân nó cột một tờ giấy, Vỹ Kiệt bước tới cúi người túm lấy con bò câu rồi chậm rãi tháo sợi dây, anh cầm lấy tờ giấy rồi thả bò câu bay đi.

Xem thư, Vỹ Kiệt lập tức chạy ra vườn hoa, không có ai? Vỹ Kiệt rũ mắt lòng nghĩ: "Chẳng lẽ hoàng thượng đang ở phòng của công chúa."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Vỹ Kiệt đi đến phòng của A Nam, Tĩnh Phong ngồi ở ghế, chậm rãi uống tách trà, Vỹ Kiệt đứng ở ngoài cửa, cúi đầu nói: "Bẩm hoàng thượng, trong cung có việc gấp cần người trở về giải quyết."

Tĩnh Phong hạ chén trà, về mặt lạnh lùng ngó tới cửa: "Việc gì?"

Vỹ Kiệt giữ nguyên vẻ cung kính nói: "Dạ bẩm, là việc vua Tống gọi mật thư cho người."

Tĩnh Phong ngạc nhiên, lông mi khẽ nhú lại, trầm mặc nói: "Mặt thư."

Chàng đặt tách trà xuống bàn rồi đứng dậy đi ra ngoài, giọng lạnh lùng đậm chất uy nghiêm: "Lập tức hồi cung."

Vỹ Kiệt nghe vậy liền liếc mắt đến giường, vẻ mặt khó hiểu nói: "Còn công chúa thì sao ạ."

Tĩnh Phong khựng lại, trong lòng lo lắng nhưng vẫn tiếp tục bước đi, vừa đi vừa nói: "Để nàng ở lại Vương Phủ một hai ngày cũng được."

Vỹ Kiệt nhún vai rồi đi thu dọn hành lý, Tĩnh Phong đi đến đại sảnh, đến nơi thì nhìn thấy một cảnh tượng không nên thấy, Ái Nhã đu lấy chân của Vương gia khóc lóc van xin: "Đi mà phụ thân, con nể nể người mà."

Vương gia nhích từng bước chân, vẻ mặt tức giận nói lớn: "Còn không mau buông ra..."

Ái Nhã bám lấy chân của ông như đĩa xôi, cô lắc đầu giữ vững lập trường, Tĩnh Phong bước vào trong, khuôn mặt căng thẳng có chút lạnh lùng, ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì thế Vương gia?"

Vương gia giật mình nhìn tới, ông lập tức cúi người hành lễ rồi nói với vẻ mặt rối rắm: "Dạ bẩm hoàng thượng, không hiểu vì sao mà tiểu nữ của thần lại muốn đi theo hầu hạ công chúa, thần hết cách với nó rồi ạ."

Ái Nhã rút cuộc cũng chịu buông tay ra khỏi chân của Vương gia, cô quỳ gối bò tới, hai tay chấp lại xoa xoa, mắt long lanh rom róm, miệng vờ mếu: "Hoàng thượng, xin người ân chuẩn... làm ơn..."

Tĩnh Phong rung mình dựng tóc gáy, da gà nổi lên, khóe miệng run run nói: "Một quận chúa làm sao có thể trở thành tỳ nữ của A Nam, ta không đồng ý."

"Àm" một tiếng như sấm đánh bên tai, Ái Nhã giật giật khóe miệng, nội tâm không khỏi than lên: "Chiều này cũng không được sao... được rồi... đã thế thì sai mếu nhân kẻo vậy."

Ái Nhã đột nhiên nằm lăn lộn ở trên sàn, vừa khóc vừa nói to: "Con muốn theo hầu công chúa? Con muốn theo hầu công chúa? Con muốn theo hầu công chúa?"

Vương gia tức giận chỉ tay về phía cô rống lên một tiếng rồi im bặt: "Con..."

Tĩnh Phong rơi vào tình huống khó xử, chàng giữ cho vương gia một cái thẻ điện, chậm rãi nói: "Tỳ nữ thì không được nhưng có thể làm cận vệ cho A Nam."

Không khí xung quanh đột nhiên tĩnh lặng, Ái Nhã mở to mắt ngồi bật dậy, cô ngưng khóc hỏi lại: "Cận vệ là được ở bên cạnh công chúa mọi lúc mọi nơi phải không ạ."

Tĩnh Phong đỏ mặt hơi lạnh, gật đầu nói: "Ừh."

Ái Nhã cúi gầm mặt, môi mím khẽ nhếch lên, nội tâm sung sướng lẫn lộn: "Ha ha ha, thành công rồi."

Cô ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười như hoa, lập tức từ dưới đất đứng lên, cúi người nói: "Đội ơn hoàng thượng."

Cùng lúc này, Từ Hàn ở bên ngoài bước vào quỳ gối cúi đầu cung kính nói: "Thỉnh hoàng thượng ân chuẩn cho thần được trở thành cận vệ của công chúa."

Vương gia mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc mang theo chút tức giận nói lớn: "Từ Hàn, sao ngay cả con mà cũng..."

Vương gia giật mình nghẹn lại lời nói, ông nhìn sang Tĩnh Phong, vẻ mặt lo lắng, lòng nghĩ: "Ngộ nhờ hoàng thượng biết được Từ Hàn có tình cảm với công chúa thì làm sao?"

Tĩnh Phong có chút không hiểu nhìn Từ Hàn, vẻ mặt ngạc nhiên, lạnh lùng nói: "Có biết điều kiện để gia nhập vào đội cận vệ là gì không?"

Từ Hàn nhắm mắt thờ ra một tiếng chua xót, chậm rãi nói: "Dạ biết."

Tĩnh Phong nhìn sang vương gia, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vương gia, khanh nghĩ sao? Có muốn con trai của mình làm cận vệ cho A Nam không?"

Vương gia giật giật mí mắt, ông nhăn nhó miết mấy ngón tay, lòng rồi ren bồng trở nên đơn giản, lạ lùng: "Thần... thần không có ý kiến."

Tĩnh Phong gật đầu ra vẻ hài lòng, chàng nhìn Từ Hàn, cười như không cười nói: "Được, ta đồng ý, lệnh bài sẽ chuyển đến cho khanh vào buổi tối, bây giờ ta phải hồi cung, A Nam đành nhờ mọi người vậy."

Tĩnh Phong rời đi, Vương gia nuốt xuống một ngụm nước miếng, cúi người hành lễ: "Cung tiễn hoàng thượng hồi cung."

Ái Nhã và Từ Hàn cúi người đồng thanh: "Cung tiễn hoàng thượng."

Tĩnh Phong cùng Vỹ Kiệt cười ngựa hồi cung, bên trong đại sảnh, bầu không khí dịu hui, u ám, Thiết Nhi bước vào, mồ hôi trên trán liền đổ ra, vẻ mặt

không hiểu nói: "Vương gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Vương gia trầm mặc ngồi ở ghế, ông nhìn nhỏ chỉ tay về phía Từ Hàn và Ái Nhã, giọng khó chịu, bức dọc than vãn: "Nàng nhìn hai đứa nó đi, khi không lại đòi trở thành cận vệ của công chúa, thật là làm ta tức chết mà."

Thiết Nhi cười khỏ, bà thở dài cầm lấy bình trà rót vào tách của ông, nhẹ giọng nói: "Vương gia, chàng đừng lo lắng, hai đứa nó sống ở trong cung chứ có phải đi đâu xa? Chúng có thể hồi phủ thăm chúng ta mà."

Vương gia nhắm mắt thở nhẹ một hơi, ông hạ hỏa con bức trong lòng nhìn sang Ái Nhã rồi nói: "Từ Hàn thì ta có chút an tâm nhưng người ta lo là Ái Nhã kia kia, nó căn bản không có biết võ công."

Ái Nhã lộ ra mặt mèo ngu ngơ, trên đầu hiện ra ba dấu chấm hỏi, thần nhiên nói: "Con làm sao cơ? Võ công có thể học mà."

Ba người kia đồng loạt nhìn cô, sắc mặt đen lại, nội tâm đồng nghĩ: "Rốt cuộc là trong đầu nó đang nghĩ cái gì?"

Ái Nhã cúi đầu cười tủm tỉm, cô bỏ lơ cái nhìn của ba người, trong lòng vui như muôn hoa nở rộ, tâm hồn bay bổng lên tận chín tầng mây xanh.

Giữa trưa, ánh nắng mặt trời chiếu xuống thoát ẩn, thoát hiện, lớp không khí ở sát mặt đất cũng bắt đầu nóng lên nhẹ nhàng bay vào không trung, A Nam tỉnh dậy vươn vai ngáp một cái, cô bước xuống giường, miệng lầm bầm: "Trời ơi, nóng quá."

Mấy nha hoàn đứng ở ngoài cửa khẽ cúi đầu hành lễ, một nha hoàn cúi đầu bưng chậu nước đi vào đặt nhẹ xuống Đôn tròn gỗ gụ, A Nam vén nhẹ hai ống tay áo rồi cúi mặt xuống gần chậu nước, hai tay chạm khít lại hứng một lượng nước nhỏ rồi tạt lên khuôn mặt, nha hoàn lễ phép nhỏ tiếng nói: "Công chúa, hoàng thượng hồi cung rồi, người có buồn không?"

A Nam khựng lại, hai mắt chợt mở to, chân mày nhướng lên cao, khuôn mặt ướn nhẹ ẩn hiện ý cười, hớn hở nhìn lên nói: "Thật không? Huynh ấy về cung rồi sao?"

Nha hoàn ngạc nhiên, khẽ đáp: "Dạ vâng."

A Nam tà mị cười nhẹ, đáy mắt lóe lên tia vui mừng lòng nghĩ: "Hay quá, đúng là ông trời đang giúp mình."

A Nam cầm lấy khăn từ tay nha hoàn lau đi khuôn mặt bị ướn rồi nói: "Chuẩn bị nước, ta muốn tắm."

Nha hoàn cúi đầu cung kính đáp: "Dạ vâng, mời công chúa vào trong."

A Nam tắm xong liền thay y phục đi ra ngoài, Từ Hàn và Ái Nhã lẻo đẻo theo sau, A Nam nhìn hai người với vẻ mặt khó hiểu, giọng có chút hậm hực nói: "Hai người đi theo ta làm gì?"

Ái Nhã cười tươi thần nhiên nói: "Muội và Từ Hàn huynh là cận vệ của tỷ nên đi theo tỷ là điều hiển nhiên."

A Nam tròn mắt há hốc mồm, nội tâm lầm bầm: "Ồi mẹ ơi, lý nào lại như vậy?"

Ái Nhã nói thêm một câu khiến A Nam hóa đá vỡ vụn: "Đây là ấn chuẩn của hoàng thượng đó tỷ."

A Nam cau có mặt mày, vừa đi vừa lầm bầm một cách âm ức: "Đáng ghét, làm như mình là con nít lên ba không bằng."

Tĩnh Phong ngồi ở ngự thư phòng bỗng nhiên hắc xì mấy tiếng, sứ giả nước Tống lo lắng nói: "Hoàng thượng, người không sao chứ ạ!"

Tĩnh Phong nhú mày, lắc lắc đầu nói: "Ta không sao..."

Vỹ Kiệt im lặng đứng ở một bên, mồ hôi lạnh đổ ra, lòng nghĩ: "Ngoài công chúa ra thì còn ai vào đây nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Chẳng còn cách nào khác, A Nam bắt đầu dĩ chấp nhận chuyện mình có hai cận vệ, Ái Nhã hít lấy một hơi, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "A Nam tỷ, mùi hương trên người tỷ thật đặc biệt nha, nó thật thơm."

A Nam mỉm cười đi ra cổng, vẻ mặt không mấy ngạc nhiên, chậm rãi nói: "Từ lúc sinh ra tỷ đã có hương thơm này rồi? Vừa nãy tắm chung với hoa cúc nên hương thơm theo gió tỏa ra."

Ái Nhã gật đầu, nhỏ giọng nói: "À... thì ra là như vậy?"

Từ Hàn vừa đi vừa nghĩ: "Trở thành cận vệ của nàng... tuyệt không thể có tình cảm với nàng... rốt cuộc mình làm như vậy có được không?"

A Nam rời khỏi vương phủ, mọi người trên đường đưa mắt nhìn cô, không gian xung quanh như ngưng đọng, người này người nọ đâm sầm vào nhau rồi ngã sõng soài ra đất, A Nam một thân y phục cam nhạt không son phấn, vẻ đẹp tự nhiên như thổi miên người đi đường, cô vừa đi vừa nói: "Vẫn là ngoài chợ thú vị."

Mấy nam tử nhìn A Nam mà lòng xao xuyến băng khuâng, họ như quỳ rạp dưới chân cô, tôn cô làm nữ hoàng của lòng họ, Từ Hàn và Ái Nhã choáng váng vì cảnh tượng ven đường, A Nam thích thú chạy qua chạy lại ở hai bên đường, cô mua bao nhiêu là đồ ăn, vừa ăn vừa cười khoái chí.

Bỗng đằng trước có tiếng gào khóc vang lên: "Thả tôi ra... thả tôi ra..."

Mọi người đưa mắt đổ dồn về phía trước, A Nam tò mò đi tới xem thử, trước cửa thanh lâu, một gã công tử bột nhú mi tức giận nói: "Mau lôi nó vào, để nó chạy một lần nữa là gia đánh chết hai người."

Hai tên gia đình cúi đầu sợ hãi nói: "Vâng, thưa công tử."

Nói xong hai người mỗi người một bên, kéo tay nữ tử chập chòn 14, 15 tuổi vào Hoa Ý Lầu, nữ tử nước mắt giàn giụa, hét lên thê thảm: "Hí công tử, van cầu ngài làm ơn tha cho tiểu nữ... làm ơn... hu hu hu..."

Hí công tử hừ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng thì bị hai kỹ nữ ôm lấy, bàn tay trắng nõn vuốt ve ngực hấn, giọng nũng nịu nói: "Hí công tử, người ta rất nhớ công tử nha..."

Hí công tử cười hả hê, hấn vòng tay ôm lấy hai kỹ nữ rồi đi vào trong, nữ tử kia bị hai tên gia đình lôi vào, mọi người chỉ biết lắc đầu đứng nhìn, A Nam bước tới nhìn vào bên trong Hoa Ý Lầu, lúc này tất cả nam tử đều đưa mắt nhìn cô, mấy kỹ nữ ở trên lầu lẫn dưới đất đều sững sờ chết lặng, đồng suy nghĩ: "Tại sao lại có người đẹp đến như vậy? Chẳng hay đó là đệ nhất mỹ nhân hạ thành?"

A Nam đang muốn bước vào thì Từ Hàn đang tay ra cản, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nơi này tuyệt đối không thể vào được."

Ái Nhã ở bên cạnh nhăn nhó phản bác: "Huỳnh à! Chúng ta phải làm gì để giúp cô ấy chứ?"

Từ Hàn trừng mắt nhìn Ái Nhã, gần giọng nói: "Muội nghĩ chỗ này là chỗ nào?"

Ái Nhã nuốt nước miếng quay mặt ngoéo, A Nam hừm nhẹ một tiếng, cô xoay người đi đến cửa hàng bán vải, Ái Nhã đi theo A Nam, đầu còn ngoái lại nhìn vào cửa Hoa Ý Lầu, lòng chua xót, miệng lầm bầm: "Cô nương ấy thật tội nghiệp."

Bà chủ cửa hàng vải nhìn A Nam không chớp mắt, A Nam cầm chiếc mũ rộng vành phủ khăn voan trùm đầu màu đen đưa cho Ái Nhã, Ái Nhã ngờ ngác đón nhận cái mũ, vẻ mặt không hiểu nói: "Tý định làm gì vậy?"

A Nam đội mũ lên đầu thả khăn voan xuống che kín mặt, giọng thần nhiên nói: "Đi cứu người."

Ái Nhã vênh tai, trong lòng có chút kích động lập tức đội nón lên đầu, A Nam trả tiền hai cái mũ rồi đi ra ngoài, Từ Hàn hết lời khuyên can, nhất mực ngăn cản nhưng cả hai không nghe, A Nam có chút tức giận nói: "Nếu huynh không vào thì có thể đứng đợi ở bên ngoài."

Từ Hàn đen mặt đỏ mồm hời, khóe miệng mơ hồ co giật vài cái, chẳng còn sự lựa chọn bèn đi theo A Nam và Ái Nhã vào Hoa Ý Lầu, Từ Hàn đóng giả làm kiểm sĩ một mắt, ánh mắt trừng trừng nhìn xung quanh.

Hoa Ý Lầu tấp nập, ồn ào, đầu đầu cũng trần gập men rượu xen lẫn mùi thơm của son phấn, các kỹ nữ cổ chuốt rượu, hầu hạ các vị đại gia giàu có để moi thêm chút tiền hoa, bỗng một tiếng nói vọng đến: "Ah, vị công tử đến để buôn bán sao?"

Tú Bà khoảng 40 tuổi phe phẩy chiến khăn đi nhanh đến chỗ Từ Hàn, Từ Hàn chưa kịp nói gì thì Tú Bà nói tiếp: "Ôi dào, để ta xem hàng đã? Hai vị cô nương này ư?"

Tú Bà nhìn A Nam và Ái Nhã rồi nói: "Sao phải che mặt, để ta xem thử nào? Mong là đừng dọa chết ta?"

Vừa nói bà ta vừa đưa tay lên, Từ Hàn phản xạ nhanh, lập tức nắm lấy tay của bà ta bóp thật mạnh, vẻ mặt lóe lên tia sát khí, tức giận nói: "Đừng có chạm cái bàn tay dơ bẩn của bà lên người họ."

Từ Hàn hất tay bà ta xuống, Tú Bà xuyt xoa bàn tay của mình lòng nghĩ: "Hắn không bán... nhất định là đến để gây sự..."

Một kỹ nữ đứng ở bên cạnh lo lắng nói: "Ma Ma, người không sao chứ ạ?"

Tú Bà bỏ qua lời nói của cô kỹ nữ, vẻ mặt nhăn nhó cao giọng nói: "Các người là ai? Muốn gì?"

A Nam cười nhẹ trong tấm khăn voan, nhỏ nhẹ nói: "Ta muốn chuộc người."

Tú Bà sững sờ, đáy mắt lóe lên một tia ngạc nhiên, chậm rãi nói: "Chuộc người? Cô muốn chuộc ai?"

A Nam thở nhẹ chóp chóp đôi mắt như sao, giọng trong trẻo nói: "Cuộc cô gái vừa mới bị các người bắt vào đây?"

Ái Nhã chen vào, vẻ mặt lạnh chanh nói: "Ra một cái giá đi."

Tú Bà không khỏi bật cười lòng nghĩ: "Người của Hoa Ý Lầu mà cũng muốn chuộc ư? Đâu có dễ..."

Tú Bà cười nhếch mép chưng ra bộ mặt chánh chọc, lạnh lùng nói: "Được thôi, 1000 lượng."

Từ Hàn và Ái Nhã nghe xong liền hóa đá, mặt lập tức đen thui, Tú Bà hừ một tiếng lạnh lùng, miệng lẩm bầm chỉ đủ để cho mình nghe: "Để xem các người còn muốn chuộc nữa không?"

Xung quanh nháo nhào, hô hoán ầm ỹ: "Diễm Hương... Diễm Hương kìa... Diễm Hương..."

Diễm Hương xinh đẹp, lộng lẫy nhờ được tô son trát phấn, cô yếu điệu thướt tha từ trên cầu thang bước xuống, vẻ mặt tươi cười làm điên đảo đám nam nhân.

Tú Bà giật nảy người, một cảm giác sung sướng tuyệt vời lan tỏa trong lòng, bà quay phác 180 độ đi nhanh đến bên Diễm Hương, giọng ngọt ngào như kẹo nói: "Ấy dô... con gái cưng của ta, ta và mọi người đợi con mãi, nào... mau lên."

Tú Bà nhẹ nhàng đỡ lấy Diễm Hương, Diễm Hương mỉm cười gật nhẹ đầu, cô nâng váy bước lên sàn diễn, vẻ mặt dương dương tự đắc ngồi xuống đệm ghế, hai tay trắng nõn đưa lên, mười đầu ngón tay chạm nhẹ vào dây đàn, mọi người như nín thở chờ đợi, tiếng đàn cất lên, bài "Ái Thương" không lời làm cho mọi người say đắm.

Ái Nhã cảm thấy khó chịu nhưng vẫn mở miệng khen ngợi: "Cô ta cũng giỏi đấy chứ?"

Từ Hàn im lặng tỏ vẻ không quan tâm, A Nam cúi đầu nở một nụ cười tà mị, được nửa bài thì tiếng đàn dừng lại, mọi người vỗ tay khen ngợi, mấy công tử nhà giàu bỏ tiền lên bàn, hào phóng nói: "Thưởng cho nàng ấy."

Tú Bà nhanh tay lẹ mắt thấy tiền là vội chụp lấy, bà cười vui vẻ nói: "Diễm Hương, mau đàn thêm một bài nữa đi con."

Diễm Hương cười ngượng, một giọt mồ hôi chảy xuống, lòng nghĩ: "Ma Ma, người chỉ biết có tiền thôi sao?"

Diễm Hương thở dài ngán ngẩm, cô cúi đầu đang muốn gây thêm một khúc thì A Nam bước lên sàn diễn, mọi người ngạc nhiên xì xào: "Ai thế nhỉ?... Cô ta là ai vậy?"

Tú Bà giật mình nhét nhanh mấy thỏi bạc vào trong tay áo, miệng lẩm bầm: "Trời ơi! Cô ta lên đó làm gì vậy?"

A Nam tiến đến chỗ Diễm Hương, ánh mắt dịu dàng, mỉm cười nói: "Ta có thể giúp cô đàn nốt đoạn cuối bài Ái Thương."

Diễm Hương ngẩng đầu mở to hai mắt, cô sững sờ không dám tin vào những gì mình vừa nghe được, nội tâm kích động khôn cùng: "Đoạn cuối bài Ái Thương... cô ta đang nói đến đoạn cuối bài Ái Thương..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Diễm Hương nuốt nước miếng chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt hồi hộp, nửa tin nửa không nói: "Cô biết đoạn cuối bài Ái Thương?"

A Nam gật đầu khẽ đáp: "Phải, ta có thể vừa đàn vừa hát."

Diễm Hương giật giật khóe miệng, cô run rẩy miết lấy ngón tay, bàn chân bước qua bên cạnh nhường chỗ để A Nam ngồi vào, đáy lòng rạo rực chờ đợi.

Ái Nhã đứng ở bên dưới trầm trồ hưởng ứng, điệu bộ hết sức chăm chú tập trung: "Hay quá, cơ hội để mình học hỏi đây rồi."

Từ Hàn hóa đá vỡ vụn "rắc rắc."

A Nam chạm nhẹ vào dây đàn, đôi tay thon dài vô cùng nhanh nhạy, lúc chậm lúc nhanh gây lên những giai điệu đầu tiên, cô mở miệng cất tiếng hát:

Hoàng hôn ngắm ánh tà dương nơi chân trời, bất chợt nhớ đến gương mặt chàng.

Hoài niệm càng kìm nén lại càng đau thương, khẽ lướt tiếc khoảnh khắc đẹp của đôi ta.

Đêm chưa tàn chợt thấy tia sáng sao băng, mười một tia sáng chậm rơi qua tầm mắt.

Gió thoảng qua, ánh nến đu đưa không người ngắm, cánh hoa tung bay trong gió thu.

Thiếp phải kim lòng mình, đem hảo mộng năm xưa chôn dấu lại.

Vẫn biết ảo tưởng cuối cùng càng thêm đau thương, dầu vui sướng thì cũng chẳng có ai sẽ chia.

Chàng đã từng là bến bờ của thiếp, giúp thiếp vượt qua bi thương.

Gió tây tàn, cố nhân xa, giờ đây ái tình đầy đọa, đau khổ tuôn trào theo dòng nhãn lệ.

Hoàng hôn ngấm ánh tà dương nơi chân trời, đêm chưa tàn, ngân hà lưu chuyển.

Trời trong xanh quang cảnh đẹp, nhưng nếu không có chàng bên cạnh làm sao có thể vượt qua bầu trời xanh kia.

Ôm ấp nỗi cô đơn, thuyền thiếp trôi vào không gian, lệ hóa thành sương phủ khắp chốn hoang vu.

Giăng buồm đi xa thiếp cũng không e ngại nhưng làm sao vớt bỏ được u thương.

Chỉ có chàng là thiên đường của thiếp...

Mọi người đứng sững trong im lặng, tất cả như chìm đắm vào tiếng đàn và giọng hát, đàn dứt, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên, người này người nọ nhìn nhau, bàng tán xôn xao: "Thật không thể tin được, cô ấy đàn được cả bài Ái Thương huyền thoại... quả nhiên là tài năng xuất chúng..."

A Nam liếc mắt nhìn Diễm Hương, về mặt chỉ điểm nói: "Cô nhớ kỹ rồi chứ?"

Diễm Hương gật đầu vội vàng chạy nhanh về phòng, cô sợ bản thân sẽ quên đi những gì mình vừa nghe được, tay chân luống cuống rút lấy giấy dó ở trên bàn rồi dùng bút lông chép lại, về mặt lo lắng đầm đìa mồ hôi.

Tú Bà lặng người bước lên sân diễn, mắt nhìn A Nam lại liên tưởng đến Vân Nhạn đang ngồi gảy đàn, miệng run run lắp bắp nói: "Cô... cô và Vân Nhạn có quan hệ gì? Tại sao cô lại hát được bài Ái thương?"

A Nam ngạc nhiên, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, lòng nghĩ: "Bà ta quen biết mẫu hậu, rốt cuộc là bạn hay thù?"

Thấy A Nam im lặng không nói, Tú Bà lo lắng bắt đầu nói rõ sự tình: "Không giấu gì cô nương, ta và Vân Nhạn là tỷ muội nối khố, năm năm trước chúng ta đột nhiên mất liên lạc, mạo phép hỏi cô nương có biết..."

Tú Bà còn chưa nói hết câu, A Nam rũ mắt, nghẹn ngào nói: "Người mất rồi."

Tú Bà điếng lòng ngã ngồi xuống sàn, nước mắt chực chờ trào ra, nội tâm nghẹn ngào: "Mất... mất rồi... muội muội của ta... hảo muội muội xinh đẹp của ta... thảo nào bao nhiêu thư ta gởi đi đều không một lời hồi âm... tên hoàng đế xấu xa... người hứa với ta như thế nào lại để muội ấy..."

Tú Bà roi nước mắt, toàn thân run rẩy, mọi người nhìn tới, về mặt không hiểu gì xầm to nhỏ: "Có chuyện gì vậy nhỉ? Tú Bà khóc rồi kia..."

Mấy kỹ nữ đứng gần đó đi đến đỡ Tú Bà đứng dậy, về mặt lo lắng nói: "Ma Ma, người không khỏe chỗ nào hả?"

Tú Bà sụt sịt, vừa nói vừa đưa khăn chấm chấm khóe mắt: "Ta không sao? Các con mau đi hầu rượu khách đi."

Mấy kỹ nữ "dạ" một tiếng xoay người rời đi, Tú Bà có chút ngờ ngợ nhìn A Nam, về mặt ngạc nhiên, lắp bắp nói: "Con... con có phải là nữ nhi của muội ấy không?"

A Nam im lặng gật đầu, Tú Bà nuốt nhanh một ngụm nước miếng đi đến nắm tay A Nam kéo đi, về mặt không hài lòng nói: "Mau theo ta ra ngoài."

A Nam nhường mảy, vừa đi vừa nói: "Thế còn cô gái đó thì sao?"

Tú Bà nhanh chóng đáp lời: "Nếu con thích thì dẫn nó đi cũng được."

Tú Bà liếc sang tên hầu bàn, về mặt nghiêm nghị nói: "A Hào, người lên lầu dẫn con nha đầu đó xuống đây."

A Hào "dạ" một tiếng vội vàng chạy lên lầu, Ái Nhã cau mày kéo lê thân xác hóa đá của Tử Hàn ra ngoài, miệng lầm bầm: "Trời ơi, huynh là heo hay sao mà nặng quá vậy!"

Ra đến cửa, Tú Bà xoay người nhìn A Nam, đôi mắt cay cay, giọng nghẹn ngào: "Vân Nam... đó là cái tên mà ta đã đặt cho con."

A Nam ngạc nhiên, đôi mắt rung rung đọng nước, giọng trầm thấp nói: "Có phải thọ yến hằng năm của con người đều gửi quà cho con không?"

Tú Bà bật khóc ôm chầm lấy A Nam, giọng nức nghẹn: "Phải... năm nào ta cũng gửi quà cho con, ta hận bản thân vì lời hứa 15 năm trước mà không thể trở về... Vân Nhạn của ta.... muội muội của ta.... hu hu hu..."

A Nam ôm lấy Tú Bà, đôi mắt từ từ nhắm lại, giọt lệ nóng hổi rơi xuống, thanh âm nhẹ hẫng đi: "Nghỉ Hòa cô cô..."

Chiếc mũ của A Nam bị lệch, bị gió thổi rớt xuống đất, mọi người xung quanh nhìn tới, vẻ mặt không thẹn mà đỏ lên, Tú Bà đẩy nhẹ A Nam ra, hai mắt sáng lên sự kinh ngạc, bàn tay run run sờ lên má cô, giọng run rẩy không giấu nổi sự vui mừng: "Giống quá, nhìn con như thể được nhìn thấy Vân Nhạn sống lại vậy?"

A Nam mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhõm nhưng đáy mắt vẫn còn chút ưu thương, Tú Bà đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, ánh mắt dịu dàng nhỏ nhẹ mở miệng nói mấy câu rồi trở vào Hoa Ý Lâu, Ái Nhã kéo Từ Hàn ra ngoài, vẻ mặt nhăn nhó thờ không ra hơi, Từ Hàn hóa đá, sắc mặt như đồng tro tàn.

A Nam nhìn tới, có chút ngỡ ngàng nói: "Huỳnh ấy bị làm sao vậy?"

Ái Nhã thở dài, lắc đầu ngán ngẫm: "Muội cũng không biết nữa? Từ lúc tỷ đánh đàn thì huỳnh ấy đã bị như vậy rồi?"

A Hào dẫn cô gái ra ngoài, bộ dạng lễ phép hỏi đáp: "Tiểu thư, người cô cần đã được dẫn tới."

A Nam ngo qua, cô gái lật đật quỳ xuống hướng A Nam cúi đầu nói: "Cảm tạ đại ân đại đức của tiểu thư, Xuân Hỷ nguyện làm trâu làm ngựa..."

Không đợi Xuân Hỷ nói thêm, A Nam bước tới đỡ cô đứng dậy, vẻ mặt hài hòa nói: "Ôn nhã gì chứ, mau đứng lên đi."

Xuân Hỷ đứng lên trong ngỡ ngàng, cô ngẩng đầu nhìn A Nam, đáy mắt không kìm được giật mình, thân thể cứng lại không nhúc nhích, nội tâm dâng trào: "Đẹp... đẹp quá..."

A Nam mỉm cười ôn nhu, giọng tao nhã nói: "Xuân Hỷ, tên thật đẹp, cô bao nhiêu tuổi?"

Xuân Hỷ đỏ mặt khẽ đáp: "Dạ... mười lăm."

A Nam nắm tay Xuân Hỷ, ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, tỷ mời muội ăn cơm."

Xuân Hỷ còn chưa kịp phản ứng đã bị A Nam kéo đi, cô lắp bắp nói: "Tiểu... tiểu thư..."

A Nam quay lại mỉm cười: "Gọi ta là tỷ tỷ được rồi."

Mất thấy A Nam đi qua tiểu lâu đối diện, Ái Nhã vội buông Từ Hàn ra, thanh âm khó chịu nói: "Muội mặc kệ huỳnh..."

Từ Hàn lập tức tỉnh dậy, vẻ mặt lo lắng bất an, nội tâm lăm bẫm: "Hoàng thượng mà biết chuyện này nhất định sẽ..."

Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy ớn lạnh, Từ Hàn rùng mình khẽ lắc đầu, anh đứng dậy đi nhanh đến tiểu lâu, mọi người bên ngoài lẫn bên trong đều ngẩn ngơ, ánh mắt đắm chiêu nhìn A Nam, tiểu nhị đỏ mặt run run bàn tay rót trà, những cơn gió nhẹ nhẹ lần lượt thổi tới, một mùi hương lan tỏa hội tụ, Xuân Hỷ hít lấy một hơi, miệng lẩm bẫm: "Thơm quá, mùi thơm này phát ra từ..."

Xuân Hỷ nhìn tới A Nam, đáy mắt lóe lên tia kinh ngạc cùng ngưỡng mộ, đáy lòng cười nhẹ thầm khen: "Tỷ ấy thật xinh đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

A Nam kéo Xuân Hỷ ngồi xuống ghế, vẻ mặt tươi cười hạ giọng biết bao nhiêu người, cô nhìn sang Ái Nhã, khoe miệng giật giật cong lên: "Muội không thấy nóng à, mau bỏ mũ xuống đi."

Ái Nhã nhường mắt nhìn lên, cô à một tiếng đưa tay tháo mũ quăng sang bên cạnh, vẻ mặt hí hửng nói: "A Nam tỷ, mì bò ở đây nổi tiếng lắm, chúng ta gọi mì bò ăn đi."

A Nam bị hai chữ "nổi tiếng" làm cho cao hứng, cô nhìn tới bàn quầy, cất cao giọng gọi: "Ông chủ, cho bốn bát mì bò, bát lớn nhé."

Chủ quầy giật mình đánh rơi cả bàn tính, thanh âm lắp bắp nói: "Có... có ngay..."

Tiểu nhị từ trong nhà bếp đi ra liền bị chủ quầy kéo lại thì thầm vào tai: "Ba bát mì lớn, một bát đặc biệt cho vị tiểu thư xinh đẹp đó."

Tiểu nhị gạt đầu hiểu ý vội vàng xoay người trở lại nhà bếp, phía bên ngoài cửa chính, người này người nọ chen lấn nhau để được nhìn thấy mỹ nữ, Từ

Hàn tháo xuống sợi dây bịt mắt, vẻ mặt hằm hè khó chịu nhìn xung quanh.

Chủ quầy tặc lưỡi đi nhanh tới cửa, khuôn mặt gượng gạo lựa lời nói khéo với mọi người, mọi người bắt đầu di tản, không khí lưu lại một mảng im lặng mờ nhạt, trong lúc chờ đợi, A Nam ân cần hỏi thăm Xuân Hỷ: "Xuân Hỷ, tại sao bọn họ lại bắt muối vào kỹ viện? Phụ mẫu của muối đâu?"

Xuân Hỷ cúi đầu, thanh âm nhỏ nhẹ có chút buồn bã: "Cha mẹ muối đều mất cả rồi, nhà muối nợ tiền người ta hai năm nay vẫn chưa thể trả cho nên người ta bắt muối đem bán..."

Nói đến đây, khóe mắt Xuân Hỷ có chút cay cay, cô vội đưa tay gạt đi nước mắt, A Nam áy náy mở miệng nói: "Xin lỗi, tỳ không biết."

Xuân Hỷ mím môi hít lấy một hơi, cô ngẩng đầu rồi lại lắc đầu, hiền hòa nói: "Không sao đâu ạ."

Ái Nhã chống cằm, vẻ mặt tò mò hỏi: "A Nam tỳ, tỳ và Tú Bà của Hoa Ý Lầu có quen biết sao? Vừa nãy nhìn thấy hai người ôm nhau khóc rất thảm thiết?"

A Nam giật giật khóe miệng, mồ hôi trên trán đổ ra, cô cười gượng nói: "Người là cô cô của tỳ"

Từ Hàn và Ái Nhã mở to hai mắt, nội tâm bị hai chữ "cô cô" đè lên, suy nghĩ trong đầu đang muốn hiện ra thì bị tiếng nói của A Nam cắt ngang: "Hai người nghĩ đi đâu vậy? Cô cô của ta là bắt đắc dĩ mới quản lý Hoa Ý Lầu."

Cả hai chột dạ đỏ mặt, tiểu nhị bụng mì đi tới, khuôn mặt đỏ bừng có chút ngượng ngùng, bàn tay run run đặt từng bát mì xuống, thanh âm lấp lụp nói: "Chúc khách quan ngon miệng."

A Nam mỉm cười, ôn nhu nói: "Cảm ơn."

Tiểu nhị đỏ mặt xoay người rồi đi, A Nam vừa nói vừa cầm lấy đĩa: "Mọi người mau ăn đi, để nguội là không ngon đâu?"

Ái Nhã nhìn vào bát của A Nam rồi lại nhìn vào bát của mình, vẻ mặt đen thui nhìn sang chủ quầy, chủ quầy giật mình liếc mắt lên trời, vẻ mặt thần nhiên huyết sáo như không có chuyện gì, Ái Nhã đỏ mặt hỏi, cô quay sang nhìn vào bát của A Nam lần nữa, khóe miệng giật giật lắm bả: "Quả nhiên phân biệt đối xử, bát của tỳ ấy toàn thịt với thịt."

Thanh âm ăn mì của A nam vang lên: "Sụt sụt... chóp chép... chùn chụt..."

Ba người kia chưa kịp động đĩa A Nam đã ăn hết bát mì, cô đẩy bát không sang bên cạnh rồi cất tiếng gọi lớn: "Tiểu nhị, cho thêm một bát mì bò."

Tiểu Nhị vắt khăn lên vai, vẻ mặt vui vẻ đáp: "Có ngay."

Một lát sau, tất cả mọi người trong tiểu lâu đều tròn mắt kinh ngạc, tiểu nhị và chủ quầy mắt chữ O mồm chữ A nhìn cô, vẻ mặt tái ngắt không còn một hột máu.

Chẳng để ý xung quanh, A Nam bung hân bát mì đưa lên miệng húp một hơi cạn sạch, cô đặt bát xuống bàn, thanh âm dứt đoạn nói: "Ờ... no quá đi mất..."

Ái Nhã cau mày, vẻ mặt lo lắng nói: "Sao tỳ lại ăn nhiều như vậy? Ngộ nhớ bị đầy bụng thì sao?"

A Nam mỉm cười đưa tay vỗ bụng chậm rãi nói: "Không sao đâu? Bụng của tỳ rất tốt."

Nói xong, cô đứng dậy nhìn qua Xuân Hỷ, khóe môi nổi lên tia cười, nhẹ nhàng nói: "Đi thôi, tỳ đưa muối về nhà."

Xuân Hỷ chưa kịp đáp lời thì bị A Nam nắm tay kéo đi, Ái Nhã thờ dãi cúi xuống nhặt cái mũ, cô phúi phúi mấy vệt bụi dính trên tấm khăn rồi đưa cho A Nam, A Nam mặt lạnh, bắt đắc dĩ đội vào, Từ Hàn trả tiền mà không khỏi đau đầu, nội tâm lắm bả: "Trời ơi! Nàng ấy như thế nào lại ăn hết phần của mười người."

Rời khỏi tiểu lâu, Xuân Hỷ dẫn đường về nhà, con đường sỏi đá chông chênh nằm trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh, đến nơi, ngôi nhà đã bị đập nát từ bao giờ, Xuân Hỷ run rẩy, vẻ mặt kinh ngạc ngồi thụp xuống, nước mắt ngắn dài trào ra, miệng lấp lụp: "Sao... sao lại như vậy?"

A Nam ngồi xuống bên cạnh Xuân Hỷ, vẻ mặt lo lắng nói: "Nếu muối không còn nơi để đi thì hãy theo tỳ, tỳ sẽ không để muối chịu khổ."

Xuân Hỷ cúi đầu, từng giọt nước mắt rơi xuống hòa vào đất, khóe môi run run, nức nở nói: "Nhà của muối... hức hức... nhà của muối... hu hu hu..."

A Nam đau lòng ôm lấy Xuân Hỷ an ủi, Ái Nhã bước tới đồng hoang tàn đổ nát, cô cầm lấy thanh gỗ, lòng mày cau lại, vẻ mặt chán ghét nói: "Là ai mà có thể làm ra việc thất đức như vậy?"

Một vị đại thẩm ở bên kia hàng rào chóc mồm sang: "Còn ai vào đây nữa, dĩ nhiên là bọn chủ nợ rồi."

Vừa nói bà ta vừa giũ y phục phơi lên sào, khóe mắt nhướng lên, miệng lanh chanh nói tiếp: "Nhà mất rồi thì thôi, tiếc làm gì? Coi như của đi thay người đi."

Ái Nhã nhìn qua, vẻ mặt tức giận nói: "Sao thăm có thể nói như vậy?"

Vị đại thăm liếc qua ánh mắt kiều ngạo, bà hừ một tiếng, lạnh lùng đáp: "Nói như vậy thì đã sao? Ta cũng chỉ là muốn tốt cho Xuân Hỷ thôi, nhìn nó đi... nó đẹp như vậy lấy đại một người là có thể sống tốt rồi."

Ái Nhã tức lộn ruột chỉ tay về phía vị đại thăm rống to: "Thăm..."

Từ Hàn kéo tay Ái Nhã, vẻ mặt khó chịu nói: "Được rồi, muội đừng gây chuyện nữa."

Ái Nhã ngược mắt nhìn Từ Hàn, vẻ mặt uất ức nói: "Muội nào có gây chuyện... là do thăm ấy..."

Từ Hàn trừng mắt khiến Ái Nhã rùng mình nín lặng, cô rút tay ra, nét mặt phụng phịu đi đến chỗ A Nam, Từ Hàn quay qua nhìn hàng rào, ánh mắt lóe lên tia sát khí lờm nguyêt vị đại thăm, bà ta sợ hãi tay chân luống cuống phơi nột số y phục còn lại rồi trở vào nhà.

Nửa khắc trôi qua, A Nam đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Xuân Hỷ, thanh âm nhẹ nhàng chứa đựng sự quan tâm: "Sao rồi, muội bình tĩnh lại chưa?"

Xuân Hỷ gật đầu nhưng vẫn còn tiếng thút thít sụt sịt, Ái Nhã ngồi xuống, vẻ mặt lo lắng nói: "Cô ở đây nhất định sẽ xảy ra chuyện? Hay là đi theo chúng ta."

Từ Hàn vốn im lặng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ái Nhã, thanh âm tựa hồ có chút kì quái: "Muội biết quan tâm đến người khác từ khi nào vậy?"

Ái Nhã đen mặt, khoe miệng giật giật vài cái, cô tức giận quay sang lờm Từ Hàn, Từ Hàn cười gượng, trán đổ xuống một giọt mồ hôi, anh nhanh chóng quay mặt đi nơi khác.

Xuân Hỷ chưa kịp phản ứng đã bị A Nam đẩy nhẹ ra, A Nam nhìn Xuân Hỷ với đôi mắt tĩnh lặng trong trẻo, gương mặt nghiêm nghị hiện lên vẻ ngại thẹn: "Tỷ cần một tỷ nữ, muội có thể đảm nhận không?"

Xuân Hỷ nghe rõ từng câu từng chữ, cô mở to mắt, đáng vẻ mờ mịt suy nghĩ: "Tỷ nữ... đó chẳng phải là công việc phục vụ sinh hoạt hằng ngày cho mấy vị tiểu thư sao? Minh... mình..."

Xuân Hỷ hoang mang lo lắng, bản thân không nghĩ tới việc có thể trèo cao đến vậy, A Nam đứng lên nở một nụ cười ấm áp, thanh âm dịu dàng nói: "Muội không trả lời nghĩa là đồng ý rồi nhé! Đi thôi, chúng ta tới cầu Vạn Thiên ngắm cảnh."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

A Nam xoay người rời đi, bóng lưng cô khuất dần sau ngã rẽ, Từ Hàn nhướng mắt, chân cũng nhanh chóng bước theo, Ái Nhã kéo tay Xuân Hỷ, vẻ mặt khẩn trương vừa đi vừa nói: "Nhanh lên, tỷ ấy chạy mất là chúng ta không tìm được đâu?"

Xuân Hỷ ngờ ngác ậm ừ một tiếng, bước chân cũng trở nên nhanh hơn, cầu Vạn Thiên - cây cầu đẹp nhất kinh thành nước Lý, ở đây liễu rũ quanh năm cùng với hoa mẫu đơn khoe sắc nở rộ, A Nam đứng giữa cây cầu, mắt nhìn về phía ngọn núi, nơi mặt trời phớt hồng sắp lặn, vẻ mặt hài hòa nói: "Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, chiều tà ở đây thật đẹp."

Gió hiu hiu thổi nhẹ, mái tóc đen dài của A Nam buông xõa bay theo chiều gió, tấm khăn voan được cô vén lên để lộ ra dung nhan tuyệt mỹ hạ phàm, cái khoảnh khắc trời ban đó khiến cho tất cả mọi người như rụng rời trái tim.

A Nam nhắm mắt hít lấy một hơi căng phồng cả lồng ngực, cô thở phào nhẹ nhõm, mở mắt nhìn qua Ái Nhã và Xuân Hỷ, trong khi đó cả hai đang đưa mắt nhìn người đi đường, Từ Hàn đứng ở bên cạnh cất tiếng nói: "Trời sắp tối rồi, chúng ta mau về thôi."

A Nam gật đầu, xoay người bước đi, cô ngạc nhiên nhìn xung quanh, vẻ mặt tối sầm đầy thắc mắc: "Mọi người bị làm sao vậy? Sao lại nằm yên bất động ở trên đường thế kia?"

Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ đồng loạt đổ mồ hôi, nội tâm cùng nghĩ: "Vì ai chứ!"

A Nam ngây ngốc giữ nguyên bộ mặt không hiểu: "???"

Cả bốn trở về Vương phủ, Xuân Hỷ dừng lại bước chân, cô rụt rè sợ hãi không dám bước vào, Ái Nhã quay đầu, vẻ mặt khó hiểu nói: "Sao thế? Tại sao không vào."

Xuân Hỷ giật giật khoe miệng, thanh âm tựa hồ có chút run rẩy: "Nhưng... nhưng đây là Vương Phủ..."

Ái Nhã mỉm cười lộ ra vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì, cô đi đến nắm tay Xuân Hỷ, về mặt bình thản nói : "Đừng sợ, đây là nhà của Ái Nhã và Từ Hàn huynh."

Xuân Hỷ ngỡ ngàng có chút giật mình, thanh âm lấp bắp: "VẬY... vậy hai người... là..."

Ái Nhã chính thức ngắt lời: "Là Quận chúa và Thế tử."

Nghe được câu này, Xuân Hỷ xém chút nữa là té ra đất, cô ngăn người đưa tay vịn lấy má của mình: "Ủi da..."

A Nam chạy lon ton vào phủ đột nhiên cô quay người chạy bạch bạch ra ngoài, Từ Hàn nhướn mi, về mặt ngạc nhiên hỏi: "Muội làm sao vậy?"

A Nam chạy ra sau con sư tử đá, cô ngoắc tay ra hiệu: "Lại đây mau lên."

Ba người kia không hiểu xảy ra chuyện gì nhưng vẫn đi te te lại chỗ A Nam, A Nam thò đầu nhìn vào trong phủ, cô nuốt nhanh một ngụm nước miếng, hồi hộp nói: "Có nhìn thấy ai kia không?"

Xuân Hỷ ngây ngốc, Từ Hàn và Ái Nhã thản nhiên đồng thanh: "Thấy, là Vỹ Kiệt thái y."

A Nam nổi da gà, khoe miệng giật giật lắm bảnh: "Vỹ Kiệt ở đây chắc chắn Tĩnh Phong cũng ở đây, nếu bây giờ đi vào..."

Chưa kịp nói hết câu, A Nam đã bị Từ Hàn đánh ngắt, Ái Nhã và Xuân Hỷ giật mình đồng thanh: "Tỷ tỷ."

Ái Nhã cau mày có chút tức giận: "Từ Hàn, huynh..."

Từ Hàn đỡ lấy A Nam, nét mặt bình tĩnh cắt lời: "Hết cách rồi."

Từ Hàn bế bổng A Nam đi vào phủ, Vỹ Kiệt giật mình đi nhanh tới, giọng hốt hải nói: "Thế tử, công chúa bị làm sao vậy?"

Từ Hàn nhanh chóng đáp lời: "Không sao, nàng ấy chỉ ngủ thôi!"

A Nam ngắt xiu mà còn phát ra tiếng minh họa: "Khò.... khò... z Z Z ..."

Vỹ Kiệt đen mặt, Từ Hàn không khỏi cười gượng, anh nhanh chóng đưa A Nam về phòng, Xuân Hỷ đứng ở giữa sân ngây ngốc như trời chòng, bộ não đang xào nấu hai từ công chúa, Ái Nhã thờ dài đi đến kéo Xuân Hỷ về phòng của mình.

Từ Hàn bế A Nam đến gian phòng ở Sứ Nghi Cát, Tĩnh Phong nhìn ra, chàng lập tức đi nhanh tới giành lấy A Nam từ tay Từ Hàn, về mặt lo lắng kèm theo tức giận: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Từ Hàn cúi đầu, cung kính nói: "Bẩm hoàng thượng, công chúa chỉ ngủ thôi, xin người đừng lo lắng."

Tĩnh Phong liền thở phào nhẹ nhõm, chàng đặt A Nam lên giường rồi kéo lấy chăn đắp cho cô, Vỹ Kiệt đứng ở bên ngoài cất tiếng nói: "Hoàng thượng, người cũng nên về phòng nghỉ ngơi đi ạ."

Tĩnh Phong lạnh lùng trả lời : "Không, ta ở lại, hai khanh về phòng của mình đi."

Cả hai tròn mắt đứng sững trong im lặng, mồm há hốc không nói được gì, Tĩnh Phong nhú mày liếc qua nhìn cả hai: "Còn có việc gì nữa sao?"

Cả hai nuốt nhanh một ngụm nước miếng, đồng thanh nói: "Dạ không."

Vỹ Kiệt khép cửa, cả hai rời đi trong im lặng.

Sau khi được Ái Nhã kể cho nghe toàn bộ sự việc, Xuân Hỷ lẫn ra bất tỉnh nhân sự, hai mắt quay mòng hóa thành hình xoắn ốc, Ái Nhã giật mình lay vai Xuân Hỷ: "Xuân Hỷ tỉnh lại... mau tỉnh lại..."

Sứ Nghi Cát yên tĩnh lạ thường, Tĩnh Phong ngồi xuống ghế rót lấy một ly rượu đưa lên miệng uống cạn, chàng đặt ly xuống bàn, hai mắt nhắm lại mệt mỏi, tay chống lên bàn chộp mắt một lát.

Nửa đêm, A Nam giật mình ngồi dậy, cô ôm lấy vai phải bóp bóp, về mặt cau có kèm theo chút tức giận: "Từ Hàn huynh đánh mình... Oh... Tĩnh Phong..."

A Nam nhìn tới bàn, ánh mắt ngạc nhiên lòng nghĩ: "Tại sao huynh ấy lại ngủ ở phòng của mình."

A Nam nắm lấy chăn đi xuống giường đắp cho Tĩnh Phong, Tĩnh Phong giật mình mở mắt, chàng nắm lấy chăn ngăn đầu nhìn A Nam: "Sao nàng lại tỉnh vào lúc này, mau ngủ nữa đi."

A Nam ngồi xuống ghế, môi mím lại thở ra một hơi: "Muội trực gác nên tỉnh, sao huynh lại ngủ ở đây, trời lạnh như vậy, huynh sẽ bị cảm..."

Tĩnh Phong mỉm cười vươn tay chạm nhẹ vào má A Nam, thanh âm dịu dàng: "Có nàng ở đây ta sẽ không bị lạnh, ta ngủ cùng nàng nhé."

A Nam đỏ mặt, hành động và lời nói có chút lúng túng: "Huỳnh... huỳnh về phòng của mình đi."

Tình Phong cười nhẹ, chàng vờ làm ra bộ mặt đáng thương: "Nửa đêm cuối giờ tý mà nàng bảo ta đi đâu? Ngoài kia trời lạnh lắm, nàng nữ sao?"

A Nam chột dạ cắn móng tay, trí tưởng tượng phong phú ở trong đầu liền hiện ra: "Trời trở lạnh, Tình Phong bị cô đuổi ra khỏi phòng, chàng đi trong sương gió nửa đường té xỉu không ai hay biết, sáng ra đã trở thành một cái xác chết khô."

Cô bất giác hoảng sợ níu lấy tay chàng, vẻ mặt lo lắng nói: "Huỳnh đừng đi, ở lại với muội, như thế..."

Đột nhiên A Nam cảm thấy mất tự nhiên, cô đỏ mặt buồn tay Tình Phong, đang loay hoay không biết làm thế nào lại bị chàng bế lên, cô ngạc nhiên pha chút lúng túng: "Kia... kia huỳnh... bỏ muội xuống..."

Tình Phong đặt A Nam lên giường, bốn mắt chạm nhau, một dòng điện xoẹt đều qua tâm trí, Tình Phong cúi xuống hôn lên trán A Nam, kể đó là bờ môi mềm mại, ngoài trời yên tĩnh, từng đợt gió nhẹ lần lượt thổi qua, A Nam nằm trong vòng tay ấm áp của Tình Phong rồi chìm vào giấc ngủ.

Trời sáng, trên những cánh hoa, trên từng chiếc lá vẫn còn đọng lại những hạt sương nhỏ li ti, ngoài trời sương mù dần dần tan, những tia nắng ấm áp của buổi sớm mai chen vào khe cửa, rọi vào phòng, Tình Phong và A Nam vẫn còn đang say giấc.

Vỹ Kiệt đi đến phòng A Nam để tìm Tình Phong, đến nơi thì thấy cửa ở bên ngoài vẫn còn đóng, anh loay hoay vừa đi vừa nói: "Liệu đêm qua có xảy ra chuyện gì không?"

Vỹ Kiệt tựa người vào cửa nghe lén thanh âm trong phòng, cửa đột nhiên bung ra, Vỹ Kiệt ngã nhào vô phòng: "Ui da..."

Vỹ Kiệt chống tay đứng dậy, vẻ mặt tò mò nghĩ: "Tại sao cánh cửa lại bung ra... chẳng lẽ hoàng thượng gài lòng."

Vỹ Kiệt nhìn xung quanh, hai mắt tròn trừng nhìn đến chiếc giường, Tình Phong thức giấc cất tiếng nói: "Vỹ Kiệt, Khanh làm ồn gì ở ngoài đó thế? Mau lấy giúp ta y phục."

Tình Phong quay sang nhìn A Nam gọi nhỏ: "A Nam, trời sáng rồi, nàng mau dậy đi."

A Nam nhăn nhó tựa hồ mệt mỏi: "Không, muội mệt lắm, muốn ngủ thêm."

Bạn đang đọc truyện *Vong Tình Say Mê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Tình Phong vén rèm bước xuống giường, áo ngủ màu trắng sọc sệt nhăn nhúm, chàng giật mình nhìn Vỹ Kiệt, khoe miệng giật giật lắm bầm: "Lại gì nữa đây?"

Vỹ Kiệt nhìn y phục của chàng, hai mắt đờ lại như cá mắc cạn, khuôn mặt trắng tái như người sắp chết, thân thể cứng đờ, tay run run chỉ tới, miệng lắp bắp: "Hoàng... hoàng... thượng.... người... người và công chúa... đã... đã..."

"Rầm" Vỹ Kiệt ngã nhào ra sau bất tỉnh, Tình Phong đen mặt đỏ mồ hôi, chàng cầm lấy y phục treo ở tấm bình phong khoác vào người rồi kéo Vỹ Kiệt ra ngoài.

Một lúc sau, hai tỷ nữ vào phòng giúp A Nam tắm rửa thay y phục, Tình Phong đi đến đại sảnh, Vương gia và Thiết Nhi hành lễ thỉnh an, Tình Phong ngồi vào ghế, vẻ mặt nghiêm nghị pha chút vui vẻ: "Hôn lễ của ta và A Nam sẽ được cử hành vào mừng 10 tháng sau, ta muốn chọn Vương Phủ làm nơi để rước nàng, ý Khanh thế nào?"

Vương gia ngạc nhiên, đáy mắt lóe lên tia vui mừng, nhanh chóng trả lời: "Đã được, thưa hoàng thượng."

Một vinh dự lớn như vậy làm sao có thể không vui, Vương gia nhìn qua Vỹ Kiệt, ông cười gượng nói: "Thái y, ngài làm sao thế? Trông sắc mặt của ngài tệ lắm."

Vỹ Kiệt thờ ra một hơi nặng nề như có oan hồn đè lên người, giọng lắm bầm đưa hai đầu ngón trỏ chỉ chỉ vào nhau: "Tối qua.... hoàng thượng và công chúa.... đã... đã..."

Tình Phong lấy tay đập lên trán của mình, chàng đứng dậy đập vào hông Vỹ Kiệt, điệu bộ không hài lòng nói: "Ta và nàng không có xảy ra chuyện gì cả? Khanh mà còn trù ị như thế một lần nữa thì đừng trách ta."

Vỹ Kiệt té chập ếp trên sàn, anh bật dậy, mặt mày tươi roái như hoa: "Thật sao?"

Tĩnh Phong hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Ừ."

Vỹ Kiệt hồi phục lại tinh thần, vừa đi vừa hát: "Điểm tâm ơi ta đến đây... là lá la..."

Vương gia nhìn bóng lưng Vỹ Kiệt với khuôn mặt lạnh tanh, Thiết Nhi đứng ở bên cạnh không khỏi đỏ mặt, bà xin phép trở về phòng, Tĩnh Phong và Vương gia bắt đầu bàn chuyện liên quan đến hôn lễ.

Ái Nhã kéo Xuân Hỷ vào đại sảnh, cả hai quỳ xuống khấu đầu: "Tham kiến hoàng thượng."

Tĩnh Phong hạ chén trà, giọng lạnh lùng nói: "Đứng lên đi."

Cả hai từ từ đứng lên: "Tạ ơn hoàng thượng."

Vương gia tò mò nhìn qua Xuân Hỷ, hai mắt nheo lại hỏi: "Ái Nhã, người bên cạnh con là ai vậy?"

Ái Nhã vui vẻ đáp: "Dạ, là tỷ nữ của công chúa, con dẫn cô ấy đến đây để hoàng thượng ân chuẩn cho cô ấy được trở thành cận vệ của công chúa."

Tĩnh Phong đặt chén trà xuống bàn, thẳng thắn nói: "A Nam thích thì cứ làm theo ý nàng ấy, ta không phản đối nhưng ta có điều kiện."

Ái Nhã vênh tai ngẩng đầu, giọng hạ thấp: "Điều kiện ạ."

Tĩnh Phong ừ một tiếng lạnh lùng nói: "Đã là cận vệ của nàng thì phải học võ, cả hai đồng ý chứ?"

Ái Nhã và Xuân Hỷ gật đầu "dạ" một tiếng, cả hai cúi đầu thối lui ra ngoài, Ái Nhã dắt Xuân Hỷ đến phòng A Nam, A Nam ngồi thư ở ghế, cô ôm mặt ngẩn ngơ, lâu lâu lại cười tủm tỉm một mình, Thiết Nhi bước vào phòng, bà lắc đầu cười nhẹ, nhỏ giọng trêu: "Chuyện gì mà khiến con cười vui đến vậy?"

A Nam giật mình quay lại, cô đỏ mặt lúng túng: "Con... con..."

Thiết Nhi đi đến ấn nhẹ ngón trỏ lên trán A Nam, môi mím lại nói: "Con đó, quên mất những ta dặn rồi sao?"

A Nam ôm trán ngây ngốc mở miệng: "Người dặn gì con ạ."

Thiết Nhi cau mày nhìn A Nam, trong lòng không khỏi phiền muộn, bà ngồi xuống ghế mắng nhẹ: "Con thân là nữ nhi chưa gả, sao có thể cùng hoàng thượng..."

Nói đến đây bà lại ngưng, ánh mắt thăm dò nhìn A Nam, A Nam then chín cả mặt, lông mi dài rũ xuống, ánh mắt khẽ lẩn tránh, Thiết Nhi thờ dãi cho qua, bà nói sang chuyện khác: "Hôn sự của con và hoàng thượng đã được định ngày rồi, là mừng 10 tháng sau."

A Nam ngẩng đầu có chút sững sờ, gương mặt ửng hồng ánh lên hai gò má đỏ hồng: "Con chưa nghe huynh ấy nói gì cả?"

Thiết Nhi sờ nhẹ lên tóc A Nam, sóng mắt ôn nhu, mỉm cười nói: "Chắc người chưa kịp nói với con, được rồi, một tháng này con ở lại đây để ta nhờ Phó tổng quản hậu cung đến dạy con nghi thức cung đình."

A Nam phồng má làm mặt lạnh: "Nghi thức... con không học đâu?"

Thiết Nhi có chút tức giận: "Con bé này, lúc nhỏ cũng vậy? Bây giờ cũng vậy? Con mà không học sẽ bị mọi người coi thường, sẽ làm xấu mặt hoàng thượng..."

Chưa kịp nói hết câu A Nam hường ứng làm ra bộ dạng quyết tâm: "Vì Tĩnh Phong con sẽ cố."

Thiết Nhi đen mặt, bà lắc đầu cười nhẹ thờ ra một hơi, Ái Nhã kéo tay Xuân Hỷ chạy xồng xộc vào phòng, A Nam và Thiết Nhi nhìn tới cửa, Thiết Nhi tò mò đưa ánh mắt đánh giá Xuân Hỷ, bà cất tiếng hỏi: "Ái Nhã, nàng ta là ai vậy?"

Ái Nhã thờ ra hơi thờ dút đoạn, cô nhanh chóng đáp lời: "Dạ, nàng là cận vệ mới của A Nam tỷ."

A Nam nheo mắt khó hiểu, Ái Nhã nhìn cô mỉm cười nháy mắt một cái, Xuân Hỷ lễ phép cung kính quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương phi, tham kiến công chúa."

Thiết Nhi gật đầu, đáy mắt lóe lên tia hài lòng, chậm rãi nói: "Được rồi, mau đứng lên đi."

Xuân Hỷ từ từ đứng dậy, đầu vẫn cúi ở trạng thái cung kính: "Tạ ơn Vương Phi."

A Nam từ trên ghế đứng lên, cô đi đến nắm tay Xuân Hỷ, khoe môi cong lên nụ cười điềm đạm đáng yêu, nhỏ giọng nói: "Đừng gọi tỷ là công chúa, gọi A Nam tỷ là được rồi."

Xuân Hỷ giật mình, cô lắc đầu quầy quậy, lời muốn nói đều nghẹn lại ở cổ họng, Thiết Nhi bước tới cười nhẹ nhàng, nét mặt ôn hòa hiền hậu: "Cứ gọi như vậy khi không có ai? A Nam nó thích như vậy! Thôi, ta về phòng xem Ái Vân thế nào, các con cứ nói chuyện đi."

Thiết Nhi rời đi, A Nam cùng Ái Nhã, Xuân Hỷ đi tìm Từ Hàn, Từ Hàn đang luyện kiếm ở sân sau, A Nam nở nụ cười lạnh lẽo, cô nhẹ nhàng rút lấy thanh kiếm ở giá binh khí rồi lao tới chỗ Từ Hàn, thanh âm đủ lớn để làm ai đó giật mình: "Xem chiêu."

Ái Nhã và Xuân Hỷ hoảng sợ ôm mặt la theo phản xạ: "Ahhhh..."

Từ Hàn phản xạ đưa kiếm ra sau đỡ, A Nam nhú mũi, cô xoay người vùng tới đường kiếm lạnh lùng, Từ Hàn nhẹ tay đánh trả, anh ngẩng đầu nhìn cô, sâu trong đáy mắt loé lên tia đùa cợt, A Nam nhăn nhó trưng ra bộ mặt uất ức: "Từ Hàn, hôm qua huynh như thế nào lại đánh ngất muội."

Từ Hàn nhớ đến chuyện hôm qua ở Sử Nghi Cát, khuôn mặt lập tức biến sắc tựa hồ không vui, anh lạnh lùng nói: "Xin lỗi, hôm qua ta chỉ là muốn giúp muội."

A Nam bĩu mũi, cô thu kiếm, hờn dỗi nói: "Huynh chỉ ít nên nói với muội một tiếng, muội có thể giả vờ ngất mà."

Ái Nhã và Xuân Hỷ vuốt ngực, tim như muốn nhảy ra ngoài: "Hú hồn, giỡn mà cứ tưởng thiệt."

Từ Hàn thở một hơi nặng nề, chậm rãi nói: "Muội nghĩ muội có thể qua mắt được đệ nhất thần y sao?"

A Nam gật gật khoe miệng, trong đầu không ngừng lăm bằm: "Đệ nhất thần y... là đang nói tới Vỹ Kiệt sao? Không phải chứ!"

Vỹ Kiệt đang đi đột nhiên hắc xì một tiếng, nhìn thấy A Nam anh chạy lại cúi đầu nói: "Công chúa, hoàng thượng đang đợi người ở khuôn viên."

A Nam mỉm cười ngượng ngùng, hai má hồng hồng rất dễ thương, cô cầm kiếm vào giá để binh khí rồi nói: "Biết rồi, mau đi thôi."

A Nam quay sang nhìn Ái Nhã và Xuân Hỷ: "Hai muội ở đây đợi tỷ nhé."

Cả hai gật đầu nói: "Dạ."

A Nam cùng Vỹ Kiệt đi đến khuôn viên, đến nơi, cô cất tiếng nói: "Tình Phong, huynh tìm muội à."

Tình Phong xoay người, chàng một thân bạc y chói sáng, khuôn mặt tuấn mỹ toát lên vẻ đẹp say đắm lòng người, thanh âm nhẹ nhàng chất chứa mê hồn ma lực: "Nàng đến rồi à, mau ngồi xuống cùng ta dùng điểm tâm."

Tình Phong vừa nói vừa đi đến đỡ A Nam ngồi xuống ghế, A Nam nhìn chàng có chút khó hiểu nhưng cũng không tiện nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ngoài cửa khuôn viên, một đôi mắt lấp lánh phát sáng, Tình Phong nhận lúc A Nam không để ý, chàng hạ đĩa phóng thẳng sang, đôi đĩa song hành bay xẹt qua tai Vỹ Kiệt rồi cắm thùng vách tường, Vỹ Kiệt cười gượng nhỏ tiếng: "Nhìn một chút mà cũng không cho... mau chuẩn thôi."

Vỹ Kiệt nhanh chóng rời đi, A Nam ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn bàn tay không đưa của Tình Phong, Tình Phong nhìn cô cười thần nhiên như không có chuyện gì.

Dùng xong bữa sáng, cả hai tùy ý đi dạo, những con gió ào ào thổi tới, những vật nặng chiếu xuống đan xen, lũ chuồn chuồn, bướm bướm muôn màu tung tăng bay lượn, dưới cái nắng nhu thuận ấm áp, Tình Phong đưa tay lên cổ tháo xuống miếng ngọc mẫu đơn phi thúy tình duyên, chàng đưa cho A Nam, A Nam nhận lấy, đôi mắt trong veo khó hiểu nhìn chàng, Tình Phong nắm tay A Nam, ánh mắt trìu mến yêu thương: "Đây là di vật của mẫu hậu để lại cho con dâu... A Nam, ta muốn cùng nàng đi hết phần đời còn lại... trở thành nương tử của ta được không?"

A Nam cảm động siết chặt miếng ngọc, từ hốc mắt ứa ra hai giọt nước, cô ôm lấy Tình Phong, vùi má vào ngực chàng, nhỏ nhẹ nói: "Muội nguyện ý."

Tình Phong ôm lấy cô cười hạnh phúc, ngày hôm đó, chàng phi ngựa trở về hoàng cung, A Nam đứng ở ngoài cổng nhìn cho đến khi chàng khuất bóng, Ái Nhã cất tiếng an ủi: "Tỷ đừng buồn, một tháng chớp mắt rồi sẽ qua thôi."

Xuân Hỷ gật đầu phụ họa, A Nam nâng niu miếng ngọc trong tay, đôi mắt buồn xa xăm đọng đầy lệ, nó như lá mùa thu làm gọn sóng mặt hồ, cô đưa tay lên chấm chấm nước mắt khẽ "ùm" một tiếng.

Ngày hôm sau, phó tổng quản nội cung đi đến phủ Vương gia trước lời mời gọi của Vương phi, Ái Nhã cầm quả cầu mây lại chỗ A Nam, cô cười tươi nói: "A Nam tỷ, Xuân Hỷ, mình chơi đá cầu mây đi."

A Nam gật đầu đồng ý, Xuân Hỷ ngạc nhiên, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên, cô không biết gì nhưng cũng gật đầu hòa theo, Thiết Nhi cùng phó tổng

quần đi đến, Thiết Nhi lên tiếng cắt đứt việc chơi cầu của ba người: "Không được, bây giờ A Nam phải học lễ nghi."

Thiết Nhi mỉm cười nhìn qua phó tổng quản: "Phiền phó Tổng quản."

Phó tổng quản giữ lễ cúi đầu: "Vương phi an tâm."

Thiết Nhi rời đi, A Nam cầm quả cầu mà đông cứng cả người, bản thân cô rất ghét việc học nghi lễ, nó rất là rườm rà phức tạp, chưa kịp có phản ứng A Nam đã bị phó tổng quản lôi cô đi, cô la ó dấy dựa: "Ahhh... thả ta ra... ta không thích học bây giờ... thả ta ra..."

Ái Nhã thất thiêu, bộ dạng chán nản uể oải: "Không có tỷ ấy thì làm sao mà vui được."

Từ Hàn đứng ở bên cạnh phiến đá, anh đưa mắt nhìn A Nam, tận sâu đáy lòng nhói đau một cái, Xuân Hỷ nhìn tới nét mặt u buồn của Từ Hàn, bản thân tự nhủ tại sao mình lại quan tâm, tại sao mình lại lo lắng... một người không hề nhìn đến mình mà chỉ nhìn về phía một người, người con gái đó có đôi mắt long lanh như sương mai, một thiết nữ hồn nhiên ngây thơ tinh nghịch, nụ cười của nàng làm sao động nhân thế, xung quanh nàng luôn tỏa ra vầng hào quang rực rỡ.

A Nam nhìn Từ Hàn và Xuân Hỷ với ánh mắt cầu cứu, cả hai cười gượng đồ mờ hồ, ánh mắt vô lực như muốn nói: "Lực bất tòng tâm."

Ái Nhã hùng hừng khí thế, cô hét lớn: "Vi A Nam tỷ, Ái Nhã sẽ khiêu chiến với bà phó tổng quản."

Ái Nhã sút cầu mây liên tục về phía phó tổng quản: "Phó tổng quản tiếp chiêu, cầu mây liên hoành cước."

"Vút... vút..." hai mươi quả cầu bay liên tiếp đến chỗ phó tổng quản, phó tổng quản hừ lạnh, bà xếp quạt xoay người dùng quạt đánh trả hai mươi quả cầu: "Đừng tưởng đối phó được với ta, xem ta trả lễ đây, gây ông đập lưng ông."

"Bốp... bốp... vèo vèo..." hai mươi quả cầu bị đánh dội ngược, Ái Nhã né được tất cả những quả cầu, cô ngây thơ lè lưỡi lêu lêu phó tổng quản: "Không trúng quả nào... lêu lêu..."

Đang cười thì bị quả cầu thứ 21 chọi thẳng vào mặt "bốp", cô ôm mặt hô hoán: "Ahhh... đáng ghét, quả cầu thứ 21 ở đâu ra thế?"

Phó tổng quản xòe quạt che miệng cười hi hi hô hô: "Quả cầu thứ 21 là của công chúa."

A Nam đồ mờ hồ, cô lên tiếng thanh minh: "Khi nãy muội đưa tỷ một quả cầu, quả cầu đó bị phó tổng quản cướp đi rồi."

Ái Nhã ôm mặt xuýt xoa, cô cau có nói: "Chơi ăn gian, không công bằng."

Phó tổng quản thở ra một hơi, giọng nghiêm khắc nói: "Thôi, không đùa nữa, chúng ta mau vào học thôi, công chúa..."

Nói đến đây khuôn mặt bà trở nên gian xảo kèm theo nguy hiểm: "Ta rất là nghiêm khắc, hôm nay công chúa không học được cách đi đứng thì sẽ không được ăn cơm đâu?"

A Nam ngạc nhiên cười một tiếng thật to: "Ha ha ha, đi đứng thì có gì mà phải học."

Phó tổng quản không khỏi cười lạnh: "Nó sẽ không đơn giản như người nghĩ đâu... công chúa ạ."

A Nam giật mình nuốt nước miếng, mí mắt giật giật như sắp có chuyện gì xảy ra, Xuân Hỷ đi đến đỡ Ái Nhã, vẻ mặt lo lắng hỏi thăm: "Có sao không?"

Ái Nhã sụt sịt mũi: "Còn trắng sao gì nữa... chảy máu mũi rồi nè... hu hu..."

A Nhã rút khăn lụa ở dây lưng ra lau máu mũi, miệng lầm bầm: "Hãy đợi đấy, Ái Nhã sẽ phục thù... để rồi xem..."

Từ Hàn và Xuân Hỷ nổi da gà, A Nam đành chấp nhận số mệnh, cô bắt đầu đi nghe theo lời của phó tổng quản, A Nam đội sách lên đầu, hai tay giang ngang, hai lòng bàn tay được phó tổng quản đặt sách lên, cô nhường mắt đi liêu siêu, vừa đi vừa nói: "Sao càng lúc sách càng nhiều thế kia, mau lấy xuống đi, sắp không chịu nổi nữa rồi nè."

Phó tổng quản lạnh lùng nói: "Người nói học đi đứng dễ mà, dễ thì người phải làm được chứ, chẳng lẽ người nói suông sao."

A Nam tức tối, mặt mày đen lại, thanh âm cố gắng đè nén vang lên: "Ta đã nói được là sẽ làm được... ta sẽ chứng minh... ahhh..."

A Nam mất đà té xuống đất, sách rớt tứ tung, phó Tổng quản đứng ở phía sau cười nguy hiểm: "Hô hô, công chúa... cứ đà này chắc chắn người sẽ không được ăn cơm trưa đâu?"

A Nam hừ một tiếng trong lòng, không nản chí, cô đứng dậy tập tiếp, Từ Hàn và Xuân Hỷ lo lắng đồng suy nghĩ: "Không biết nàng/tỷ ấy có chịu nổi không?"

Ái Nhã cắn chặt khăn tay, miệng lầm nhảm: "Hãy đợi đấy."

Giữa trưa, trời trong xanh không một chút mây trắng, Ái Nhã cầm bút lông cùng khay mực đi nhẹ nhàng đến chỗ phó tổng quản, phó tổng quản đang chọn

mắt nằm trên vồng gối, trong lòng đã sớm nhận ra có người đang đến, Ái Nhã nhếch môi cười quý mị, bàn tay nhanh nhẹn về tầm bậy lên mặt phó tổng quản, nhin không nói, bản thân liền bật cười thành tiếng: "A ha ha ha..."

A Nam cầm cuốn sách ngó qua, về mặt tình bơ nói: "Bà phó tổng quản đây không phải là người dễ chơi đâu?"

Phó tổng quản nhếch môi cười lạnh, bà mở mắt choàng dậy chụp lấy bút lông quẹt lia lia lên mặt Ái Nhã, Ái Nhã đứng ngây ngốc chịu trận, tiếng cười cũng bị tắt nghẹn theo.

A Nam nhìn con rùa trên mặt Ái Nhã, cô ôm bụng cười nghiêng ngả: "Ha ha ha..."

Ái Nhã phun một ít mực đen ra ngoài, mặt mày nhăn nhó tựa hồ sắp khóc, phó tổng quản nhúng khăn mặt vào chậu nước trên bàn, bà vắt khô rồi lau sạch vết mực trên mặt, Ái Nhã mắt nhắm mắt mở tìm đường về phòng, cô vừa đi vừa lầu bầu: "Đáng ghét, quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn, bà phó tổng quản này khó chơi thật."

Sau đó lần đó, Ái Nhã không còn gây hấn với phó tổng quản nữa, cô cùng Xuân Hỷ tranh thủ tập võ, Từ Hàn cũng rất nghiêm chỉnh, anh nhiệt tình chỉ bảo, hướng dẫn cho hai người.

Một ngày như thường lệ, A Nam lơ đãng như gà con mới nở, đầu óc quay mòng mòng, hồn như lìa khỏi sát bay lên chín tầng mây, cô vừa đi vừa lầm bầm: "Yêu điệu thực nữ... không được đi nhanh, không được cười lớn, không được ăn bốc.... đây chẳng phải là sự trừng phạt mà ông trời giành cho mình."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Nắng nhạt nhòa, nồng nàn trong đáy mắt, Từ Hàn một thân y phục xanh lá mạ đứng ở khuôn viên nhìn theo A Nam, anh khó chịu lắc lắc đầu, lòng nghĩ: "Không được nghĩ đến nàng... không được... tuyệt đối không được..."

Xuân Hỷ liếc mắt nhìn qua, cô thu lại đường kiếm, di chuyển bước chân, từ từ đến gần anh, khoe môi nhếch lên ngập ngừng hỏi: "Huynh... huynh có tình cảm với công chúa phải không?"

Từ Hàn giật mình, tim đánh thịch một cái, anh chợt dạ xoay người đi lướt qua cô: "Ta không hiểu muội đang nói cái gì?"

Từ Hàn rút lấy kiếm ở giá binh khí, anh bắt đầu tập võ, Xuân Hỷ cố nén nước mắt, giọng lo lắng nói: "Huynh cứ như vậy chẳng khác nào tự chuốc khổ về mình."

Từ Hàn khựng lại, anh rũ mắt hừ một tiếng lạnh lùng: "Muội đừng có xen vào chuyện của ta thì tốt hơn."

Câu nói vô tình làm tim Xuân Hỷ tổn thương, cô nghẹn ngào không nói được gì, nước mắt rơi xuống, tâm lắng đọng tâm tư: "Đồ ngốc, huynh ấy đâu có để ý đến muội."

Xuân Hỷ lấy tay quẹt nước mắt, cô xoay người chạy đi, chạy mãi... chạy mãi... cuối cùng cô ngồi xuống gần một tảng đá rồi òa khóc nức nở, thanh kiếm trong tay cũng buồn rơi.

Lúc cô trở về phòng thì mặt mày sưng húp như bị ai đó đánh, Ái Nhã lo lắng nói: "Làm sao vậy? Sao lại khóc, là ai bắt nạt Xuân Hỷ, nói đi?"

Xuân Hỷ sụt sịt tiếng to tiếng nhỏ, hai tay theo bản năng đưa lên dụi dụi mắt, cô nhỏ tiếng nói: "Không có, chỉ là bụi bay vào mắt Xuân Hỷ thôi."

Ái Nhã bốc hỏa tức giận, tay chống nạnh lầu bầu: "Là ai? Là ai đã làm cho Xuân Hỷ nhà ta phải khóc, ta mà bắt được ta sẽ dần cho hắn như xương... grừ grừ..."

Xuân Hỷ hốt hoảng nói: "Không có, không có thật mà, chỉ là bụi bay vào mắt thôi."

Từ Hàn ở nơi khác không ngừng nổi da gà, tóc tai dựng ngược, miệng giật giật lắm bầm: "Tự nhiên mình có cảm giác ớn lạnh, hay là do mình suy nghĩ nhiều."

Về phần A Nam, cô vừa học nghi lễ vừa bị mất tóc toác, phó tổng quản cầm quạt đánh mạnh vào tay A Nam "chát", hai mắt trừng lên, về mặt tức giận cũng nghiêm nghị: "Đã nói với người bao nhiêu lần rồi! Không được bốc."

A Nam "a" lên một tiếng vì đau, cô miết miết xoa xoa bàn tay bị đánh, thân thể run run, khoe môi giật giật bậm lại khó chịu.

Phó tổng quản đập quạt vào trán A Nam: "Là cúi đầu chứ không phải gật đầu."

A Nam "à" một tiếng, cô bức xúc ôm trán cau có, phó tổng quân đánh vào lưng A Nam, nghiêm khắc nói: "Đứng cho ngay ngắn, không được nhíp chân."

A Nam đưa tay ra sờ cái lưng của mình, trong lòng không khỏi mắng một tiếng quạ: "Đáng ghét, như thế nào lại đen như vậy?"

Trời chập tối, A Nam quay trở về phòng, toàn thân cô mệt lã, vừa bước đến giường là đã ngã phịch xuống như người bị gãy lưng, Xuân Hỷ đứng ở bên ngoài gõ cửa phòng "cốc cốc", A Nam ú ớ trong miệng: "Ai... vậy...?"

Xuân Hỷ nhỏ tiếng đáp: "Là muội, Xuân Hỷ, muội vào được không? Muội mang nước ấm đến cho tỷ."

A Nam miêng cưỡng bò dậy, hai mắt nhắm tịt, mông chổng lên trời ba giây rồi nhanh chóng rời giường, cô ưỡ oải mở cửa ngáp một cái, Xuân Hỷ bung nước vào phòng, mây nha hoàn trong phủ cũng bung nước vào theo, A Nam ngâm mình trong bồn tắm, thân thể trắng nõn tựa như ngọc trai chìm trong làn nước.

Xuân Hỷ thả hoa cúc vào bồn tắm, vẻ mặt khó hiểu nói: "A Nam Tỷ, sao tỷ lại dùng hoa cúc, đáng lý ra phải là hoa hồng."

A Nam dựa lưng vào bồn, cô hít thở nhẹ nhàng, giọng nói trầm ấm: "Mùi hương tên người tỷ mãi cảm với hoa hồng."

Xuân Hỷ "à" một tiếng, gật đầu hiểu ra, A Nam thở dài ngã đầu ra sau, miệng than thở: "Bà phó tổng quân đó thật nghiêm khắc, tỷ mệt chế đi được... cũng may ngày mai bà ấy về cung rồi... Xuân Hỷ, muội mau tới xoa bóp hộ tỷ cái vai..."

A Nam nhắm nhó nắm hờ tay đánh nhẹ mấy cái vào vai, Xuân Hỷ nhanh tay đặt giỏ hoa xuống, cô đi đến xoa bóp cho A Nam.

Trời một lúc một tối, màn đêm lặng lẽ từ từ buông xuống, canh một- giờ tuất, những ngọn đèn ở các gian phòng đều lần lượt được thổi tắt, A Nam nằm ở trên giường, nét mặt đông đầy nhớ thương, gió đêm lùa vào se se lạnh, cô thở dài kéo chăn lên tận cổ, đôi mắt nhắm lại chìm vào giấc ngủ.

Trời sáng, Vương gia cùng vương phi tiễn phó tổng quân trở về hoàng cung, lúc về phủ lại mang theo y phục cưới, A Nam cảm y phục ấm thử, vẻ mặt kinh ngạc, trầm trồ nói: "Nhũ mẫu, y phục này là do trăm thợ bậc thầy của hoàng cung may thật sao? Đẹp quá."

Y Phục của Vương hậu được may rất tỉ mỉ, hàng nghìn viên ngọc vàng nhỏ li ti được xếp dính vào nhau tạo nên một con phượng hoàng rực rỡ vàng óng, Thiết Nhi ngồi ở ghế mỉm cười ôn nhu: "Đương nhiên rồi, mau... mau vào trong mặc thử cho ta xem."

Thiết Nhi đứng dậy kéo A Nam vào bên trong, Ái Nhã và Xuân Hỷ cũng nhanh chóng đi theo, mười hai nha hoàn chỉnh chu xiêm y cho A Nam, họ nhìn cô trong im lặng, mặt ửng đỏ, Ái Nhã tròn xoe mắt ngưỡng mộ, miệng lắp bắp thành câu: "Đẹp... đẹp quá... A Nam tỷ, tỷ thật đẹp."

Thiết Nhi nhìn A Nam, khoe môi run lên như thể sắp khóc, nhớ đến người xưa, nước mắt lại chực chờ trào ra, tâm lắng động nghẹn ngào: "Hoàng hậu, lần đầu tiên nô tỳ gặp người... cũng là ngày người thử y phục cưới... là nô tỳ sợ ý làm rách y phục của người, mắc tội lần tri không thể tha... nhưng người đã vì nô tỳ mà quý xuống cầu xin hoàng thượng... nô tỳ... nô tỳ..."

Thiết Nhi run rẩy nhắm mắt lại rơi lệ, A Nam nhìn tới, cô nâng váy đi đến bên bà, lo lắng ôm lấy bà, nhẹ nhàng nói: "Nhũ mẫu, người lại nhớ đến mẫu hậu phải không?"

Thiết Nhi cúi đầu che đi hai dòng nước mắt đang chảy dài trên khóe mi, bà sụt sịt từng tiếng, ngừng đầu nói: "A Nam, con giúp ta thực hiện di nguyện của người được không?"

A Nam nhướn mắt ngạc nhiên, cô đẩy nhẹ Thiết Nhi ra, giọng nói có chút lúng búng nghi hoặc: "Người nói di nguyện của mẫu hậu."

Thiết Nhi dùng khăn tay khẽ lau nước mắt, bà gật đầu rồi quay qua phân phó mấy nha hoàn đem đồ vật tới, nha hoàn mang "tứ bảo" đến, ngay lập tức A Nam nhận ra đó là: Cọ vể, thanh mực tàu, đá mài mực và giấy vẽ.

A Nam đứng yên cả một ngày trời để nhũ mẫu họa tranh, tối đến nha hoàn trải chăn xuống đất để cho A Nam ngủ cùng Thiết Nhi, Ái Nhã, Xuân Hỷ.

Xuân Hỷ nhìn lên trần nhà, cất tiếng nhỏ nhẹ hỏi: "Con không hiểu tại sao công chúa và hoàng thượng không thể gặp nhau đến tận một tháng."

Thiết Nhi thở nhẹ một hơi, đáp lời: "Đó là quy luật để cầu an con à!"

Ái Nhã trầm trồ chen ngang: "Di nương, tại sao lại có quy luật đó ạ."

A Nam và Xuân Hỷ tò mò quay qua, đôi mắt chớp chớp hồi hộp lắng nghe, Thiết Nhi đỏ mặt hỏi, bà bắt đầu kể một câu chuyện cổ từ rất lâu rồi: "... Năm đó sương muối đổ xuống, nước đóng băng toàn bộ mặt sông, người thiếu phụ ôm con nhẩy sông tự vẫn, để lại di nguyện khiến người đời kinh hãi: Muốn đời muôn kiếp, ta hận nam nhân phụ tình... Một tháng không gặp, lòng vẫn sắc son... Ta nguyện chúc phúc, thay lời sinh biệt..."

A Nam và Xuân Hỷ nghe xong liền hiểu ra, Ái Nhã chu mỏ nói: "Người mê tín."

Thiết Nhi đỏ mặt lạnh nói tiếp: "Nó ứng nghiệm lắm con à! Thôi, mau ngủ đi."

Cả ba mỉm cười đồng thanh: "Dạ."

Hoàng cung - Giữa giờ tuất, Vỹ Kiệt bước vào ngự thư phòng mà chảy cả mồ hôi, miệng lẩm bẩm: "Ngoài trời lạnh như vậy tại sao vào trong này lại nóng thế nhỉ? Nóng quá..."

Tĩnh Phong liếc Vỹ Kiệt bằng ánh mắt hình viên đạn, Vỹ Kiệt giật mình cười gượng lòng nghĩ: "Thì ra trong này đang có một cục than cháy."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tĩnh Phong lạnh lùng đặt nhẹ tẩu chương lên bàn, mặt mày u ám nói: "Khanh đang nghĩ ta là một cục than cháy phải không?"

Vỹ Kiệt giật thót, cổ họng vô thức nuốt xuống một ngụm nước miếng, Tĩnh Phong đứng dậy đưa tay day trán, chàng bước đến giường, thanh âm mệt mỏi nói: "Đốt trầm rồi trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Vỹ Kiệt thở phào nhẹ nhõm, tay mở nắp lư hương ra rồi dùng nén môi trầm, Tĩnh Phong nằm ở trên giường, hai mắt nhắm lại thở ra một hơi dài đầy chán nản.

Sáng hôm sau, trời vẫn còn chìm đắm trong màn sương mờ ảo, mọi người ở phủ vương gia và hoàng cung đều nhộn nhịp, bận rộn, đâu đâu cũng nhìn thấy người treo đèn đỏ và dán chữ hỷ.

A Nam ngồi thần thờ ở vườn hoa, cô suy nghĩ: "Ngày mai là đại hôn của mình, mình sắp được gặp Tĩnh Phong rồi."

Ái Vân từ xa chạy tới, tiểu quý tinh nghịch nhẹ nhàng hù A Nam một tiếng làm A Nam hết hồn giật bắn người, Ái Vân cười hi hi ha ha, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ, hớn hờ nói: "Công chúa, người đang nhớ hoàng thượng hả?"

A Nam nhường mắt ngạc nhiên, cô mỉm cười nói: "Sao Ái Vân lại biết."

Ái Vân cười cười, đáng vẻ ngây thơ nói: "Là Ái Vân nghe đại tỷ nói như vậy."

A Nam thở dài bĩu môi: "Hừm, Ái Nhã thật là... hờ~~~, chán quá đi..."

A Nam uể oải nằm ườn ra bàn một cách lười biếng, cảm và ngực đều tì lên bàn, Ái Vân nắm tay A Nam kéo đi, A Nam có chút khó hiểu nói: "Ái Vân, muội dẫn ta đi đâu vậy?"

Ái Vân thích thú vừa đi vừa giải thích: "Có cái này đẹp lắm nha, chỉ muốn cho công chúa xem thôi."

Cả hai đi vào phòng của Ái Vân, Ái Vân bắt ghế đóng lại tắt cả các cửa rồi chạy đến chui tọt xuống gầm giường, thanh âm non nớt từ dưới gầm giường vọng ra: "Công chúa, người mau chui xuống đây, tối nhìn mới đẹp nha."

Bản tính tò mò trời dậy, A Nam chui xuống gầm giường, lòng tự nhủ: "Tối thế này thì xem cái gì mới được."

Ái Vân đưa tay mò mò trong khoảng tối, nắm được cái khăn liền kéo xuống, mười mấy con đom đóm nhấp nháy bay bay trong đèn lồng, A Nam không khỏi thốt lên kinh ngạc: "Woa, đom đóm, đẹp quá."

Cùng lúc đó, Thiết Nhi mở cửa đi vào, vừa vào đã nhìn thấy bốn cái chân thò ra ở gầm giường, Thiết Nhi cau mày có chút tức giận đi nhanh đến nói: "Ái Vân, A Nam, hai con như thế nào lại chui xuống gầm giường, mau chui ra ngay."

Cả hai giật mình chui ra, tóc tai dính đầy sạn nhện, bụi bặm phủ lên đầy áo, Thiết Nhi thở dài nói: "Thật là hết cách với hai đứa, nghịch đến thế là cùng."

A Nam trầm trở vui vẻ chỉ tay xuống gầm giường nói: "Nhũ mẫu, dưới gầm giường có đom đóm, đẹp lắm ạ."

Thiết Nhi dùng khăn tay phui bụi cho cả hai, đáy mắt không hài lòng nhìn qua Ái Vân: "Đom đóm? Ái Vân, mẫu thân đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được chơi đom đóm nữa cơ mà."

Ái Vân chu môi hờn dỗi, bàn chân nhỏ bé nhanh chóng bước ra ngoài, miệng nhau nhau nói: "Con muốn đi tắm."

Thiết Nhi muốn kéo A Nam đi theo Ái Vân, A Nam không chịu, cô ba chân bốn cẳng chuẩn trước, vừa đi vừa nghĩ: "Không biết lúc này Tĩnh Phong đang làm gì? Mình nhớ huynh ấy quá."

Gió thổi đến âm thanh lẳng đọng, một tiếng hét vọng đến: "Chịu chết đi."

Nam tử áo đen bịt mặt cầm một thanh kiếm lao thẳng đến chỗ A Nam, A Nam mở to mắt nhìn bóng người đang lao tới, cô xoay người né tránh đường

Kiểm, khoe môi nhếch lên nụ cười tà mị: "Hoàng huynh, huynh lại như thế nữa rồi."

Cả hai giao đấu, người kia vừa đánh vừa nói: "Phản xạ nhanh, có tiến bộ... xa nhau hai tháng mà muội vẫn còn nhớ đường kiếm của ta à... A Nam."

Nam từ khựng lại, anh thu kiếm đưa tay tháo xuống khăn bịt mặt rồi mỉm cười ôn nhu: "Muội muội ngốc, cuối cùng cũng chịu lấy người ta rồi à."

A Nam chạy đến vui mừng gọi: "Khả Siêu huynh."

Khả Siêu nhếch môi hừ lạnh, nụ cười gian xảo hiện lên: "Sợ hờ rồi."

Khả Siêu xoay kiếm định đâm A Nam, A Nam giao hoạt cong môi, cô xoay người nhanh tay cướp lấy thanh kiếm rồi đâm Khả Siêu một nhát vào bụng. Khả Siêu sững người, khoe miệng giật giật, anh chết đứng tại chỗ, máu từ bụng chảy ra.

A Nam rút kiếm quăng sang bên cạnh, cô mỉm cười nói: "Lần này thì muội thắng rồi nhé, cảm giác bị đâm như thế nào? Hoàng huynh."

Khả Siêu ôm bụng, hai mắt rung rung, anh than thở: "Đau quá... ta không thích bị đâm, tại sao lại như vậy... hu hu..."

A Nam bật cười khoái chí: "Ha ha ha ~~~~~"

Một cái bóng đen lù lù xuất hiện, xung quanh bóng đen lan tỏa một luồng sát khí chết người, Tổ Bình bốc hỏa, vẻ mặt u ám nói: "Có một trò mà chơi hoài không thấy chán sao."

Khả Siêu giật mình đỏ mặt hỏi, anh quay đầu sợ hãi lắp bắp nói: "Nương... nương tử..."

Tổ Bình liếc Khả Siêu bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống: "Thôi ngay cái trò đâm kiếm giả ấy đi, người ta nhìn vào sẽ sợ chết khiếp đó."

A Nam vui mừng chạy tới ôm chầm lấy Tổ Bình: "Tổ Bình tỷ..."

Tổ Bình ôn nhu vỗ nhẹ lên lưng A Nam rồi nói: "Muội muội ngốc, có biết tỷ lo cho muội lắm không hả?"

Khả Siêu bon chen, anh mặc kệ máu giả đang dính đầy trên người nhưng vẫn đi đến ôm chầm lấy cả hai: "Cho ta ôm với."

Tổ Bình giật run đâm Khả Siêu một đâm ngang mặt: "Năm mà ôm đất đi."

Khả Siêu nằm xụi lơ dưới đất, nắm mọc đầy người, nước mắt chảy ròng, miệng lắp bắp: "Ông trời ơi... ngó xuống mà xem, nương tử của con đánh con nè.... hu hu hu..."

Tổ Bình rất nhanh đi đến bịt miệng Khả Siêu lại, A Nam đỏ mặt hỏi, cô cười gượng nói: "Phụ hoàng có ở đây không tỷ?"

Tổ Bình ngồi ở trên lưng Khả Siêu túm lấy hai tay anh, môi mím nhếch lên nhanh chóng đáp lời A Nam: "Có, phụ hoàng đang ở đại sảnh cùng với Vương gia."

A Nam hớn hờ chạy đi, thanh âm vui vẻ để lại: "Muội đi gặp phụ hoàng đây?"

Tổ Bình dùng dải lụa trói tay Khả Siêu lại, Khả Siêu vùng vẫy giãy giụa, mắt rào qua, rào lại nhìn động tác của nàng: "Nàng làm cái trò gì vậy? Mau thả ta ra... ưm ưm..."

Tổ Bình hừ một tiếng cầm khăn tay vo lại nhét vào miệng Khả Siêu: "Này thì cho chàng la này, ngoan ngoãn ở đây sám hối đi."

Nói xong Tổ Bình bỏ đi, cùng lúc đó Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ đi ngang qua, Khả Siêu ú ớ trợn mắt, trông đen trông trắng đi lên đi xuống: "Ưm... ưm... ưm..." (Giúp ta với... cời trói giúp ta... ta ngứa...)

Ba người kia không khỏi đỏ mặt hỏi, nội tâm cùng nghĩ: "Người này là ai vậy trời."

Từ Hàn đi đến cời trói cho Khả Siêu, Khả Siêu nhanh chóng đưa tay ra sau lưng gãi gãi: "Ây da, ngứa chết ta..."

Xuân Hỷ hoảng sợ ôm miệng la lên: "Ahh... máu..."

Từ Hàn giật mình nhìn tới bụng của Khả Siêu, vẻ mặt lo lắng nói: "Huynh bị thương rồi... để ta đi mời đại phu."

Khả Siêu muốn đùa một chút, anh nhanh chóng cầm lấy thanh kiếm ở dưới đất đâm Từ Hàn một nhát, Từ Hàn ngạc nhiên nhìn xuống chỗ bị đâm, Ái Nhã và Xuân Hỷ bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hoảng sợ ngất người, cả hai định thần chạy tới òa khóc nức nở: "Từ Hàn huynh..."

Ái Nhã tức giận rút thanh kiếm cầm ở trên tay định chém Khả Siêu, Từ Hàn ngăn đầu nhanh chóng lên tiếng: "Ái Nhã dừng lại, đó chỉ là kiếm giả thôi, huynh không sao rồi."

Ái Nhã quay lại nhìn anh mà toàn thân run rẩy, nước mắt ròng ròng, bàn tay run run thả rơi thanh kiếm, cô chạy đến ôm chầm lấy Từ Hàn, bản thân òa khóc vì sợ, Từ Hàn vỗ vai an ủi, Khả Siêu đỏ mặt hỏi, miệng lắp bắp: "Mới đùa một chút mà đã khóc rồi sao."

Một cái "bóp" vào đầu, Khả Siêu lặn ra đất bất tỉnh nhân sự, Tổ bình cầm cái chảo trong tay, mặt mày giận run nói: "Này thì đùa này... vẫn chứng nào tật này."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tổ Bình quay sang cúi đầu xin lỗi, cô túm cổ áo kéo lê Khả Siêu về phòng, Ái Nhã sực sực ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy đầm nước mang theo vài phần ngưng trọng: "Họ là ai vậy nhỉ?"

Xuân Hỷ thở phào nhẹ nhõm, tận sâu đáy lòng âm thầm cảm tạ Thượng Đế, cô lên tiếng nói: "Từ Hàn, huynh mau về phòng thay y phục đi."

Từ Hàn gạt đầu ừ một tiếng, anh nhanh chóng rời đi, A Nam chạy đến đại sảnh, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng nói từ bên ngoài vọng vào: "Phụ hoàng oiiiiiiiiii."

Cô nhảy tung tung vào trong mắt hết cả quy cũ ôm chầm lấy vua Lê, giọng nũng nịu: "Con nhớ phụ hoàng lắm lắm ah~~~~."

Vua Lê lạnh lùng hừm một tiếng: "Con mà cũng nhớ đến ta sao?"

A Nam buông tay, cô nhìn vua Lê mà rung rung nước mắt: "Phụ hoàng~~~~"

Vua Lê thở dài, ông cau mày dí ngón trỏ vào trán A Nam: "Con đó, chỉ giỏi làm cho ta lo lắng..."

A Nam trề môi, cô ôm lấy cánh tay vua Lê, đầu dựa lên vai ông, bất mãn nói: "Tại phụ hoàng chứ bộ..."

Vua Lê không khỏi lắc đầu thở dài, ông thật sự không biết nói gì thêm, cứ hễ nói một câu là A Nam lại đáp một câu trả treo, Vương gia và Thiết Nhi đứng ở bên cạnh không ngừng đồ mồ hôi lạnh, mọi người cùng nhau trò chuyện vui vẻ, Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ lần lượt bước vào, Vương gia nhanh chóng thúc giục cả ba: "Các con mau đến hành lễ với vua Lê đi."

Cả ba có chút kinh ngạc, đang muốn thi lễ lại nghe vua Lê nói: "Không cần đa lễ, mau đứng lên đi."

Vua Lê gạt đầu, đôi mắt ánh lên sự hài lòng, ông lãnh đạm nói: "Là cận vệ của A Nam đây sao? Tốt, tốt lắm..."

A Nam đột nhiên nhớ đến một chuyện, đáy mắt lóe lên tia sáng bốn cạnh, cô trưng ra bộ mặt hớn hờ rạng ngời, hai tay chìa tới trước mặt vua Lê, miệng nhanh nhẩu nói: "Phụ hoàng, Hoa Tuyết Liên của con đâu?"

Vua Lê đen mặt đồ mồ hôi, ông nhủ thầm trong lòng: "Không nghĩ con bé còn nhớ đến chuyện này... là ai năm năm trước đã nhanh tay mua mất Hoa Tuyết Liên..."

A Nam nheo mắt có chút mong đợi, ai bảo phụ hoàng từng hứa sẽ tặng cô Hoa tuyết Liên một trăm năm nhân ngày đại hôn, Vua Lê nhìn A Nam, khoe miệng giật giật lắm bảm: "Hoa... hoa... Tuyết Liên..."

Đang lấp bấp không biết giải thích làm sao thì một nô bộc cầm một hộp gỗ từ bên ngoài đi vào, hẩn cúi đầu thi lễ rồi nói: "Công chúa, có người nhờ nô tài đưa vật này cho người."

A Nam tò mò cầm lấy hộp gỗ, tên nô bộc cúi đầu thối lui ra ngoài, mở nắp, bảy sắc cầu vồng tỏa ra, mọi người ngạc nhiên đứng dậy bật thốt thành lời: "Là Hoa Tuyết Liên ngàn năm..."

A Nam run run kích động, cô không nghĩ tới Hoa Tuyết Liên ngàn năm cũng có thể đem đi bảo quản được, A Nam thật muốn xem người gửi là ai, phía bên dưới đáy hộp có một lá thư, cô đặt hộp gỗ lên bàn rồi cầm thư mở ra xem: "A Nam, xin con thứ lỗi cho ta, ngày đại hôn của con... ta không thể tới được, này là quà cưới ta cho con, mong con được hạnh phúc."

A Nam rũ mắt đượm buồn, nội tâm lặng đi: "Này là Nghi Hòa cô cô gởi cho mình, chẳng lẽ người sợ thân phận của người ảnh hưởng đến mình sao, Vua Lê lên tiếng nói: "Trăm năm Hoa Tuyết Liên - bách niên giai lão, ngàn năm Hoa Tuyết Liên - kiếp kiếp phu thê, món quà vô giá như vậy... là ai đã gửi cho con thể... A Nam."

A Nam nhắm mắt nặng nề thở ra một hơi, cô nhẹ giọng nói: "Là Nghi Hòa cô cô, người nói không thể đến dự hôn lễ của con."

Vua Lê cúi đầu trầm lặng, lương tâm có chút áy náy dày vò, Thiết Nhi mở to hai mắt, hai chữ Nghi Hòa vụt lên trong đầu bà: "Nghi Hòa... đó chẳng phải là tỷ tỷ của hoàng hậu sao?"

Không khí xung quanh trở nên vô cùng yên ắng, mọi người đều dùng ánh mắt hoang nhìn nhau, Vương gia thở ra một hơi, ông lên tiếng làm cho tình hình có vẻ dịu bớt đi: "Mọi người chắc cũng đói rồi, chúng ta mau đi dùng cơm đi."

Mọi người loay hoay sắp xếp công việc, mới đó mà đã sắp hết một ngày, màn đêm từ từ buông xuống, mặt trời khuất dần sau những dãy núi xa, trời trở lạnh, sương đêm đổ xuống mang theo tiếng mưa rào rơi tí tách, A Nam cầm miếng ngọc mẫu đơn phi thúy tình duyên, cô thần thờ nằm ở trên giường suy tư.

Trong hoàng cung, mọi người vẫn còn đang bận rộn cho việc trang trí và bếp núc, Tình Phong rầu rĩ, chàng nằm trên long sàng, tay bắt lên trán suy nghĩ: "A Nam, nàng có biết ta nhớ nàng lắm không? Không có nàng... ta chẳng còn tâm trí mà nghĩ đến việc khác... thật sự rất nhớ nàng...?"

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, canh ba giờ tỵ, những con gà cất tiếng gáy đổi canh, chớp mắt đã đến canh năm giờ dần, mọi người trong phủ vương gia đều tỉnh dậy chuẩn bị cho một ngày trọng đại, Thiết Nhi đánh thức A Nam, bà phân phó nha hoàn hầu hạ A Nam tắm rửa thay hỷ phục.

A Nam được trang điểm lộng lẫy, không có một ai là không đưa mắt nhìn cô, Thiết Nhi mừng đến phát khóc, bà lấy khăn chấm chấm khóe mi, miệng ôn nhu nói: "Con đẹp lắm... rất rất đẹp..."

A Nam mỉm cười nhẹ nhàng, cô nghĩ đến Vân Nhân, tận sâu đáy lòng có chút tiếc nuối: "Mẫu hậu ơi, con thật sự rất muốn... người là người chải ba lược tóc cho con."

Tổ Bình thoa thêm chút phấn cho A Nam, Xuân Hỷ, Ái Nhã cùng 12 nha hoàn chỉnh chu hỷ phục cho A Nam, Khả Siêu ở bên ngoài liền chạy vào ôm chầm lấy A Nam, mọi người ngạc nhiên chết lặng, Tổ Bình nổi điên, lập tức đá Khả Siêu ra ngoài không thương tiếc: "Chàng cứ ra ngoài cho ta."

Khả Siêu thất tha thất thểu bước đi, anh lầm bầm: "Tại sao nàng lại đánh mình, một tháng trước nàng vừa hiền vừa dễ thương, giờ đây nàng chẳng khác nào một con cạp dử..."

Từ trong nhà bay ra một hộp phấn cùng một tiếng nói giận giữ: "Chàng im miệng cho ta."

"Bốp", hộp phấn chọi trúng ngay đầu Khả Siêu, Khả Siêu ôm đầu ngồi một chỗ, A Nam từng người có chút ngạc nhiên, cô cũng cảm thấy là lạ, tại sao tính tình của Tổ Bình lại thay đổi như vậy, cô nheo mắt hỏi: "Tỷ làm sao vậy?"

Tổ Bình cau có nói: "Tất cả là tại đại huynh của muội, huynh ấy hôn một nữ nhi trước mặt tỷ?"

"Đùng", sấm đánh ngang tai, thiên lôi như bay tới, mây đen như bao phủ, A Nam bốc hỏa phừng phừng, môi bặm lại, nghiêng răng nói thật rõ: "Cái gì? Huynh ấy dám sao?"

Tổ Bình thở dài chán nản: "Thôi bỏ đi... chuyện cũng lâu rồi..."

A Nam đứng dậy hét lớn: "Khả Siêuuuuuuuuu... huynh chết với muộiiiiiiiiiiiiiii..."

Khả Siêu giật mình, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, nhớ lại ngày ấy, anh cùng Tổ Bình đi dạo phố, anh ra tay cứu một cô gái, người ta vì trả ơn mà ôm hôn anh một cái, Tổ Bình nhìn thấy... thế là ghen... ^^~.

Từ Hàn bước vào phong, nhẹ giọng nói: "A Nam, hoàng thượng đang trên đường đến đây."

A Nam quay sang mỉm cười "ừm" một tiếng, bản thân có chút hồi hộp, có chút vui vẻ, Từ Hàn lập tức quay mặt bước nhanh ra ngoài, mặt mày đỏ ửng lên, tâm lắm bầm: "Tại sao mình lại đỏ mặt..."

A Nam hít thở, mí mắt nháy liên tục, tay cũng theo đó mà run run, Thiết Nhi nắm lấy tay A Nam, bà nhẹ giọng trấn an: "Con đừng căng thẳng quá, không sao đâu?"

A Nam gật nhẹ đầu, Xuân Hỷ phủ khăn voan theo hình phượng hoàng lên đầu A Nam, bên ngoài, dân chúng quỳ xuống trong im lặng, theo quy cũ thì dân chúng phải quỳ cho đến khi đoàn quân đi hết mới được đứng dậy.

Pháo nổ trời lên, lính thổi kèn, đánh chiêng, đánh trống vang trời, cờ hiệu hoàng gia bay phấp phới, một đoàn ngựa kéo dài trên dãy phố, chiếc kiệu hoa đỏ rực lộng lẫy được hai mươi bốn phu kiệu nâng đi.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Tình Phong đội long mào cưỡi ngựa trắng dẫn đầu đoàn rước dâu, chàng ngọc thụ lâm phong khoác trên mình bộ long bào đỏ rực, từ hoa văn uốn lượn độc đáo cho đến những mẫu in loang lỗ đầy màu sắc đều được các bậc thầy chăm chút tỉ mỉ đến từng chi tiết, long phụng bay lượn từ đỏ rực đến vàng

nhật trông rất long lẫy.

Hai mươi thị vệ nối bước sau chàng, các cung nữ mặc trang phục hanfu vàng nhạt, hai người đi trước cầm cành thiên tuế, số khác đi sau cầm đèn lồng và rải cánh hoa, trời trong mát, gió lay động thổi xuống đất những cánh hoa mẫu đơn, ngựa trắng đội dải hoa hải đường đỏ rực dừng ở cổng phủ Vương Gia.

Tĩnh Phong hồi hợp nhảy xuống xuống ngựa, chàng nhanh chóng bước vào phủ, Vua Lê cùng mọi người ra sân nghênh đón, Tĩnh Phong sốt ruột quên mất cả lễ nghi, chàng vội lướt qua đám người rồi chạy sâu vào bên trong.

Vỹ Kiệt rất nhanh đuổi theo phía sau chàng, giọng nói trầm ấm mang theo căng thẳng: "Hoàng thượng... xin người dừng bước..."

Tĩnh Phong bỏ ngoài tai những gì Vỹ Kiệt nói, chàng lo lắng đi qua ngã rẽ hành lang, miệng lầm bầm: "Sao lâu thế mà nàng còn chưa ra."

Ái Nhã và Xuân Hỷ đi đầu A Nam đi ra, Tổ Bình đi ở bên cạnh, cô lên tiếng cất nhắc: "A Nam, kể từ bây giờ muội phải tuân thủ những gì mình đã học, muội rõ chưa?"

A Nam thở đều trong tấm khăn, cô nhẹ giọng đáp: "Vâng"

Tĩnh Phong nhìn thấy A Nam, chàng mừng rỡ bước nhanh, miệng gọi lớn: "A Nam"

A Nam thoáng bị tiếng gọi của chàng làm cho giật mình, tim đánh thình thình như trống, cô rất muốn lên tiếng đáp lại nhưng đành phải tuân thủ quy cũ mà im lặng.

Tĩnh Phong cau mày có chút ngạc nhiên, chàng nhủ thầm trong bụng: "Tại sao nàng không trả lời?"

Tĩnh Phong đi đến định ôm A Nam, một bóng người lao nhanh tới cản lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta thực không thể giao muội muội yêu dấu của ta cho ngài."

Tất cả mọi người có mặt tại đây đều tròn mắt ngạc nhiên, Tĩnh Phong nheo mắt khó hiểu, chàng lạnh lùng nói: "Tại sao?"

Khả Siêu hất cằm, giọng thản nhiên: "Muội muội của ta ngay từ đầu đã không đồng ý chuyện hôn sự này, căng bản muội ấy không có thích ngài."

A Nam đen mặt, cô lên tiếng phản bác: "Ai nói muội không thích huynh ấy, muội yêu Tĩnh Phong."

Khả Siêu bị một ngàn từ "yêu" trong câu nói của A Nam đè cho đẹp lếp, Tổ Bình đi đến kéo Khả Siêu qua bên cạnh, mặt mày cau có nói: "Chàng rảnh quá hết chuyện làm phải không?"

Khả Siêu có chút hự hẫng, thân thể mềm ra như cọng bún, miệng lầm nhảm: "A Nam lấy chồng rồi thì sau này ai sẽ chơi với ta."

Tổ Bình tức giận, khoe miệng giật giật, cô thực rất muốn đánh Khả Siêu một cái cho tỉnh táo đầu óc, Tĩnh Phong ôm lấy A Nam siết chặt, giọng nhớ nhung kèm theo nhịp tim quá nhanh: "Ta nhớ nàng."

A Nam bỏ quên quy cũ, cô đưa tay ôm lấy Tĩnh Phong, một cảm giác ấm áp lan tỏa đầy lòng, Vua Lê bước đến, giọng có chút hồi thúc khẩn trương: "Mau đi thôi, đừng để mọi người đợi."

Tĩnh Phong muốn ôm A Nam lâu thêm một chút, nhưng nghĩ tới việc các sứ giả và quan đại thần đang đợi ở chánh điện thì vội buông nhẹ A Nam ra, chàng nắm tay A Nam, đi cô ra cổng, đỡ cô bước lên cỗ kiệu hoa.

Tĩnh Phong lên ngựa, Vỹ Kiệt ở phía sau cất to giọng: "Khởi kiệu hồi cung."

Kèn trống vang trời, đoàn người quay đầu hướng hoàng cung thẳng tiến, dân chúng trong thành bấy giờ mới được đứng dậy, họ rải cánh hoa mẫu đơn lên không trung, miệng hô hoán chúc mừng: "Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng hậu, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Dân chúng bắt đầu xôn xao tiếng to tiếng nhỏ: "Ta nghe nói hoàng hậu xinh là đệ nhất mỹ nhân đó nha."

Một người khác đứng ở bên cạnh nhỏ tiếng phản bác: "Ôi dào, liệu có đẹp bằng thiếu nữ ở cầu Vạn Thiên không? Nàng ấy mới là đệ nhất mỹ nhân a ... Ô ô ô kiệu hoa thật long lẫy nha~~~~"

A Nam cảm thấy vui trong lòng, toàn thân cô đang run lên vì hồi hộp, cô nắm lấy tay của mình tự nhủ: "Lạ quá, tại sao mình lại run thế này!"

Nửa khắc trôi qua, đoàn rước dâu dừng lại trước cổng hoàng cung, Tĩnh Phong xuống ngựa bước nhanh đến bên cỗ kiệu, chàng nhẹ nhàng ân cần dìu A Nam xuống kiệu, cả hai bước đi trên thảm đỏ, một trăm cung nữ đứng ở hai bên lần lượt rải cánh hoa hồng lên không trung, thảm vải trải dài từ cổng hoàng đi đến thẳng chánh điện.

Bước vào sảnh điện, bao nhiêu lời chúc từ các vị sứ giả cùng các quan đại thần lần lượt truyền tới, Tĩnh Phong cùng A Nam thực hiện tam bái thiên địa, chàng vén lên khăn trùm đầu, nhịp tim hồi hộp thình thịch đánh lên, không khí xung quanh trở nên tĩnh lặng, mọi người nhìn A Nam không chớp mắt.

A Nam toát lên vẻ đẹp yêu kiều, đôi mắt long lanh trong sáng, khuôn mặt trắng hồng rạng rỡ, bộ váy cưới màu đỏ lấp lánh những viên ngọc nhỏ li ti, A Nam rung rung mí mắt, trên môi không hề động lại nụ cười, cô ngẩng đầu nhìn Tinh Phong rồi khẽ cúi đầu, mặt tự dưng ửng đỏ, nội tâm nhủ thầm: "Huỳnh... huỳnh ấy như thế nào lại đẹp đến như vậy? Minh... mình không dám nhìn thẳng vào mắt huỳnh ấy."

Tinh Phong đưa tay nâng nhẹ cằm A Nam lên, giọng ôn nhu pha chút lãnh đạm: "Tại sao nàng lại tránh cái nhìn của ta?"

A Nam còn chưa kịp trả lời thì bị Tinh Phong hôn tới, các vị sứ giả cùng quan đại thần có chút sững người cùng xấu hổ, Từ Hàn quay mặt, bàn tay run run nắm chặt thành hình nắm đấm, lòng nghĩ: "Tại sao lòng mình lại khó chịu? Nàng hạnh phúc như vậy... lý ra mình phải vui..."

Xuân Hỷ quan tâm, lo lắng hỏi: "Huỳnh không sao chứ?"

Từ Hàn đưa tay bóp mạnh trán, lời nói có chút không vui: "Ta không sao? Muội không cần phải lo cho ta đâu?"

Xuân Hỷ lặng lẽ cúi đầu, tim khẽ nhói đau, khuôn mặt âu sầu hiện rõ, cô nghĩ bụng: "Chẳng lẽ huỳnh không thể mở lòng với muội được hay sao?"

Hôn lễ náo nhiệt có đàn, có nhạc, có ca hát, mọi người như hòa vào cuộc vui, A Nam ngồi ở kế bên Tinh Phong, cô ngượng đến nổi đỏ cả mặt, Tinh Phong liếc nhìn cô, mỉm cười nói: "Nàng làm sao thế? Không có gì để nói với ta sao?"

A Nam đưa mắt nhìn chàng, đôi mắt long lanh không chớp rồi từ từ đưa sang nơi khác, Tinh Phong ngạc nhiên hệt hẵng, chàng cau mày đưa tay chạm nhẹ lên mặt A Nam: "Tại sao nàng cứ tránh ánh mắt của ta."

A Nam không biết nên trả lời thế nào, cô ấp úng nói ra một từ: "Ngượng..."

Tinh Phong xém chút nữa là bật cười ra tiếng, chàng ôm A Nam vào lòng, thanh âm nhẹ nhàng thoảng bên tai: "Nàng biết không? Ta... không đợi được nữa rồi..."

Vừa nói chàng vừa cắn nhẹ vào tai A Nam, đầu óc A Nam như muốn nổ tung, thân thể đột nhiên nóng rang, mặt sượng đỏ, tim đập phồng như muốn nhảy ra khỏi vũ, cô đẩy nhẹ Tinh Phong ra, vẻ mặt xấu hổ lí nhí: "Muội muốn uống nước."

A Nam bất giác cảm ly rượu của Tinh Phong uống một hơi cạn hết, Tinh Phong giật mình lấy lại ly rượu nhưng không kịp: "Cái này là rượu..."

A Nam choáng váng, đầu óc nổi sang quay mòng mòng, trong miệng trào xuống cảm giác đắng đắng cay cay, Tinh Phong lay lay A Nam, gương mặt có chút lo sợ: "Này, nàng làm sao vậy? Không lẽ mới có một ly mà nàng đã say."

A Nam mất kiểm soát, cô đứng phắt dậy bước xuống giữa sảnh điện và bắt đầu nhảy múa, mọi người chung quanh liền há hốc mồm, Tổ Bình không khỏi đen mặt: "Thôi chết, muội ấy uống rượu vào là sẽ nhảy múa lung tung."

A Nam quay quay hai vòng, cô bước hai bước rồi xoay người, bước đi uyển chuyển thướt tha, hương thơm lan tỏa xung quanh, A Nam chớp mắt, tròng mắt đen trắng sáng rõ như thủy tinh, ánh mắt hút hồn tất cả mọi người có mặt trong sảnh điện.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Ái Nhã chấp lại hai tay, cô nhìn A Nam với đôi mắt đắm chiều ngưỡng mộ: "Đẹp quá."

Từ Hàn quay đầu nhìn A Nam, anh thờ dãi rồi nhanh chóng xoay người rồi đi, Xuân Hỷ liếc mắt nhìn qua, cô lo lắng vội vàng đi theo sau anh, Tinh Phong ngó người, nháy mắt đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, chàng vội đi xuống bên dưới bể bông A Nam lên rồi nói: "Thật hết cách với nàng."

Vua Lê lặng người có chút mất tự nhiên, Khả Siêu cầm ly rượu đưa lên miệng, Tổ Bình thân nhiên đưa tay qua nhéo anh một cái vào đùi, miệng lầm bầm đủ để cho anh nghe thấy: "Ta bảo chàng đừng có uống nữa mà không nghe hả?"

Khả Siêu há mồm nhăn nhó, anh gồng mình chịu đau, tay run run đặt nhẹ ly rượu xuống bàn rồi nhanh chóng đưa xuống xoa xoa chỗ bị nhéo: "Nàng làm gì vậy? Hôm nay là ngoại lệ, để cho ta uống..."

Tổ Bình trừng mắt, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Ngoại lệ hai mươi ly đối với chàng vẫn chưa đủ sao?"

Khả Siêu cứng họng bậm môi, tay đưa lên làm kéo khóa miệng, anh sợ nói thêm một câu nữa chắc chắn sẽ bị sư tử Hà Đông làm thịt.

A Nam ngã đầu vào ngực Tinh Phong, hai mắt lim dim nói mớ trong vô thức: "Tinh Phong... muội nhớ huỳnh..."

A Nam díp mắt ngủ ngoan như cún con, mọi người vui vẻ lên tiếng: "Hoàng thượng, người mau đưa hoàng hậu vào trong nghỉ ngơi đi, không cần quay trở

lại đâu?"

Tình Phong đỏ mặt có chút khó xử cùng ngượng ngùng, chàng bé A Nam đi vào trong, đặt cô xuống giường nhưng không gỡ được tay cô, A Nam buồn tay đưa lên gãi mặt, môi nhấp nhấp, Tình Phong cúi khom người hôn nhẹ lên môi A Nam, nụ hôn phớt yêu thương đầy ma mị.

Chàng phân phó cho hai cung nữ ở lại coi chừng A Nam, một mình chàng trở ra cùng với mọi người vui vẻ, Từ Hàn đứng ở bên ngoài hành lang ngự viện, anh bức bối khó chịu đâm mạnh tay vào vách tường, một ít máu tứa ra, tường rung rung làm miếng ngói rơi xuống, Từ Hàn vẫn đứng yên không để ý đến, Xuân Hỷ vừa nói vừa chạy đến xô Từ Hàn về phía trước: "Cẩn thận."

Từ Hàn đứng không vững, ngã bổ về phía trước, "cốp" một tiếng, Từ Hàn giật mình quay đầu, anh từ dưới đất đứng lên đi nhanh đến ôm lấy Xuân Hỷ, giọng hốt hải: "Xuân Hỷ... muội tỉnh lại..."

Xuân Hỷ từ từ mở mắt, giọng yếu đuối run rẩy: "Huynh không sao... thật tốt quá..."

Xuân Hỷ ngất liệm đi, máu từ đầu chảy xuống không ngừng, Từ Hàn hốt hoảng nhìn dòng máu nóng ảm chảy xuống in lên tay của mình, anh bế bổng Xuân Hỷ về một gian phòng giành cho thượng khách rồi nhanh chóng sai người đi gọi thái y.

Vỹ Kiệt đắp thuốc rồi băng bó vết thương cho Xuân Hỷ, anh đứng dậy nhìn qua Từ Hàn nhỏ tiếng nói: "Thế tử yên tâm, vết thương của nàng ta không có gì đáng lo ngại cả, chỉ cần nghỉ ngơi ngủ một giấc là không việc gì."

Từ Hàn thờ phào nhẹ nhõm, anh tiễn Vỹ Kiệt ra cửa: "Làm phiền thái y rồi"

Vỹ Kiệt cúi đầu lui trước, một thời canh trôi qua, Từ Hàn ngồi ở bên giường canh chừng Xuân Hỷ, bản thân thầm trách tại sao chính mình lại vô dụng, anh nhủ mi, cất tiếng mắng nhẹ: "Đồ ngốc, sao lại đỡ giùm ta..."

Xuân Hỷ cử động ngón tay, Từ Hàn giật mình, anh sốt ruột, lo lắng gọi: "Xuân Hỷ... Xuân Hỷ..."

Xuân Hỷ từ từ mở mắt, xung quanh mờ nhạt dần dần rõ nét hơn, Ái Nhã từ bên ngoài chạy vào, cô kéo Từ Hàn quăng sang bên cạnh rồi thế chỗ ngồi vào, nắm lấy tay Xuân Hỷ, nước mắt nước mũi chảy xuống tèm nhem: "Xuân Hỷ sao rồi... có còn đau chỗ nào không?"

Cảm nhận được sự lo lắng, Xuân Hỷ ảm áp mỉm cười, trên mặt có chút sắc hồng: "Xuân Hỷ không sao... Ái Nhã... đừng khóc mà..."

Ái Nhã lau nước mắt, cô buồn tay Xuân Hỷ, nhanh chóng đứng dậy chạy ra ngoài để lời nói: "Đợi một lát, Ái Nhã đi lấy cháo cho Xuân Hỷ."

Căn phòng chỉ còn lại hai người, không khí thoắt đến nóng rực khiến cho cả hai cảm thấy ngột ngạt, khó thở, Từ Hàn có chút khó xử nhìn Xuân Hỷ, anh rũ mắt, giọng nói trầm xuống có chút dứt khoát: "Sau này muội đừng làm những chuyện như vậy nữa... ta phải trở lại dự hôn lễ, muội nghỉ ngơi đi."

Từ Hàn nói xong liền xoay người đi ra khỏi phòng, Xuân Hỷ cắn nhẹ môi, cô run rẩy nấc lên từng tiếng nhỏ nhẹ, tận sâu đáy lòng nổi lên dòng suy nghĩ còn chưa kịp nói ra: "Từ Hàn, huynh có thể giành cho muội một góc nhỏ trong trái tim huynh được không?"

Mặt trời khuất dần sau những dãy núi, màn đêm buông xuống một mảng tối đen như mực, những chiếc đèn lồng treo ở bên ngoài hành lang được các cung nữ mỗi sáng, mọi người đi dự hôn lễ đều say đến độ không biết trời đất là gì? Họ được các thị vệ hộ tống về phòng, một số khác được các nô bộc đưa về tận nhà.

Kết thúc hôn lễ, Tình Phong vẫn tỉnh táo như chưa hề uống một giọt rượu, chàng vén rèm đi sâu vào bên trong, hai cung nữ cúi người thối lui ra ngoài, Tình Phong liếc mắt đến bên giường, nhìn A Nam vẫn còn đang say giấc, chàng lo lắng nghĩ bụng: "Ngủ từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn cái gì... không được..."

Tình Phong đi nhanh đến nhẹ nhàng đỡ A Nam dậy, giọng ôn nhu gọi nhỏ đánh thức: "A Nam, nàng tỉnh dậy ăn một chút gì đó rồi ngủ tiếp nhé."

A Nam mở mắt, bộ dạng thất thần nhìn Tình Phong, cô nhắm mắt gục đầu vào ngực chàng ngủ tiếp, Tình Phong thở dài, hai hàng lông mi anh tuần khê rung nhẹ, trong đáy mắt ánh lên một tia không hài lòng, chàng lạnh lùng pha chút ôn nhu, nhỏ nhẹ nói: "A nam, nàng..."

Chưa kịp nói hết câu, A Nam mở mắt bừng tỉnh, cô lật đật đẩy Tình Phong ra, mặt nhăn nhó nói: "Trên người huynh toàn là mùi rượu, rốt cuộc là huynh đã uống bao nhiêu ly?"

Tình Phong nghếch mặt ra, chàng cười mang theo chút hựt hẫng, thành thật nói: "Không nhiều, bảy mươi mấy ly."

A Nam trở mặt ngạc nhiên rồi khề bật thốt lên: "Cái gì? Bảy mươi mấy ly... huynh..."

Tình Phong mỉm cười ngắt lời: "Chuyện thường thôi, có gì mà nàng ngạc nhiên dữ vậy?"

Tám cung nữ vội vàng mang điểm tâm đi vào rồi nhanh chóng thối lui ra ngoài, nhìn thấy thức ăn, bụng A Nam liền đánh trống bểu tình: "Ợt...ợt...ợt..."

Tình Phong sợ A Nam bị đói, chàng nhanh chóng bế cô lên đi đến chỗ cái bàn, đặt cô ngồi xuống ghế, bàn tay cầm lấy đĩa gấp thức ăn bỏ vào chén rồi hỏi thúc cô ăn thật no rồi mới được đi ngủ.

Ăn xong, Tình Phong chưa kịp nói câu gì liền bị A Nam tống vào buồng tắm: "Huynh lập tức đi khử hết mùi rượu trên người, không thì ra ngoài mà ngủ."

Tinh Phong đỏ mặt hồi lạnh, chàng thở dài bất đắc dĩ thi hành, A Nam xoay người ôm miệng ngáp một cái thật dài: "Hơ~~~~~, buồn ngủ quá."

Vừa nói xong, cô vô thức leo lên giường, mới ngã lưng nằm xuống liền cảm nhận được một luồng khí lạnh ôn hòa mang lại cảm giác dễ chịu, cô nhắm mắt ngủ thiếp đi ngay sau đó, Tinh Phong một thân áo ngủ màu trắng đi ra, chàng nhìn A Nam nằm ở trên giường ngủ say như chết, khẽ lắc đầu đi đến nằm ở bên cạnh nàng, ôm lấy nàng rồi chìm vào giấc ngủ.

Trời gần sáng, bây giờ chỉ mới là canh năm, A Nam trực giấc tỉnh dậy, ánh mắt ngạc nhiên nhìn xuống bàn tay còn đang vắt ngang qua hông của mình, cô nắm lấy tay Tinh Phong đặt nhẹ xuống giường, mắt liếc sang nhìn chàng, nhìn từ đôi mắt, sống mũi, đôi môi rồi bất giác mỉm cười phán ra một câu: "Huỳnh ấy đẹp như vậy, trắng như vậy... làm nam nhi thật là uổng."

Đột nhiên A Nam nảy sinh chủ ý, cô cong môi cười một nụ cười ranh mãnh chứa đầy ẩn ý, bước xuống giường, A Nam loay hoay bên bàn trang điểm một lúc lâu rồi mới bước ra ngoài, cung nữ cùng lính thị vệ cúi người hành lễ, A Nam tranh thủ lúc Tinh Phong còn ngủ, cô đi kiểm Xuân Hỷ, Tử Hân và Ái Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tinh Say Mê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

A Nam không cần cung nữ đi theo hầu hạ, cô một thân xiêm y vàng óng bước đi hiên ngang giữa hai hàng người, cung nữ, thị vệ cúi đầu lùi sang một bên ở tư thế giữ lễ: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

A Nam phát tay nhanh chóng miễn lễ, cô đi nhanh đến Sảnh Viên, ở đây có cây quế hoa lâu năm nồng nàn thơm dịu, có cơn gió ấm áp nhẹ nhàng lướt qua, có ánh nắng rực rỡ chiếu xuống, xuyên qua từng rặng cây kẽ lá, xa xa... cô nhìn thấy bóng lưng Ái Nhã, mí mắt nhướng lên, liền cất tiếng gọi lớn: "Ái Nhã."

Ái Nhã cùng sáu cung nữ đồng loạt quay đầu, A Nam đi nhanh tới, gương mặt ngây thơ ánh lên chút điềm tĩnh, mở miệng nói: "Muội đi đâu mà nãy giờ ta tìm không thấy?"

Mấy cung nữ cúi đầu, nhún người xuống, cung kính nói: "Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

Ái Nhã biết rõ thân phận của A Nam hiện giờ, cô lập tức đối với A Nam nhún người thi lễ: "Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

A Nam trẻ môi, tỏ vẻ không hài lòng, cô đưa tay đỡ Ái Nhã đứng lên, giọng trách nhẹ: "Muội đó, không cần phải hành lễ với ta đâu? Cứ như trước đây là được rồi."

Vừa nói dứt câu, A Nam đưa mắt nhìn qua mấy cung nữ đứng ở phía sai Ái Nhã: "Các người lui xuống hết đi."

Cung nữ nghe lệnh liền "Dạ" một tiếng, họ cúi đầu lùi ra sau ba bước rồi mới xoay người rời đi, A Nam ngó mắt tìm kiếm xung quanh, nhìn lại Ái Nhã, thanh âm dịu dàng nói: "Xuân Hỷ và Tử Hân đâu? Họ không đi cùng với muội à!"

Ái Nhã kể lại sự tình, A Nam lo lắng mang theo tức giận rống to: "Cái gì? Bị thương... Sao muội không nói với tỷ một tiếng."

A Nam bực bội đi nhanh, Ái Nhã chạy theo ở phía sau, mặt mày đen lại cười khổ, tâm sợ hãi run lên: "Muội nào dám đi báo với tỷ, ngộ nhỡ làm hỏng đại lễ của hoàng tộc..."

Nghĩ tới cảnh cả nhà bị chém đầu vì mắc tội phạm thượng, Ái Nhã rùng mình lắc lắc đầu, A Nam nhanh chóng đi đến chỗ Xuân Hỷ, vừa vào đến cửa đã nhìn thấy Xuân Hỷ ngồi dậy tựa vào đầu giường, trông thật nhàn, thật buồn.

Xuân Hỷ nhìn tới cửa, cô giật mình lật đật bước xuống giường, lễ còn chưa kịp hành đã bị A Nam nhào tới ôm chặt, Xuân Hỷ ho khan, cô không thờ được, mặt mày đen lại, mắt xoay thành hình xoắn ốc.

Ái Nhã chạy vào ở phía sau, cô ngạc nhiên há mồm chạy nhanh đến gỡ tay A Nam ra, miệng hốt hải nói lớn: "Tỷ tỷ mau buông tay... Xuân Hỷ nghệt thờ sắp chết rồi kia... ah... ah..."

A Nam bừng tỉnh lập tức buông tay: "Xin lỗi, muội không sao chứ?"

Xuân Hỷ ho khan vài tiếng, mắt nhắm lại, lắc lắc đầu: "Muội... à không... nô tỳ không sao."

A Nam hơi nghech mắt, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Đã nói với các muội bao nhiêu lần rồi! Chúng ta là tỷ muội, không cần phải giữ lễ."

Ái Nhã và Xuân Hỷ có chút đắn đo đưa mắt nhìn nhau, phía bên ngoài có âm thanh vọng vào: "Ah... hoàng hậu nương nương... y phục của người như

thể nào lại rách và dính đầy máu thế kia... thái y... mau truyền thái y... hoàng hậu bị thương..."

Cung nữ hốt hoảng gọi lớn, thị vệ vội vàng chạy đi, A Nam bất giác đưa mắt nhìn xuống vết thương ở chân, cô kéo váy lên rồi thả xuống, ngẩng đầu cho qua: "Không sao? Chỉ là đụng phải cành cây thôi mà!"

Ái Nhã tò mò mang theo lo lắng cầm váy A Nam kéo lên, thăm soi qua một lượt thật kỹ, chân mày cau lại, mở miệng nói: "Vết thương đang rỉ máu mà tỷ còn nói là không sao?"

Xuân Hỷ có chút run rẩy, cô đi nhanh đến đầu giường cầm lấy lọ thuốc và băng gạc, Ái Nhã băng bó cho A Nam, A Nam ôm chân run rẩy, miệng ha hả rên rì: "A... a... rất quá... đừng bôi nữa... a... a..."

A Nam uốn éo, cựa quậy như một con lươn quẩn, Vỹ Kiệt được thị vệ mời tới, anh sơ lượt kiểm tra vết thương cho A Nam, không có gì đáng lo ngại, anh mới yên tâm thở phào một tiếng rồi xin phép rời đi.

Ái Nhã tựa lưng vào vách tường, bàn tay đưa lên, móng tay gầy vào nhau kêu tanh tách, môi hồng nhàn nhạt nhếch lên: "Tối nay là tết Thượng Nguyên, chúng ta sẽ được đi xem pháo hoa."

A Nam nghe xong liền lâm vào trạng thái mê mẩn, tâm hồn lượn lờ bay bay, khoe miệng roi nước miếng, bắt đầu lầm nhảm: "Đồ chơi, đồ ăn, pháo hoa, lồng đèn..."

Ái Nhã và Xuân Hỷ nhìn tới, cả hai đồng loạt đỏ mặt, nội tâm cùng nghĩ: "Trời ơi!"

Ái Nhã đột nhiên nhớ đến điều gì đó, cô đi tới bàn rót lấy chén trà, về mặt chán nản, mở miệng: "Tiếc thật, tỷ là đi cùng với hoàng thượng."

A Nam giật mình thu hồi lại nét mặt, cô thở một hơi, phồng má, dỗi trong ăn vạ, trong lòng động lại cảm giác không vui: "Đáng ghét, đi chung với huynh ấy toàn bị ép ngồi một chỗ..."

Đột nhiên một dòng điện xẹt ngang qua đầu, đôi mắt xinh đẹp của A Nam hơi híp lại, trong đáy mắt lóe lên tia tinh nghịch cùng táo bạo, cô kéo Ái Nhã và Xuân Hỷ về chỗ mình rồi bắt đầu xì xầm to nhỏ: "Thế này... thế này.... các muội hiểu không?"

Ái Nhã mở to mắt hét lên trong kích động: "Trốn ư..."

A Nam đưa tay chụp miệng Ái Nhã lại, cô nhả mặt nói nhỏ tiếng: "Muội đừng có la lên như vậy? Ngộ nhờ lộ tẩy thì sao?"

Ái Nhã gật đầu, Xuân Hỷ vào trong thu dọn hành lý, đáy lòng run lên có chút lo sợ, tâm lắm bần: "Lỡ đâu bị hoàng thượng trách phạt thì làm sao đây."

Cả ba đang bàn chuyện đại sự thì Tử Hân bước vào, trước là thi lễ với A Nam, sau là bị A Nam đe dọa, Tử Hân bất đắc dĩ trở thành kẻ tông phạm, cả ba thu dọn hành lý rồi ngồi xe ngựa rời khỏi cung.

Giữa giờ thìn, Vỹ Kiệt đi đến đại tân phòng của Tĩnh Phong và A Nam, anh gõ cửa: "Cốc cốc..."

Tĩnh Phong nằm ở trên giường, chàng nheo mắt, tay phải đưa lên day xoay tròn huyết thái dương, giọng uể oải nói: "Nhức đầu quá..."

Tĩnh Phong hít một hơi rồi thở nhẹ một hơi, chàng nhìn sang bên cạnh, hai mắt mở to kinh ngạc, vội vàng bật dậy, thả chân xuống giường, mang hài rồi đi quanh phòng gọi lớn: "A Nam... A Nam..."

Xung quanh im lặng không có một bóng người, Vỹ Kiệt đứng ở bên ngoài cất tiếng vọng vào: "Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đang ở chỗ Xuân Hỷ."

Tĩnh Phong nhú mày, bộ dạng mệt mỏi, đáy lòng hiện lên một dòng suy nghĩ: "Nàng ấy rời đi lúc nào tại sao mình không hay biết gì hết."

Chàng đưa tay che miệng ngáp nhẹ, tiến tới mở cửa, hai mắt nhắm lại rồi mở ra, chậm rãi nói: "Được rồi, mau mang lại đây canh giải rượu..."

Vỹ Kiệt không khỏi nhìn Tĩnh Phong chăm chăm, cả người run run cố kìm nén tiếng cười, nhịn không được liền bật cười thành tiếng lớn: "Ha ha ha ha."

Cười đến độ đau cả bụng, chảy cả nước mắt, Tĩnh Phong tức giận, sát khí trên cơ mặt dần dần nổi lên từng cọng gân xanh gân đỏ, giọng hăm he, đe dọa: "Cười cái gì? Muốn bị đòn phải không?"

Vỹ Kiệt nuốt ngược tiếng cười vào bụng, anh lấy tay dụi mắt, tay kia run run đưa lên chỉ vào người Tĩnh Phong, vừa cố nén cười vừa nói: "Hoàng thượng... mặt và tóc của người... .. a ha ha ha."

Nhịn không nổi liền ôm bụng lăn ra đất cười nghiêng ngả: "Ha ha ha..."

Tĩnh Phong mặt kệ sinh vật lạ đang nằm lăn lộn trên đất, chàng hừ lạnh xoay người đi đến soi gương, ảo ảnh trong gương khiến sắc mặt của chàng đen lại, khoe miệng giật giật liên hồi, chàng nhăn nhó tặc lưỡi hét lên một tiếng lớn: "A Nam."

Chim chóc trong hoàng cung vỗ cánh bay tán loạn, A Nam bước xuống xe ngựa liền hắc xì một tiếng, bản thân tự nhiên có cảm giác rợn người, cô rùng mình rên một tiếng lạnh.

Tĩnh Phong rửa mặt, cầm lược chải chuốt lại tóc, Vy Kiệt cầm lấy y phục của Tĩnh Phong, vừa đi vừa cười tủm tỉm, từ nhỏ đến giờ anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày Tĩnh Phong sẽ bị như thế này, còn đang chìm đắm trong tư tưởng thì bị Tĩnh Phong trừng mắt cảnh cáo: "Còn nhớ đến chuyện này nữa thì đừng trách ta."

Nói xong chàng cầm lấy y phục từ tay Vy Kiệt mặc vào, Vy Kiệt không khỏi cười gượng, anh lập tức loại bỏ ý nghĩ trong đầu rồi cùng Tĩnh Phong đi đến chỗ A Nam hiện ở.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Ngũ Viện phòng truyền ra tiếng đập bàn cùng với tiếng hét giận dữ: "Cái gì? Nàng đi đâu mà các người không biết ư?"

Mấy cung nữ quỳ ở dưới đất khẽ giật mình, mang theo sợ hãi cúi thấp đầu xuống, ánh mắt lo sợ liếc qua nhìn nhau, một cung nữ run rẩy, nhỏ giọng đáp: "Dạ bẩm hoàng thượng, vừa nãy nô tỳ nhìn thấy Vương thế tử dẫn theo ba thị vệ đi ra ngoài cổng sau... không biết... liệu có phải một trong ba người đó là... hoàng hậu nương nương..."

Tĩnh Phong nhú mày, mí mắt khẽ rung, môi mím lại gật đầu hừ một tiếng ở trong lòng: "Nàng giỏi lắm A Nam, dám trốn ra ngoài cung cơ đấy... được rồi... về đây, để xem ta phạt nàng như thế nào?"

Tĩnh Phong lạnh lùng rời khỏi Ngũ Viện Phòng, chàng đến Tường An điện cùng với mấy vị sứ giả bàn việc di phục xuất tòng trong đêm tết Thượng Nguyên được tổ chức vào đêm rằm tháng Giêng.

A Nam đang nói chuyện phiếm với Ái Nhã thì bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh trong người, cơ mặt căng ra, mắt nhắm tịt lại, hắc xì hơi liên tục ba lần: "Hắc xì... hắc xì... hắc xì!"

Nước bọt theo đó bay ra tùm lum, Xuân Hỷ cầm lấy khăn tay đưa cho A Nam, A Nam sịt sịt mũi, cô cầm lấy khăn tay lau lau, miệng không khỏi lâu lâu: "Có cảm giác như ai đó đang nhắc đến tỳ."

Xuân Hỷ cười khỏ, trên mặt ánh lên sự lo lắng: "Tỳ rời đi như vậy đương nhiên là hoàng thượng sẽ rất lo lắng..."

Xuân Hỷ còn chưa kịp nói hết câu, A Nam ôm miệng phì cười, Ái Nhã tò vè thích thú, tò mò hỏi: "Có chuyện gì vui hay sao mà tỳ lại cười?"

A Nam vừa cười vừa trả lời: "Lúc sáng tỉnh dậy, nhân lúc Tĩnh Phong vẫn còn đang say ngủ, tỳ trang điểm cho huynh ấy, phải công nhận là lúc ấy huynh ấy đẹp một cách dã man luôn... ha ha ha..."

Ái Nhã và Xuân Hỷ đồng loạt đỏ mặt hời, da gà nổi lên nhanh chóng rồi tắt lặng, nội tâm cùng nghĩ: "Ngay cả hoàng thượng mà tỳ cũng đem ra làm trò đùa được sao?"

Thiết Nhi đứng ở góc khuất nhìn tới, hai mắt ưu thương vội nhắm lại, lòng nghĩ đến cố nhân, môi mấp máy: "Người an nghỉ nhé, hoàng hậu."

Thiết Nhi rời đi, Ái Vân lẩn xăn chạy tới, thân thể bé nhỏ nhảy lên, bổ nhào ôm lấy người A Nam, giọng nũng nịu kéo dài: "Công chúaaaaaa."

A Nam cười ôn nhu, cô bé lấy Ái Vân, khẽ cúi nghiêng đầu, mở miệng khen: "Ai đây? Ai mà đẹp quá vậy ta."

Ái Vân đỏ mặt có chút ngượng ngượng, khuôn mặt ngây thơ ngẩng lên, mỉm cười nói: "Ái Vân xinh đẹp giống như công chúa nha."

Ái Nhã nhú mày ra dáng tỳ tỳ dạy bảo muội muội: "Ái Vân, muội không được gọi A Nam tỳ là công chúa, phải gọi là hoàng hậu."

Ái Vân phồng má nắm lấy áo A Nam, giọng bất mãn nhỏ tiếng: "Không thích, thích gọi là công chúa cơ?"

Ái Nhã tức giận rất muốn đi dới phát vào mông Ái Vân mấy cái, A Nam đưa tay nựng má Ái Vân, cô mỉm cười lên tiếng: "Muội ấy còn nhỏ, để muội ấy gọi tỳ là công chúa cũng dc."

Từ Hàn đứng yên lặng ở cửa, anh nhìn A Nam, không nói một lời, Ái Nhã đưa mắt nhìn qua, cô hừm một tiếng, lạnh lùng đi đến đẩy Từ Hàn ra khỏi phòng, miệng hời thúc, đuối khéo: "Huynh mau đi ra sân tập võ đi."

Từ Hàn nhướng mắt ngây ngốc, đang muốn quay đầu mở miệng hỏi tại sao thì Ái Nhã đóng sầm cửa lại, Từ Hàn đen mặt, anh bác giác thờ dài xoay người rời đi, A Nam buông Ái Vân ra, cô tò mò nhìn Ái Nhã rồi hỏi: "Muội sao thế? Sao lại đuối huynh ấy?"

Ái Nhã bỏ qua lời nói của A Nam, cô nhìn Xuân Hỷ rồi lên tiếng nhờ vả: "Xuân Hỷ, làm phiền Xuân Hỷ đưa Ái Vân đến chỗ Di Nương."

Xuân Hỷ mỉm cười, gật đầu ừm một tiếng, cô nắm lấy tay Ái Vân, Ái Vân tròn trĩnh hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn hướng Ái Nhã hàm hồ nói ra: "Tỷ tỷ là đồ ngốc, muội không thích đi đâu nha, muội muốn ở lại đây, không đi đâu nha, không đi... không đi..."

Ái Vân một mực giãy giụa, Ái Nhã lạnh lùng đi đến túm lấy cổ áo Ái Vân xách lên như xách hai tai thỏ, cô đặt Ái Vân ra ngoài cửa chính rồi nói: "Con nít biết gì mà nghe, ra ngoài."

Ái Vân đứng ở bên ngoài đưa mắt lờm vào bên trong, Xuân Hỷ cười gượng, lên tiếng dỗ dành: "Thôi nào tiểu quận chúa, chúng ta đi ăn kẹo hồ lô nha."

Ái Vân đắc ý, dùng chân đá vào cửa, vừa đi vừa nói: "Tỷ tỷ keo kiệt, muội ghét."

Xuân Hỷ và Ái Vân rời đi khuất dạng, Ái Nhã quay sang nhìn A Nam, cô đi đến kéo ghế ngồi xuống, nhỏ tiếng thì thầm: "A Nam tỷ, tỷ biết không? Xuân Hỷ thích Từ Hàn đấy?"

A Nam ngạc nhiên, hai mắt sáng rỡ, nhanh chóng nói lại: "Thật hả?"

Ái Nhã còn chưa phản ứng gì đã bị A Nam chụp lấy tay, vẻ mặt vui vẻ đầy quyết tâm nói: "Vì hạnh phúc của Xuân Hỷ, chúng ta phải cố gắng tác hợp cho hai người."

Ái Nhã đỏ mồm hời, gương mặt lạnh lùng pha lên chút gì đó không ổn, lòng nghĩ: "Vụ này coi bộ khó khăn à nha...."

Hoàng cung - Tường An điện, là nơi trưng bày lễ vật và tổ chức hội yến của hoàng cung, Tĩnh Phong ngồi trên ghế gấm, chàng ngơ ngác lâm vào trạng thái trầm tư, từ này đến giờ mấy vị sứ giả nói cái gì chàng đều không nghe thấy, trong đầu chàng bây giờ chỉ nghĩ đến A Nam, sứ giả nước Tống nâng ly kính rượu hai lần mà Tĩnh Phong vẫn không để ý, Vỹ Kiệt đứng ở bên cạnh gọi nhỏ: "Hoàng thượng... hoàng thượng..."

Tĩnh Phong giật mình thiếu chút nữa quên mất hô hấp, chàng "Hả?" một tiếng, trái tim mãnh liệt này lên một nhịp, ánh mắt xấu hổ pha chút uy nghiêm, lạnh lùng nhìn xuống, sứ giả nước Tống hạ xuống ly rượu, ông cố tỏ ra vui vẻ, tươi cười như chưa hề thấy chuyện gì, quan tâm hỏi: "Hoàng thượng, thần sắc của người không tốt, người đang lo lắng chuyện gì ư?"

Dưới ánh mắt của mọi người, Tĩnh Phong trở nên chột dạ, chàng mỉm cười như không có chút lo âu, nhanh chóng trả lời: "Không có, chúng ta tiếp tục việc chính đi."

Tĩnh Phong tiếp tục cùng với mấy vị sứ giả bàn việc cứu tế lương thực cho dân tị nạn, Khả Siêu cùng Tổ Bình đi đến xin phép vua Lê đề đến phủ Vương gia, A Nam vẫn còn đang tâm sự với Ái Nhã, cả hai đang lên kế hoạch tác chiến tác hợp cho hai người kia.

Xuân Hỷ bụng khay thức ăn đi đến, cô gõ cửa, mắt rảo đi xung quanh, thanh âm thô thê nói: "A Nam tỷ, muội mang điểm tâm đến rồi."

Ái Nhã mở cửa, miệng hỏi thúc: "Đến đúng lúc lắm, vào nhanh lên, A Nam tỷ có việc muốn hỏi Xuân Hỷ."

Xuân Hỷ ngạc nhiên bước nhanh vào phòng, cô bày biện thức ăn lên bàn, A Nam vừa ăn vừa nói: "Tỷ hỏi muội một vấn đề nhé, muội phải trả lời thành thật đấy?"

Xuân Hỷ ngây thơ liền gật đầu, cô như ngơ ngác, vênh tai để lắng nghe, A Nam nuốt thức ăn, cô uống lấy ngụm nước trà rồi nhanh chóng nói: "Muội... muội thích Từ Hàn huynh phải không?"

Nghe được câu này, Xuân Hỷ lập tức đỏ mặt, nhịp tim thay đổi đập mạnh liên hồi, cô cúi mặt, xấu hổ im lặng vài giây rồi lắp ba lắp bắp nói lời chối bỏ: "Muội... muội... không có..."

A Nam nhẹ nhàng hừ một tiếng cười, cô đưa mắt sảo soi Xuân Hỷ, giọng lạnh lùng nói: "Muội nói xạo... mau thành thật khai báo... nếu không..."

A Nam đưa tay tới cù lét Xuân Hỷ, Xuân Hỷ uốn réo cười chết thối, vừa cười vừa xin hàng: "Ah ha ha... ối... ha ha... muội thua... muội nói... ha ha ha ..."

A Nam khựng lại động tác, cô cười tươi, đắc ý nói: "Tốt, mau khai đi."

Xuân Hỷ giật giật khoe miệng, cô lập tức cầm khay gỗ chạy như bay ra ngoài, trong nháy mắt liền rời xa chỗ A Nam, A Nam đen mặt, ngẩn ngơ: "Thôi chết, bị lừa rồi."

Ái Nhã lắc đầu thờ dãi: "Xuân Hỷ thích đơn phương, Từ Hàn huynh ấy thích người khác rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

A Nam ngạc nhiên, đôi mắt nhưong lên lộ ra vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ: "Thích người khác... rốt cuộc là huynh ấy thích ai?"

Ái Nhã giương như đọc được suy nghĩ của A Nam, cô trưng ra gương mặt lạnh lùng, miệng lẩm bẩm: "Còn ai vào đây nữa?"

A Nam đột nhiên nhớ đến một người, cô a một tiếng vỗ nhẹ hai tay vào nhau, miệng nhau nhau nói: "Tỷ biết Từ Hàn huynh ấy thích ai rồi?"

Ái Nhã mở to hai mắt, cô nuốt xuống một ngụm nước miếng, chăm chú lắng nghe, A Nam lên tiếng khẳng định: "Huynh ấy thích Diễm Hương của Hoa Ý Lầu."

Ái Nhã nghe xong chỉ muốn té ngã ngửa ra phía sau, cô khôi phục lại dáng vẻ bình thường, to tiếng quát nhẹ A Nam: "Trời ơi, tỷ ngọc cũng có chừng mực thôi chứ! Không phải cô ta... người huynh ấy thích là tỷ đó..."

Nói đến đây, Ái Nhã vội đưa tay bịt miệng, A Nam trợn trừng hai mắt, cô sốc quá không nói được gì, thân thể loạng choạng, vô lực ngã ra sau bất tỉnh, Ái Nhã giật mình mang theo lo lắng chạy tới: "A Nam tỷ, tỷ làm sao vậy... tỷ tỷ..."

Ái Nhã ngồi xuống, cô hoảng loạn, sợ đến xanh mặt, ôm lấy A Nam, ngó đầu ra cửa gọi lớn: "Người tới, mau đi mời đại phu."

Ái Nhã dìu A Nam lên giường, nghe được tin A Nam bị ngất, Thiết Nhi cùng Xuân Hỷ vội vàng đi nhanh tới, Từ Hàn vút xuống thanh kiếm, anh lo lắng chạy xông xộc đến chỗ A Nam.

Đại phu được gia đình mời tới, Thiết Nhi kéo nhẹ tay áo của A Nam để đại phu bắt mạch, đại phu bắt mạch xong liền thu đồ nghề bỏ vào hộp, ông đứng lên quay sang hướng Thiết Nhi cúi đầu nói: "Vương phi an tâm, tiểu thư đây chỉ bị sốc chút, nghỉ ngơi một lát liền không sao."

Thiết Nhi thở phào như trút lấy gánh nặng trong lòng, bà đưa đại phu ít bạc rồi nói: "Cảm ơn đại phu, người tới..."

Từ Hàn lên tiếng ngắt lời: "Di nương, người để con tiễn đại phu một đoạn."

Thiết Nhi gật đầu đồng ý, Từ Hàn tiễn đại phu rồi phủ, bên ngoài cửa sổ, từng vạt nắng buông xuống làm rớt nhẹ những cánh hoa tạo nên một bức tranh đầy biểu cảm, nhẹ nhàng, Thiết Nhi kéo chăn đắp cho A Nam, bà nhìn Xuân Hỷ, nhẹ giọng nói: "Xuân Hỷ, vết thương của con chưa lành hẳn, mau về phòng nghỉ ngơi đi, ở đây đã có ta và Ái Nhã rồi."

Đôi mắt của Ái Nhã như ánh lên, cô quay sang gạt đầu lia lịa, Xuân Hỷ đưa mắt nhìn qua, bàn tay rời khỏi cánh hoa, cô đặt nhẹ bình hoa lên bậu cửa sổ rồi lắc lắc đầu nói: "Nô tỷ không sao? Vương phi, người nên trở về nghỉ ngơi một lát, tiểu quận chúa cần đến người."

Thiết Nhi quay qua nhìn A Nam, bà lo lắng thở dài một cái, đứng dậy đi về phía cửa, thấp giọng căn dặn: "Ta về xem Ái Vân thế nào? A Nam tỉnh lại các con qua báo cho ta một tiếng nhé."

Cả hai nhỏ tiếng đồng thanh: "Dạ."

Nửa thời canh trôi qua, Tổ Bình và Khả Siêu xuống kiệu đi vào Vương phủ, nghe được tin A Nam bị ngất, cả hai hí hục chạy nhanh vào, Tổ Bình đi đến lo lắng hỏi: "Muội ấy bị làm sao vậy?"

Ái Nhã có chút áy náy mở miệng: "Tỷ ấy chỉ bị sốc một chút thôi, ngủ một giấc tỉnh dậy là sẽ không sao."

Khả Siêu đứng ở bên cạnh, hai mắt long lanh chảy rờn rờn, miệng lẩm nhảm: "A Nam, muội đừng chết nhé!"

Tổ Bình co giật khóe miệng, cô chẳng nể tình đưa tay đánh Khả Siêu một cái vào đầu, giọng nói lạnh lùng ẩn chứa sự tức giận: "Chàng đang trù ẻo ai đấy hả?"

Khả Siêu ôm đầu nhăn nhó, miệng trách cứ: "Sao nàng lại đánh ta."

Tổ Bình hung hăng trừng mắt, Khả Siêu lập tức nuốt ngược nước miếng vào trong, anh rũ mắt bước đến ngồi xuống bên giường, A Nam lập tức choàng dậy la lớn: "Không thể nào như thế được."

"Cộp...", một tiếng va chạm vang dội, Khả Siêu loạng choạng rồi ngã phịch xuống giường, hai mắt nảy sao, đầu óc xoay vòng vòng, miệng rên rĩ: "Đầu... của muội...lâm bằng đá à."

A Nam trở mắt tỉnh bơ, trước thì la hùng hổ lắm, sau đó thì quên sạch sành sanh, cô nheo mắt khó hiểu nhìn Khả Siêu: "Tại sao huynh ấy lại bất tỉnh thế kia?"

Ba người kia là những người chứng kiến từ đầu chí cuối toàn bộ sự việc, cả ba làm mặt lạnh đờ mờ hời, Tổ Bình mặc kệ người đang nằm bất tỉnh dưới đất, cô thản nhiên bước qua, lo lắng nói: "Muội ổn chưa, thấy trong người sao rồi?"

A Nam liếc mắt nhìn lên, cô nghĩ đến điều gì đó, càng nghĩ lại càng không thể nhớ ra, khẽ thở dài lắc đầu: "Muội có cảm giác như đã quên mất một chuyện gì đó? Không nhớ nổi..."

Tổ Bình mỉm cười ôn nhu, cô dịu dàng vỗ nhẹ lên đầu A Nam nhắc nhở: "Không nhớ được thì thôi! Mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, một lát sẽ đến giờ cơm tỷ sẽ gọi muội dậy."

A Nam gật đầu nghe lời, Ái Nhã sung sướng, ôm miệng cười thầm ở trong lòng, nội tâm kích động: "Hay quá, tỷ ấy không nhớ gì hết."

Gió ngừng thổi, phía tây... ánh tịch dương đã nhuộm đỏ một góc trời, ráng chiều rực rỡ chói chang hắt xuống những tia nắng vàng rực, Từ Hàn có chuyện muốn nói riêng với Xuân Hỷ, anh gọi cô đi ra khuôn viên, chuyện này làm Ái Nhã cao hứng, cô tranh thủ cầm hai nhánh cây, lén la lén lút rình trộm.

Từ Hàn lạnh lùng đưa tới một miếng vải bọc, anh rũ mắt không nhìn cô, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo: "Cho muội... cảm ơn vì chuyện lần trước."

Lời nói của Từ Hàn lạnh lùng như gió mùa đông, ánh mắt trầm đục liếc lên, Xuân Hỷ có chút ngưng ngừng, cô cúi đầu đưa tay cầm lấy món đồ, không biết nó là cái gì nhưng vẫn mở miệng nhỏ tiếng nói: "Cảm ơn huynh."

Từ Hàn thở một hơi nhẹ, anh xoay người rời đi, Xuân Hỷ tò mò mở miếng vải ra xem, bên trong chứa đựng một cây trâm hoa mai đơn giản, mộc mạc, nó hợp với con người có tính cách giống như Xuân Hỷ, Xuân Hỷ mỉm cười, cô nâng niu, áp cây trâm vào lòng ngực.

Ái Nhã vút hai nhánh cây ra sau, cô lù lù xuất hiện, cười một cách nguy hiểm: "Thích lắm phải không?"

Xuân Hỷ giật thót "ah" lên một tiếng, xem chút nữa là đánh rot vật trên tay, Ái Nhã làm mặt lạnh nói: "Ái Nhã có phải là ma đầu mà Xuân Hỷ sợ."

Xuân Hỷ vuốt ngực thờ phào nhẹ nhõm: "Ái Nhã làm Xuân Hỷ giật cả mình."

Ái Nhã liếc mắt qua một bên, cô bắt đầu nói phong long trên ghẹo Xuân Hỷ: "Coi bộ có chút tiến triển rồi nha... Ái Nhã mong sao đến ngày được gọi ai đó một tiếng tâu tâu..."

Xuân Hỷ đỏ mặt, cô xấu hổ chạy vội đi, Ái Nhã che miệng cười khúc khích.

Từ lúc nhận được tin A Nam bị ngắt, Tinh Phong đứng ngồi không yên, mặc dù hiện tại đã không việc gì nhưng lòng chàng vẫn như có ngọn lửa đang thiêu cháy, không thể nào tập trung cho việc chính sự, chàng trì hoãn mọi việc thúc ngựa chạy đến vương phủ trong buổi chiều tà.

Vỹ Kiệt không khỏi thờ dài, miệng lẩm bẩm: "Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

A Nam đang ngồi gặm nhấm bánh bao ở trong phòng, Ái Nhã và Xuân Hỷ bước vào, A Nam buồn bã mở miệng lên tiếng: "Tỷ không thích ăn bánh bao nhân đậu xanh đâu?"

Miệng nói không thích ăn bánh bao nhân đậu xanh nhưng từ nãy đến giờ A Nam đã ăn hết năm cái to tướng, Xuân Hỷ và Ái Nhã đồng loạt đỏ mặt hỏi, một lát sau, Tổ Bình bước vào phòng, cô mỉm cười nói: "Các muội lại tám chuyện gì nữa đấy?"

A Nam vui vẻ gọi lớn: "Tổ Bình tỷ."

Tổ Bình ngồi xuống ghế, lãnh đạm nói: "A Nam nè, tối qua muội và hoàng thượng có... ấy ấy không?"

Tổ Bình nói xong có chút đỏ mặt, Ái Nhã và Xuân Hỷ trưng ra bộ mặt ngây thơ của thỏ con, cả hai chăm chú lắng nghe, A Nam ngạc nhiên nghĩ đến chuyện tối qua, cô bật cười: "Ha ha ha..."

Tổ Bình sững người, trên trán đổ xuống một giọt mồ hôi, cô thật sự không hiểu tiếng cười của A Nam nói lên điều gì, đang muốn lên tiếng hỏi xem thì A Nam ôm bụng cười nghiêng ngả: "Hi hi ha ha... ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

A Nam đưa tay che miệng, cô dùng răng bặm lấy môi dưới, cố kiềm lấy nụ cười, Ái Nhã đứng ở bên cạnh thuyết trình toàn bộ sự việc, lần này thì đến phiên Tổ Bình cười lớn, cô cười to đến nỗi hầu như toàn bộ người trong phủ đều nghe thấy, họ cười gượng vờ như không nghe thấy gì, một vài con doi treo mình trên thân cây cũng vì nụ cười này mà té rớt xuống đất.

Tổ Bình vừa cười vừa đưa tay lau đi hai giọt nước nơi khóe mắt, môi nhỏ nhắn hồng hồng hé mở: "Thật hết cách, không ngờ..."

Nói đến đây, Tổ Bình khựng lại, ngơ ngác nhìn A Nam: "Quái lạ, tại sao lần nào mình cười muội ấy cũng lăn ra ngủ hết vậy?"

Từ lúc Tổ Bình cười, A Nam đã leo lên giường gáy khò khò z Z Z Z, Ái Nhã và Xuân Hỷ cũng lấy làm ngạc nhiên, cả hai đồng lời nhỏ tiếng: "Tỷ ấy ngủ rồi, hay thật."

Bên ngoài đường lớn, từng ngọn nến được thấp sáng ánh lên hiệu ứng ánh sáng tuyệt đẹp khiến cho khu phố trở nên lung linh, huyền ảo.

Xa xa, một thân nam tử mặc trường sam lam bào đánh rơi vào hông tuần mã cho nó phi thật nhanh về trước, tiếng vó ngựa phi nhanh làm cho cát bụi bay mù mịt, dân chúng tản ra làm hai, đưa tay phui bụi trước mặt họ khan vài tiếng: "Khụ... khụ...."

Tĩnh Phong chống tay lên lưng ngựa rồi nhảy xuống đất, chàng bỏ ngựa đi vào Vương Phủ, vương gia từ trong đại sảnh chạy ra nghênh đón, Tĩnh Phong sốt ruột đi nhanh, chàng lo lắng nói: "Nàng ấy làm sao lại ngất."

Vương gia lo sợ, có chút run ở trong lòng, ông cúi đầu đáp lời: "Thần cũng không rõ nguyên do, có lẽ chuyện này nữ nhi của thần là người biết rõ."

Tĩnh Phong nhú mày, chàng bước đi nhanh, thanh âm có chút vội vàng: "Được rồi, khanh không cần phải đi theo ta đâu? Đợi ta ở đại sảnh, ta có việc cần nói."

Vương gia giật mình, tìm đánh thịch một cái, ông cúi đầu tuân thủ: "Dạ."

Vương gia ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của Tĩnh Phong, ông ảo não tựa mình vào cột trụ phía sau lưng, cảm giác như thân thể bị một vật gì đó đè nặng, ông nhắm mắt, thở một hơi, nội tâm lo lắng: "Xem ra hoàng thượng muốn trách phạt vương phủ rồi."

Tĩnh Phong đi nhanh đến Sử Nghi Cát, chàng mở cửa gian phòng của A Nam, đập thẳng vào mắt chàng là cảnh tượng A Nam lăn từ trên giường xuống đất, cô nằm úp xuống mặt sàn, hai tay dang ngang, hai chân chàng hăng, ngáy khò khò z Z Z Z.

Tĩnh Phong nhìn mà không khỏi đen mặt, chàng bước vào bế A Nam trở lại giường, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho cô, ôn nhu nhìn cô ngủ rồi khẽ hôn cô một cái vào môi, tâm tình dịu lại: "Nàng thật sự biết cách làm cho ta lo lắng đấy."

Tĩnh Phong bước ra khỏi cửa rồi đi thẳng đến đại sảnh, chàng cùng với vương gia bàn một số chuyện trong đêm tết Thượng Nguyên, vương gia thờ phào nhẹ nhõm ở trong lòng: "May quá, cử tử hoàng thượng trách phạt."

Cuối giờ dậu đầu giờ tuất, tất cả mọi người đều thay đổi trang phục để đi ra ngoài xem pháo hoa, Xuân Hỷ đến phòng gọi A Nam, A Nam thay xong xiêm y liền đi theo Xuân Hỷ đến phòng Ái Nhã.

A Nam hí ha, hí hửng gõ bàn hồi thúc nói: "Nhanh lên, nhanh lên, nhanh ra ngoài xem pháo hoa thôi."

Ái Nhã tay cầm hộp phấn bôi bôi trét trét, tay với lấy khăn tay, trầm giọng nói: "Chắc tỷ không thể đi cùng với bọn muội được đâu?"

A Nam ngạc nhiên tiếp lấy cốc trà từ tay Xuân Hỷ, cô thân nhiên nói: "Ừa? Sao kỳ vậy?"

Ái Nhã nhìn ngắm bản thân trong gương rồi cài thêm cho tóc một cây trâm hình hoa duyên dáng, kể đó là hai cây trâm hình bướm pha lê, cô quay sang nhìn A Nam buồn bã nói: "Hoàng thượng đang đợi tỷ ở đại sảnh đó."

A Nam tròn tròn hai mắt, cô đứng phắt dậy bác giác thốt lên: "Cái gì? Huynh ấy đến đây rồi sao? Chết rồi, chết rồi... phải làm sao đây?"

A Nam xoay người đi tới đi lui, miệng lầm bầm: "Không thể để huynh ấy thấy được, phải đi trước thôi."

A Nam nhìn qua Xuân Hỷ rồi nhìn qua Ái Nhã: "Xuân Hỷ, muội đi lấy giúp tỷ cái mũ, Ái Nhã, muội kêu Từ Hàn huynh rồi đi ra cửa sau nha."

Ái Nhã và Xuân Hỷ cười khò, một lát sau, cả bốn thập thò ở ngoài vườn hoa, A Nam rào rào liếc ngang liếc dọc rồi nói nhỏ: "Không có ai hết, đếm từ một tới ba chạy ngang qua cửa đại sảnh nha."

A Nam đặt tay lên ngực hít thở một hơi rồi mở miệng đếm: "Một, hai, ba... chạy."

A Nam nhắm mắt chạy qua, ba người kia không kịp ngăn lại, "rầm" một cái, A Nam ngã phịch xuống đất, cô đưa tay sờ lên mũi rồi nói: "Ui da... đau quá, va phải cái gì thế..."

A Nam mở mắt, ngược mặt nhìn lên, cô nuốt lấy ngụm nước miếng rồi rũ mắt nhìn xuống, trong lòng không khỏi mắng một tiếng: "Đáng ghét, như thế nào lại xui đến như vậy?"

Tĩnh Phong cúi người đỡ A Nam đứng dậy, chàng nhìn cô với vẻ mặt tức giận cùng đăm chiêu: "Nàng lại tính giờ trò gì nữa thế?"

A Nam chột dạ, hơi thở có chút nặng nề, giọng nói trở nên nông hơn: "Đâu có làm gì đâu? Muội chỉ định đi ra ngoài xem pháo hoa một tý."

Tĩnh Phong cười như không cười, chàng bế A Nam vắt lên vai của mình rồi nói: "Không được, nàng phải đi với ta."

A Nam bị Tĩnh Phong bế vào đại sảnh, cô thốn thức cựa quậy, hai tay bắt lực đánh vào lưng của Tĩnh Phong: "Muội không thích đâu nha, muội muốn được tự do... a a a..."

Ái Nhã thở dài, bất đắc dĩ nhún vai, cô quay sang kéo tay Xuân Hỷ: "Tỷ ấy đi với hoàng thượng rồi, chúng ta cũng nên đi thôi."

Xuân Hỷ nhìn qua Từ Hàn, nét mặt thoáng rũ xuống, cô im lặng bước đi, Từ Hàn cúi đầu, đôi mắt đen sâu thẳm mơ hồ nhìn xuống dưới nền đất, anh

nhắm mắt, thở nhẹ một hơi rồi nhanh chóng xoay người rồi đi.

Ngoài phố tràn ngập sắc màu của đèn lồng, ánh đèn chiếu rọi xuống hồ nước sáng lấp lánh, lung linh, không khí xung quanh vô cùng náo nhiệt, mọi người tập trung đông đúc bên các gian hàng, ở đó có đối thơ, đối chữ, ca hát, câu cá vàng... và hơn hết còn có hội thi "Hoa Khôi mùa xuân."

"Hoa Khôi mùa xuân" là hội thi được tổ chức mỗi năm một lần vào đêm Nguyên Tiêu, ở đây quy tụ hàng loạt mỹ nhân, thiếu nữ xinh đẹp nhất kinh thành, không phân biệt giai cấp - tầng lớp, chỉ cần đủ 16 - 20 tuổi là có thể đăng kí tham gia.

Hội thi được chia làm ba phần: "Thi làm Thơ - Thi Đàn Hát và Thi Sắc Đẹp", chỉ khi cuộc thi này kết thúc thì pháo hoa mới được bắn, mỗi phần thi sẽ có giám khảo riêng.

Ở trên lầu 4 của một tiểu lâu thượng hạng đối diện với cây cầu Vạn Thiên, Tinh Phong đang ngồi uống rượu và nói chuyện với mấy vị sử giả, A Nam chu mỏ thụng một đồng, cô nằm dài ở trên bàn vì uất ức, vừa ăn vừa lầm bầm: "Đáng ghét... đáng ghét... măm măm..."

Khả Siêu nhìn A Nam mà run cả người, vẻ mặt sợ sệt nói nhỏ: "Muội ấy bị ma nhập rồi phải không?"

Tổ Bình đang bóc vỏ đậu phộng, cô ngẩng đầu nhìn qua A Nam, hai mắt nheo lại có khó hiểu với chút tò mò: "Muội ấy làm sao vậy? Không khí xung quanh thật là âm u..."

A Nam liếc nhìn xuống lầu, cùng lúc đó Ái Nhã ngẩng mặt nhìn lên, thấy A Nam, Ái Nhã đưa tay vẫy vẫy, A Nam giận dỗi quay đầu làm lơ: "Hừ."

Ái Nhã què độ, cô hạ tay xuống, cười gượng nói: "Thôi chết, tỷ ấy giận chúng ta rồi."

Xuân Hỷ có chút lo lắng trong lòng, cô mở miệng nói: "Chúng ta lên chỗ tỷ ấy đi."

Ái bậm môi lắc đầu, tay trái kéo Từ Hàn, tay phải kéo Xuân Hỷ rời đi: "Chỗ kia còn nhiều thứ đẹp lắm, chúng ta qua đó dạo một chút rồi lên cũng không muộn đâu."

A Nam cắn môi, cô hậm hực, bốc hỏa phùng phùng, ánh mắt lóe lên phát ra tia lửa sáng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của ba người, lòng ngầm: "Dám bỏ mình ư... tức quá... grừ...."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

A Nam rầu rĩ hộp lấy một ngụm trà, cô thở dài, đặt chén trà xuống bàn, tay phải đưa lên chống cằm, tay trái búng bay mấy hạt đậu ở trên bàn, một hạt, hai hạt, ba hạt... nhìn hạt đậu lăn lóc mỗi chỗ một nơi, A Nam nhếch môi cười thích thú, cô với tay kéo lấy đĩa đậu về phía mình rồi bắt đầu cầm từng hạt ném vào đầu Tinh Phong.

Một hạt... chàng cau mày, hai hạt... chàng đen mặt..., ba hạt... chàng hạ đầu, bốn hạt... chàng giận run, năm hạt... chàng quay sang nhìn A Nam, giọng hăm dọa: "A Nam, nằng thôi ngay cái trò đó đi nhé."

A Nam trực tiếp ngó lơ chàng, cô "hừ" một tiếng, lạnh lùng quay mặt sang chỗ khác, Tinh Phong nhũn mày có chút khó chịu, chàng bấy giờ mới nhận ra khoảng cách của cả hai có chút thay đổi, rõ ràng là ngồi cùng một ghế nhưng tại sao A Nam lại ngồi xa tít ở cuối.

Tinh Phong đứng lên, từng bước từng bước đến gần A Nam, chàng đưa tay vén lấy lọn tóc của cô, giọng dịu dàng, trìu mến: "Nàng sao thế? Dỗi ta à."

A Nam chẳng nói chẳng rằng, cô hất tay chàng ra, mặt mày nhăn nhó cứ như com tấm bị thiêu mấy ngày, biết cô dỗi, Tinh Phong mới thở dài lên tiếng: "Được rồi, cho phép nàng xuống dưới đó dạo một chút."

A Nam vênh tai mở to hai mắt, cô quay sang, bắt đầu sáp lại gần Tinh Phong, hai mắt long lanh lấp lánh nhìn chàng, Tinh Phong mỉm cười, cúi xuống hôn lên trán A Nam rồi nói: "Không được nghịch phá đâu đấy."

A Nam cao hứng gật đầu lia lịa, cô hí ha hí hửng, mặt mày tươi roài như nụ hoa gặp phải nắng, vội vàng đứng lên chạy nhanh xuống lầu, Tinh Phong ở trên lầu hạ lệnh cho cấm y vệ đi theo A Nam, có như thế bản thân chàng mới yên tâm một chút.

A Nam ra khỏi tiểu lâu liền hô lên một tiếng: "Thích quá."

Nói xong, cô chạy đi, không cẩn thận đụng phải một người, người đó tức giận quay sang nhìn cô, quát: "Chỗ đông người làm gì mà chạy ầm ầm thế hả?"

A Nam hiền thực, cúi đầu nói: "Xin lỗi công tử."

Mọi người nhìn tới, A Nam có chút xấu hổ nhìn qua, cô khẽ cúi đầu rồi đi, mọi người bắt đầu la toán lên: "A... có người té xỉu."

Người bị A Nam va phải nằm xụi lơ ở dưới đất, mắt nổi trái tim, miệng lẩm bẩm: "Mỹ... mỹ nhân... thật xinh đẹp..."

Mọi người lo lắng bu lại bàn tán: "Hắn bất tỉnh rồi, có khi nào bị trúng gió không? Mau đưa đi đại phu..."

Sáu cảm y vệ mặc thường phục đi theo A Nam, họ trà trộn vào đám đông để cho cô không thể phát hiện, A Nam khó hiểu quay đầu, lòng nghĩ: "Có cảm giác như ai đó đang theo dõi mình."

A Nam đưa mắt nhìn xung quanh, không nhìn thấy ai khả nghi nhưng cô nhìn thấy Từ Hàn, anh đang ngó tới ngó lui tìm kiếm ai đó, A Nam lên tiếng gọi lớn: "Từ Hàn huynh."

Từ Hàn giật mình nhìn về hướng có tiếng gọi, A Nam chạy đến, cô ngạc nhiên ngó qua ngó lại rồi nói: "Ừa, Ái Nhã và Xuân Hỷ đâu?"

Từ Hàn lộ ra vẻ mặt lo lắng, ánh mắt rào đi trong đám đông: "Huynh để lạc mất hai muội ấy rồi!"

A Nam nghe xong cũng không kém phần lo lắng, cô vội vã cùng Từ Hàn chạy đi tìm, gần khán đài hội thi "Hoa Khôi mùa xuân", Ái Nhã dáo dác nhìn quanh gọi lớn: "Từ Hàn, huynh đâu rồi?"

Xuân Hỷ đứng ở bên cạnh Ái Nhã, cô vừa đi vừa nhìn quanh gọi lớn: "Từ Hàn, huynh ở đâu vậy?"

A Nam đi ngang qua khán đài, cô nghe thấy tiếng gọi của cả hai, mí mắt nhướng lên khẽ nhìn qua bên cạnh, trông thấy cả hai, cô vui vẻ ra mặt, cất tiếng gọi lớn: "Ái Nhã, Xuân Hỷ."

Ái Nhã và Xuân Hỷ đưa mắt nhìn qua, cả hai vui mừng chạy ngay đến chỗ A Nam, Từ Hàn đứng ở gần đó cũng nhanh chóng chạy ngay lại, vẻ mặt lo lắng, thấm đẫm mồ hôi ướt cả vàng trán, anh tức giận mở miệng nói: "Hai muội đi đâu vậy hả? Có biết là ta tìm từ này đến giờ không?"

Xuân Hỷ cúi đầu nhìn xuống, hai mắt nhắm lại, run giọng nói: "Xin... xin lỗi."

Ái Nhã chu môi cãi bướng: "Tại người đông nên bọn muội không nhìn thấy huynh chứ bộ."

Từ Hàn trừng mắt nhìn Ái Nhã, A Nam mặc kệ hai người tranh cãi, cô cười nham nhở, chỉ tay về một phía: "Há há há, tới kia chơi đi."

Nói xong, A Nam chạy đi, ba người kia đứng sững trong im lặng, A Nam chạy qua chỗ này chơi, chạy qua chỗ kia phá mà không biết mệt, Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ chạy theo sau mà bần rùn cả tay chân. xung quanh truyền đến tiếng hò hét vang dội: "A a a a... nhiều mỹ nữ quá... mau thi tài đi..."

A Nam ham vui chạy lại, cô đứng ở dưới, vẻ mặt tò mò ngước mắt nhìn lên, hàng loạt người đẹp đang đứng xếp thành một hàng dài trên sân khấu, A Nam nhìn tới tấm bảng hiệu màu đỏ, cô bất giác mở miệng đọc: "Hội thi Hoa Khôi mùa xuân... Là cái gì vậy?"

Ái Nhã chăm chú nhìn lên, miệng mở ra giải thích tận tình: "Đây là cuộc thi mỹ nhân đó tỷ, năm nào vào đêm Nguyên Tiêu nó cũng được tổ chức hết á."

A Nam nghech mặt ra rồi "à" lên một tiếng tỏ vẻ hiểu ý, Xuân Hỷ tò mò nhìn lên, vẻ mặt hồi hộp nói: "Không biết năm nay giải thưởng sẽ là gì nhỉ?"

Người giám sát cuộc thi cầm trong tay một chiếc hộp thần bí đi ra chính giữa sân khấu, ông vừa nói vừa đưa tay mở lấy nắp hộp: "Giải thưởng cho người thắng cuộc sẽ là một cây trầm phi thủy được đúc bằng vàng trị giá năm vạn lượng."

Cây trầm phi thủy dính lên "Thất Ngọc" phát ra thứ ánh sáng lấp lánh bảy màu, mọi người ngạc nhiên trầm trồ: "Woa!!! Đẹp thật đấy..."

Mấy nữ nhân đi thi đang áp ủ trong lòng một giấc mộng lớn, họ xôn xao tiếng to, tiếng nhỏ: "Đẹp quá... nhất định mình phải có được nó."

Cả đám trừng mắt, bắt đầu chỉ chóc với nhau: "Nhất định tôi sẽ là người sở hữu được nó... Nó phải là của tôi... Không, nó là của tôi... Của tôi mới đúng... Của tôi... Nằm mơ đi cưng..."

Từ phía sau xuất hiện một người, người đó nhếch mắt xem thường, che quạt cười: "Chưa thi mà đã đòi làm chủ của cây trầm rồi à, nói thật nhé... cây trầm mà rơi vào tay các cô thì chẳng khác nào hoa vàng cắm vào bãi phân trâu? Cờ như các cô, chỉ xứng làm bàn đạp cho ta đi lên thôi... hô hô hô..."

Diễm Hương kiêu ngạo cười khinh bỉ, cô hất cằm "hừ" một tiếng rồi nhanh chóng xoay người rồi đi, cả đám nữ nhân ghen lời, tức lộn ruột, nội tâm cùng nghĩ: "Năm nay cô ta cũng đi thi sao trời? Không ổn rồi..."

A Nam trở mắt nhìn bảy viên Thất Ngọc, nước miếng tự nhiên chảy ra, Từ Hàn giật mình nói: "A Nam, muội làm sao vậy?"

A Nam mê mẩn quá lối, cô đưa tay lên chùi lấy nước miếng nơi khóe miệng, chậm rãi nói: "Nhìn chúng rất giống kẹo bi nha, thích quá, làm sao mua được vậy?"

Từ Hàn đỏ mặt, Ái Nhã nhướng cổ nhìn lên, sắc mặt đột nhiên chìm xuống, quay sang nhìn A Nam, nói: "Tỷ à, cây trầm đó là vật phẩm có một không hai đó, có tiền cũng chưa chắc mua được đâu?"

Một vị đại thẩm đứng ở bên cạnh khẽ liếc qua nhìn A Nam, bà mở miệng chen ngang: "Này cháu, cháu bao nhiêu tuổi vậy?"

A Nam ngạc nhiên nhìn qua, cô mỉm cười, dịu dàng trả lời: "Dạ, con 16."

Vị đại thẩm cao hứng ở trong lòng, bà nhanh chóng lên tiếng hối thúc A Nam: "Được đấy, mau lên đăng kí đi con, con đẹp như vậy nhất định sẽ trở thành hoa khôi năm nay cho mà coi."

A Nam âm ừ có chút lưỡng lự, cô nghĩ ngay đến lời nói của Tinh Phong: "Không được nghịch phá đâu đấy."

Ý nghĩ vụt mất, A Nam vội lắc đầu từ chối, vị đại thẩm rũ mắt có chút thất vọng, Ái Nhã đột nhiên giọng tay hô lớn: "Chúng tôi muốn đăng ký tham gia."

Hàng trăm, hàng nghìn con mắt nhìn tới, Ái Nhã liền trở thành tâm điểm của mọi người, cô cười gương hạ tay xuống, miệng lấp bắp: "Mấy... mấy người nhìn ta làm gì? Ta... ta chỉ đăng kí hộ thôi... Tỷ ấy mới là người đi thi..."

Ái Nhã không nhìn, lập tức chỉ tay qua chỗ A Nam.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Mọi người bắt đầu đi chuyển tầm mắt nhìn qua A Nam, ba giây im lặng đủ để mọi người chiêm ngưỡng được vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, trái tim cũng theo đó mà thổn thức, nhức nhối, đánh lên nhịp trống thình thịch như bị tiếng sét ái tình, người này người nọ đỏ mặt nhìn nhau bàn tán xôn xao: "Đây là tiểu thư nhà ai vậy?...Đẹp quá, trông cứ như tiên nữ hạ phàm vậy?"

Một thư sinh mừng rỡ hô hoán, anh chỉ tay tới nói to với vẻ mặt vui mừng: "Là nàng ta đấy? Là mỹ nhân lần trước đứng ở cầu Vạn Thiên đấy."

Mọi người ồ lên một tiếng kinh ngạc, A Nam nheo mắt trừng trừng Ái Nhã, Ái Nhã cười hi hi, cô giọng ngọt tay hình chữ V với lòng bàn tay hướng ra ngoài làm ra biểu tượng chiến thắng, miệng thích thú nói: "Cố lên A Nam tỷ."

Chủ khảo cuộc thi có chút kích động trong lòng, ông vui vẻ bước tới vài bước, cầm Thất Ngọc trong tay đứng ở trên sân khấu cất tiếng: "Vị tiểu thư kia có muốn đăng kí không?"

A Nam nhìn cây trâm phi thủy sáng lên ánh sáng Thất sắc, cô nuốt xuống một ngụm nước miếng, mắt nhắm lại, bản thân mặc kệ lời nói của Tinh Phong, mờ mắt, bản chân chậm rãi bước tới, nói: "Có, ta muốn đăng kí dự thi."

A Nam bước lên bậc thang của sân khấu, Từ Hàn và Xuân Hỷ há mồm, cả hai bờ phờ đứng sững, mấy nữ nhân đứng ở trên sân khấu bấy giờ mới được nhìn rõ dung nhan của A Nam, họ ghen tỵ khóe ở trong lòng: "Không thể như thế được, tại sao trên đời này lại có người đẹp đến thế cơ chứ."

Ái Nhã đứng ở phí dưới chụm tay nói lớn: "Tỷ tỷ, cố lên."

Diễm Hương vén rèm lụa đi ra, cô nhìn A Nam không chớp mắt, đáy lòng thầm khen: "Cô ta là ai vậy nhỉ? Đẹp quá..."

Ngay sau đó, chủ khảo cuộc thi đi về phía bên lớn, ông đặt hộp gỗ xuống bàn rồi cầm dùi đánh vào chêng, "cheng" một tiếng, cuộc thi chính thức bắt đầu, có 39 nữ nhân tham gia, vòng một loại mất 29 người, vòng hai loại thêm 8 người, vòng ba chỉ còn lại hai người, đó là A Nam và Diễm Hương của Hoa Ý Lầu.

Diễm Hương lướt thướt bước đi trong bộ xiêm y đỏ rực, cô cong môi, nở một nụ cười duyên dáng khiến nam nhân đứng ở bên dưới đều đứng qua một bên ủng hộ, Diễm Hương xoay người nhìn A Nam với vẻ mặt khiêu khích, A Nam cười một cái lạnh lùng đáp lại cho có lệ, cô đi lướt qua Diễm Hương, gió se se thổi đến, dưới ánh đèn lung linh huyền ảo, một hương thơm dịu mát lan tỏa xung quanh, A Nam rung mi, khẽ chớp nhẹ đôi mắt, mấy nam nhân như bị thôi miên, bước chân của họ dần dần di chuyển đứng sang một bên ủng hộ cho A Nam.

Kết quả đã rõ, giáo khảo vui mừng cầm dùi đánh vào chêng kết thúc "Hội thi Hoa Khôi mùa Xuân", A Nam thắng cuộc giành được cây trâm, cô vui vẻ lắc lắc cây trâm về phía Ái Nhã, mọi người lên tiếng chúc mừng của mọi người, A Nam gỡ nẩy viên ngọc đính ở trên cây trâm rồi quẳng bóng cây trâm ra phía sau, mọi người trở mắt nhìn theo hướng bay của cây trâm, cây trâm rơi xuống đất, sau đó là tiếng la ó, quánh nhau túi bụi để giành giật: "Của tôi...Trâm của tôi... Của tôi... Không được giành... Của tôi... Cút ra.... Của tôi..."

Một cuộc ẩu đả dữ dội, mọi người đánh đấm để giành lấy cây trâm trị giá năm vạn lượng, một số người ở trên lầu nhìn xuống xôn xao: "Dưới kia xảy ra chuyện gì mà ồn ào thế?"

Một cảm y vệ từ dưới lầu chạy lên, hần đi đến nói nhỏ vào tai Vệ Kiệt điều gì đó, Vệ Kiệt vừa nghe vừa nhướng mày, nghe xong thì co giật toàn bộ cơ thể, anh nhỏ tiếng nói: "Được rồi, lui xuống đi."

Cảm y vệ rời đi, Vệ Kiệt đi đến chỗ Tinh Phong, thấp giọng nói: "Hoàng thượng...", Tinh Phong lạnh lùng hừ một tiếng, chàng nâng ly rượu đưa lên

miệng uống một ngụm, Vỹ Kiệt cúi xuống nói nhỏ vào tai chàng, ngụm rượu kia còn chưa kịp nuốt xuống cổ họng liền phun thẳng ra bàn, Tinh Phong bị sặc rượu, ho khan vài tiếng: "Khụ... khụ... khụ..."

Khuôn mặt chàng có chút đỏ lên, chàng đứng dậy rời khỏi bàn, sắc mặt trầm xuống nói: "Mọi người cứ việc tiếp tục vui vẻ, ta có việc rời đi một lát."

Nói xong, chàng trực tiếp đi ra lan can nhảy từ lầu bốn của tiểu lâu xuống đất, Khả Siêu đưa mắt nhìn ra xa rồi dừng lại ở đám hỗn loạn, anh mừng rỡ cất tiếng khi nhìn thấy bóng lưng A Nam: "Tổ Bình, nàng nhìn xem... đó có phải là A Nam không?"

Tổ Bình quay sang nhìn theo hướng nhìn của Khả Siêu, cô gật đầu nói: "Phải, là con bé đó!"

Trên sân khấu, chủ khảo cuộc thi vẫn còn đứng đó há hốc mồm, ông á khẩu, giận đến nỗi dúi cả bọt mép, Diễm Hương ngo ngắc lắp bắp: "Cô... cô... đã làm gì thế hả?"

A Nam tỉnh bơ nhún vai: "Làm gì là làm gì? Ta chỉ lấy bảy viên ngọc để chơi thôi!"

Diễm Hương tròn tròn hai mắt, khí tức trong lồng ngực như muốn bùng nổ, gằn giọng nói: "Cô nói gì? Chỉ lấy bảy viên ngọc để chơi thôi ư?"

A Nam gật đầu thành thật đáp: "Ừm."

Diễm Hương hít lấy một hơi thật dài, cô tức giận quát lớn: "Tại sao cô không nói sớm hả? Nếu cô nói trước một tiếng, ngọc tôi có thể cho cô... trời ơi, danh hiệu hoa khôi năm năm liền của tôi bị cô hủy hoại rồi, cô là đồ đáng ghét."

A Nam tức giận nhún mày, cô rống lên nói trả: "Cô mới là đồ đáng ghét, cả nhà cô mới là đồ đáng ghét."

Diễm Hương tức giận trừng lên hai con mắt đỏ: "Cô nói cái gì? Muốn đánh nhau phải không?"

A Nam ưỡn ngực, hất cằm khiêu khích: "Có giỏi thì nhào vô xem ai sợ ai?"

Ái Nhã đứng ở bên dưới lên tiếng khuyên can: "A Nam tỷ, mau dừng lại đi... để hoàng... à không... để người ấy biết là không xong đâu?"

A Nam ngây ngốc, ghéech mắt quay đầu hỏi: "Người ấy, ý muội là...?"

Chợt nghĩ đến một người, A Nam giật thót đưa tay lên miệng cắn cắn móng tay, miệng run run nói: "Thôi chết, mau đi thôi."

Vừa mới xoay người thì nghe thấy tiếng cười của Diễm Hương: "Ha ha ha, cô mà cũng biết sợ à!"

A Nam tức giận quay lại trừng mắt: "Cô nói cái gì?"

Chủ khảo đi tới chỗ Diễm Hương mở lời khuyên can: "Diễm Hương cô nương, xin bớt giận..."

Diễm Hương đang cáu mà có người đến làm phiền, cô quay sang lạnh lùng tặng cho chủ khảo một cú đấm ngang mắt trái: "Tất cả là tại ông? Đi chết đi."

Chủ khảo a một tiếng ôm mắt trái ngã ra sau, ông bò sang chỗ A Nam, đứng dậy khuyên nhủ: "Cô nương, xin nói bớt một lời... thực nữ là phải dùng khẩu không nên động thủ..."

A Nam đang bức mà còn tới làm phiền, cô giơ tay tặng cho chủ giám khảo một đấm vào ngang mắt phải: "Này thì nhiều chuyện này!"

Chủ khảo a một tiếng, lãnh đủ hậu quả, hai mắt thâm đen hóa thành mắt gấu trúc, A Nam và Diễm Hương đưa mắt lườm nguýt nhau, ánh mắt lóe lên như phát ra tia lửa điện: "Xoẹt... xoẹt... xoẹt..."

Từ Hàn và Xuân Hỷ nhếch môi cười khỏ, miệng lẩm bẩm: "Khỏ quá, chừng nào mới xong đây?"

Xuân Hỷ chạy đến nắm lấy sợi dây rào chắn, cô cất tiếng gọi nhỏ: "A Nam tỷ, mau rời đi thôi, mọi người đang nhìn kìa..."

A Nam nghiêng đầu mặc kệ, giọng phản bác: "Kệ họ."

Xuân Hỷ khẽ nhắc nhở: "Tỷ không đi, ngộ nhờ để hoàng thượng biết được..."

Xuân Hỷ dừng lại lời nói, cô im lặng đợi chờ phản ứng của A Nam, A Nam rũ mắ lòng nghĩ: "Ồ đây cách xa tiểu lâu như vậy, chắc huynh ấy không biết đâu?"

Nghĩ vậy, A Nam đưa hai tay chống nạnh, miệng nhơn ra cười ha ha, nói với giọng hùng hổ: "Cho dù Tinh Phong có ở đây cũng không làm gì được tỷ đâu? Khà... khà... khà..."

Tinh Phong dùng khinh công bay lên sân khấu, Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ chết lặng tại chỗ, A Nam vẫn còn đang ngửa mặt cười nham nhở: "Khà... khà... khà..."

Tinh Phong bước đến sau lưng A Nam, hai hàng lông mày cau lại rồi từ từ giãn ra, giọng lạnh lùng pha lẫn ấm áp: "Nàng thử lặp lại những gì mình vừa nói

xem?"

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Giọng nói ở phía sau truyền đến làm cho tiếng cười của A Nam đột nhiên nhỏ dần rồi im bất, còn đang suy nghĩ không biết phản ứng ra sao thì Diễm Hương chạy đến, đẩy nhẹ cô qua một bên rồi đưa tay ôm chầm lấy Tình Phong, áp má vào ngực chàng giọng nũng nịu: "Công tử, người thật là tuần tú nha, hôm nào ghé Hoa Ý Lâu chơi nhớ gọi thiếp nhé! Thiếp tên là Diễm Hương."

Từ Hàn, Xuân Hỷ, Ái Nhã đứng ngây ngốc, cả ba há hốc mồm không nói được gì, nội tâm cùng nghĩ: "Kỷ nữ lâu xanh đang ôm ấp hoàng thượng."

Mọi người ở dưới sân khấu vẫn còn đang quánh nhau té khối để dành lấy cây trâm vàng, họ chẳng quan tâm hay để ý là trên sân khấu đang xảy ra chuyện gì, Khả Siêu ngồi ở trên lầu cao nhìn xuống, hai mắt đột nhiên tối sầm lại, bàn tay run lên bẻ gãy cả đôi đũa, giọng tức giận lâm lâm: "Dám ôm ấp nữ nhân trước mặt A Nam ư?"

Tổ Bình đỏ mặt hồi lòng nghĩ: "Mắt chàng bị kiến bù nhọt ăn rồi phải không?"

Trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, sấm sét nổi lên đùng đùng, A Nam nổi đóa, khi ghen bốc lên hừng hực, gằn giọng nói: "Cô... lập tức... bỏ cái tay ra khỏi người huynh ấy?"

Diễm Hương nhướn mắt tỏ vẻ không thuận ý: "Tại sao?"

A Nam điên tiết hít lấy từng đợt không khí, cô tức giận rống to: "Ai cho phép cô ôm tướng công của tôi vậy hả?"

Tình Phong xém chút nữa là bật cười, chàng lạnh lùng chẳng thèm ngó tới Diễm Hương, tay đưa lên nắm lấy cổ tay Diễm Hương kéo mạnh ra một cách vô tình rồi đi đến nhắc bóng A Nam lên, giọng trêu ghẹo: "Nàng đấy, cũng biết ghen sao?"

A Nam lập tức đỏ mặt tía tai, thanh âm lắp ba lắp bắp: "Ai... ai ghen chứ, mau bỏ muội xuống..."

Diễm Hương ngó người có chút hụt hẫng, cô xấu hổ, quay mặt bỏ đi, Tú Bà đứng lặng ở góc khuất của một tiểu lầu hạng hai, bà nhìn A Nam rồi mỉm cười, chậm rãi mở miệng: "Con hạnh phúc là tốt rồi."

Bà đưa ánh mắt rời đi, vô tình hay cố ý lại chạm ngay mắt với Vua Lê ở tiểu lầu đối diện, bà trừng mắt nhìn ông rồi lạnh lùng xoay người rời đi, vua Lê miết lấy ly rượu trong tay, ông nhìn theo bóng lưng của bà, hai mắt rưng rưng, trong đầu hiện lên câu nói: "Nghĩ Hòa tử, xin lỗi..."

Ngay lúc này, từng đợt pháo hoa được bắn lên làm sáng rực cả bầu trời và dòng sông, mọi người khựng lại, ngẩng đầu nhìn xem pháo hoa, cây trâm vàng cũng theo từng đợt pháo nổ mà gãy ra làm tám khúc, bấy giờ mọi người mới chính thức nhận ra là cây trâm được mạ vàng, mà năm vạn kia là nằm ở Thất ngọc mà A Nam đang giữ, cả đám dân chúng khóc không ra một giọt nước, lòng nghĩ: "Trời ơi! Ngu ơi là ngu! Tự nhiên đổ máu làm chi mà giờ lại không được gì?"

Tình Phong đặt nhẹ A Nam xuống đất, tay vẫn còn ôm lấy eo, vui vẻ nói: "Pháo hoa bắn lên rồi, nàng nhìn xem?"

Mi tâm của A Nam khê rung, cô ngẩng đầu nhìn pháo hoa, tâm tư rạo rực, nói: "Woa!! Đẹp quá... còn đẹp hơn cả ở Lê quốc..."

Mọi người đều đắm chìm trong quang cảnh pháo hoa rực trời, cùng lúc đó một tia sáng màu trắng bay sệt qua, nhiều người chỉ tay lên trời hô hoán: "Sao băng kia, điềm tốt đấy, mau ước đi."

Mọi người hưng phấn, nhắm mắt chắp tay lại thành tâm cầu nguyện, vài giây ngắn ngủi khiến cho xung quanh trở nên tĩnh lặng lạ thường, Tình Phong cúi đầu hỏi A Nam: "A Nam, vừa rồi nàng ước điều gì vậy?"

A Nam ngược mặt lên nhìn Tình Phong, cô mỉm cười dịu dàng đáp lại: "Huynh nói trước đi."

Tình Phong cười như không cười, chàng không hỏi nữa, khê cúi xuống hôn lên môi A Nam, điều ước của chàng khê hiện lên trong đầu: "Ước gì kiếp này... kiếp sau... kiếp sau nữa... sẽ mãi mãi không bao giờ rời xa nàng."

A Nam nhắm lại đôi mắt, khuôn mặt và hai má đột nhiên ửng hồng, nhịp tim cũng bắt đầu đập loạn lên, dưới dòng sông đen thẳm, từng ánh đèn hắt lên những ánh sáng lung linh, mà mị, cả hai trao nhau nụ hôn ngọt ngào tràn đầy ấm áp.

Tình Phong cùng A Nam trở lại tiểu lầu, hai khắc sau, nhân lúc Tình Phong đang mãi nói chuyện với mấy vị sứ giả, A Nam lại lén trốn xuống lầu đi chơi, cô vừa đi vừa sóc sóc mấy viên ngọc ở trên tay rồi nói với về mặt thích thú: "Mấy viên này đẹp quá chừng luôn nha."

Xuân Hỷ ngẩn người ra, có chút vui mừng nói: "Tỷ tài thật đấy, trở thành hoa khôi của mùa thi năm nay rồi."

A Nam khẽ ngẩng mặt, hai mắt lóe lên phát ra tia sáng trong suốt, giọng đồng dạt nói: "Đương nhiên rồi, tỷ là thiên tài mà ị."

A Nam liếc ngang liếc dọc, mắt sáng rỡ nói: "Hay quá, không có tiếng nói của Tinh Phong ở đây, chúng ta qua kia chơi đi."

Tinh Phong hừ lạnh đập hai ngọn đèn lấy đà bay xuống đất, chàng đi lướt qua Từ Hàn, Ái Nhã và Xuân Hỷ, A Nam cười tí mắt vừa đi vừa nói: "Đi thả hoa sen, thả hoa sen, thả hoa sen..."

Một bàn tay đưa tới dùng sức kéo lấy cổ tay cô, A Nam khó chịu quay đầu: "Ai vậy? Mau thả ra.... ác... tại sao lại là huynh?"

Tinh Phong kéo A Nam lại gần, chàng bế cô lên lạnh lùng nói: "Giờ không phải là lúc để nàng chơi đùa, muộn rồi, mau theo ta về cung."

A Nam lắc đầu bắt đầu dờ dỗi ngang bướng: "Không về đâu, muội còn muốn chơi nữa cơ... mau bỏ xuống... muội muốn thả đèn hoa sen....."

Cô nổi loạn cầm lấy tóc của Tinh Phong giật mạnh, Tinh Phong giật người nhăn mặt "Ah" lên một tiếng nhẹ, chàng gằn giọng mắng: "A Nam, nàng muốn bị đánh đòn phải không?"

A Nam bĩu môi, lè lưỡi nhái đều, cô bắt lực để Tinh Phong vác lên vai khiêng đi, ngồi ở trên kiệu lớn, A Nam đắm chiêu nhìn Tinh Phong, Tinh Phong ngoái qua, hai mắt nheo lại khó hiểu, chàng vẫn không nói gì.

A Nam đang đợi cho ai đó say mê, cô từ từ đưa tay phải lên tát Tinh Phong một cái thật mạnh vào mặt "Chát", Tinh Phong cau mày, xuyt xoa một tiếng chàng tức giận ôm mặt quay sang trách mắng: "Sao nàng lại đánh ta."

A Nam bỏ lời nói của Tinh Phong, cô lật ngửa tay ra xem xét, chính giữa lòng bàn tay, một con muỗi bị cô đánh cho đẹp lép như tôm tép, máu xịt ra dính tùm lùm, cô thích thú, mở miệng cười nhí nhố: "Ha ha... này thì muỗi này! Chết nhen con."

Tinh Phong cười gượng, tay xoa lấy má trái vẫn còn đang đỏ rất, chàng muốn giận lắm nhưng không thể nào giận được, A Nam cúi đầu rút lấy khăn tay ở thắt lưng, cô chùi máu sau đó lại đưa lên lau mặt, nhìn khăn tay dính đầy bụi bẩn và một ít bánh vụn dầu mỡ, Tinh Phong không khỏi nhăn mặt nhíu mày, ý nghĩ thoáng vụt qua: "Khăn bẩn như thế mà còn lau vào mặt..."

Chàng chòm người tới đoạt lấy khăn tay của A Nam, A Nam ngạc nhiên hỏi: "Huynh làm gì vậy? Khăn của muội mà... trả đây?"

A Nam vịn lấy vai chàng, tay vói lên, Tinh Phong giờ khăn ra sau đầu, về mặt lạnh lùng, nghiêm túc nói: "Khăn bẩn rồi, một lát trở về nàng cũng nên thay khăn mới đi."

A Nam hậm hực có chút bất mãn, cô ngồi xuống, im lặng không nói gì, lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác, thi thoảng lại đưa ánh mắt liếc qua chỗ chàng, thấy chàng nhắm mắt dưỡng thần, cô bực mình cắn môi quay đi không ngoảnh.

Đoàn xe ngựa tiến thẳng đến cổng hoàng cung rồi dừng lại, mấy vị sứ giả xuống xe ngựa bước lên kiệu, mỗi người một nơi trở về phòng, Từ Hàn thở dài, chẳng nói chẳng rằng liền xoay người rời đi, Xuân Hỷ bước theo sau, cô thật không dám thở mạnh, khẽ lắp bắp gọi tên anh: "Từ... Từ Hàn huynh..."

Từ Hàn chợt dừng lại, anh quay đầu, giọng trầm ấm hỏi: "Sao vậy?"

Xuân Hỷ đưa tới một lá bùa hộ thân, cô xấu hổ, ậm ừ không biết nên nói thế nào, thấy thế Từ Hàn đưa tay cầm lấy lá bùa, anh mở miệng nói trước cho cô đỡ ngượng ngừng hơn: "Muội cho ta phải không?"

Xuân Hỷ gật gật đầu, mắt không nhìn thẳng mà nhìn chăm chú xuống dưới chân, trông ngực đập thịch thịch, mặt mày ửng đỏ lên, Từ Hàn nhíu mày có chút không vui nhưng cũng đành nhận lấy, anh xoay người rời đi: "Cảm ơn... ngủ ngon..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Xuân Hỷ ngẩng đầu đứng lặng ở đó, hai mắt ưu thương lắng đọng tâm tình, cô nhìn Từ Hàn cho đến khi anh đi khuất, từng đợt gió đêm thổi đến, lạnh buốt xâm nhập vào tim, cô xoay người, lặng lẽ cúi đầu rời đi.

A Nam về đến phòng liền đi đến mở ngăn kéo tủ bên dưới bàn trang điểm, cô bỏ mấy viên Thất ngọc vào đó rồi đẩy tủ đóng lại, hai cung nữ cúi đầu mang theo nước ấm bước vào phòng, Tinh Phong quay sang gọi A Nam: "A Nam, nàng lại đây!"

Cung nữ đặt nhẹ thau nước xuống bàn rồi cúi người lui ra ngoài khép lại cánh cửa, A Nam chu môi dỗi chàng, cô ù lì, chậm chạp nhích tới từng bước chân, Tinh Phong hơi nhíu chân mày, trên mặt thoáng hiện lên tia tức giận: "Nàng lại muốn gì nữa đây?"

A Nam lắc đầu bước từng bước thật to đi tới, cô cúi người bắt đầu đưa tay hắt nước lên rửa mặt, Tinh Phong cầm lấy khăn nhúng vào nước ấm, chàng vắt thật khô rồi cẩn thận vén tóc lau nhẹ lên khuôn mặt A Nam, A Nam sững người có chút ngạc nhiên, hai mắt đang nhắm vội vàng mở ra, Tinh Phong nhỏ tiếng nói: "Ngẩng mặt lên để ta lau giúp nàng."

A Nam xấu hổ nhất thời không nói được gì, cô nhắm mắt lại, an tĩnh một chút rồi từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt rung rung ứng động lại vài giọt nước như mỹ nhân đang khép nép, e lệ, tìm Tinh Phong khẽ đánh thạch một cái, sắc mặt cũng theo đó mà ửng lên chút hồng hồng, chàng thờ nhẹ dùng khăn lau tới.

Nửa đêm, ngoài trời vắng lặng, yên tĩnh, làn gió buồn xao xác thổi đến ủa ập vào khe hở làm tắt đi những ngọn nến yếu ớt trong từng chiếc đèn lồng, Từ Hàn vẫn còn thức, anh nằm vắt tay lên trán suy nghĩ mông lung rồi ngủ thiếp đi.

Trời sáng, mặt trời bắt đầu lộ dạng ở đằng đông, một vài vạt nắng tinh nghịch chom chồm từ từ chiếu xuống hắt lên từng hơi ẩm nhẹ nhàng, Tinh Phong mở mắt tỉnh dậy, trên ngực chàng là sức nặng của một bàn tay, khẽ đưa mắt ngó qua bên cạnh, A Nam ôm lấy chàng, cô vẫn còn đang say giấc.

Tinh Phong mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ tóc mái của A Nam, khẽ nhích tới, cúi xuống hôn cô một cái vào trán, A Nam hơi nhui chân mày, cô chếp miệng thờ nhẹ một tiếng rồi từ từ mở ra đôi mắt vô hồn nhìn chàng, khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp vẫn còn nét ngây thơ đáng yêu khi ngái ngủ: "Trời sáng rồi hả huynh?"

Tinh Phong nhìn A Nam, ánh mắt trở nên yêu mị hơn, chàng hôn phớt lên môi cô, dịu dàng thì thầm: "Nếu nàng muốn... chúng ta, có thể muộn một chút..."

A Nam đỏ mặt bởi câu nói của chàng, cô đẩy nhẹ chàng ra, hai mắt rũ xuống tỏ vẻ ngại ngùng, ấp úng: "Muội... muội không phải có ý như vậy?"

Tinh Phong điềm đạm nở một nụ cười ấm áp như vàng thái dương, chàng nắm lấy tay A Nam, tiếp tục trêu chọc: "Nhưng mà hiện tại ta rất muốn ôm nàng."

Nói xong, chàng vô tình nhìn xuống đôi vai trần quyến rũ, trắng mịn của A Nam, A Nam bối rối, sượng đỏ cả mặt: "Huynh... huynh đừng có mà nhìn."

Tinh Phong phì cười một tiếng, chàng đưa tay vẹo lấy khuôn mặt đang đỏ bừng của A Nam, ấm giọng nói: "Trêu nàng thôi, ngủ tiếp đi, ta đi thượng triều."

A Nam trề môi nhìn chàng, Tinh Phong ngồi dậy bước xuống giường, chàng cảm y phục mặc vào người rồi bước ra khỏi phòng, mấy cung nữ đang đứng nói chuyện với nhau khẽ giật mình, nhanh chóng đứng hàng hai hàng ba cúi đầu thi lễ, Tinh Phong đi lướt qua, lạnh lùng nói: "Các người ở đây xem chừng hoàng hậu, để nàng ngủ một chút nữa rồi hãy vào."

Mấy cung nữ cúi người, cung kính đáp: "Dạ vâng, thưa hoàng thượng."

Tinh Phong trở về ngự thư phòng, ở đây Vỹ Kiệt đã nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ cho chàng, thay xong long bào, Tinh Phong cầm lấy phong thư ở trên bàn rồi đi lên thượng triều.

Gió sớm mai nhẹ nhàng thổi qua dãy hành lang gấp khúc, Xuân Hỷ mang nước ấm đến cho A Nam rửa mặt, đi nửa đường thì gặp Ái Nhã và Từ Hàn, cả ba cùng nhau đi đến chỗ A Nam.

Mấy cung nữ nhìn nhau, ngẫm nghĩ một chút, một trong số đó lên tiếng: "Thôi được rồi, cô và quận chúa có thể vào."

Cung nữ đó nói xong liền quay người đẩy nhẹ hai cánh cửa, Ái Nhã và Xuân Hỷ bước vào phòng, Từ Hàn im lặng đứng ở bên ngoài chờ đợi, Xuân Hỷ đặt nhẹ thau nước lên bàn, cô đem thau nước cũ bỏ xuống bên dưới cạnh chân bàn, đang muốn quay qua đi đến bên giường gọi A Nam tỉnh dậy thì Ái Nhã đột nhiên la lớn: "Ahhh..."

Xuân Hỷ có chút giật mình, mấy người ở bên ngoài vội xô mạnh cửa hốt hải chạy vào: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

A Nam sực tỉnh, hai mắt nhắm chặt rồi nhanh chóng mở ra, cô kéo chăn ngồi dậy, uể oải nói: "Có chuyện gì mà muội la toán lên vậy?"

Từ Hàn đỏ mặt lập tức quay người, thanh âm lắp bắp nói: "Xin... xin lỗi nương nương..."

Nói xong, anh nhấc chân chạy nhanh ra khỏi phòng, nội tâm hỗn loạn, quả thật bây giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể nào tránh được một nạn, mấy cung nữ nhìn ra sau rồi quay tới trước nhún người thỉnh an A Nam "Hoàng hậu nương nương vạn phúc, nương nương, để chúng nô tỳ hầu hạ người thay y phục."

A Nam lạnh giọng nói: "Không cần đâu, để ta tự mặc được rồi, các người mau lui ra đi."

Cung nữ cúi đầu khẽ "vâng" một tiếng, lui ra sau vài bước rồi mới xoay người rời đi, Xuân Hỷ đi theo khép lại cánh cửa, Ái Nhã có chút sùng sốt chỉ tay tới nói: "A Nam tỷ, tỷ như thế nào đi ngủ mà không mặc xiêm y."

A Nam nghe xong lập tức bừng tỉnh, cô đỏ mặt, tìm bỗng nhiên đập nhanh, hai tay đưa lên ôm lấy má, rũ mắt nói: "Này không phải là do tỷ đâu..."

Ái Nhã nhướng lên ánh mắt tò mò: "Không lẽ tỷ và hoàng thượng đã...."

Còn chưa kịp nói hết câu, A Nam ngượng ngừng cầm gối ném tới: "Muội đừng có nhắc nữa."

Ái Nhã phản xạ đưa tay chụp lấy gối, cô cười gượng nói: "Muội còn chưa nói gì mà... ha ha..."

Cung nữ đi ra ngoài liền nhìn thấy Từ Hàn đứng thờ người ở một góc, họ đi đến cúi người nói: "Thế tử, người an tâm, chuyện lúc này chúng nô tỳ sẽ không nói ra đâu?"

Từ Hàn khẽ giật mình, anh quay người có chút rối loạn, nhàn nhạt nói: "Cảm ơn..."

Mấy cung nữ cúi đầu rời đi, trên mặt phút chốc đã ửng hồng. A Nam rửa mặt thay xiêm y, cô cùng Ái Nhã, Xuân Hỷ, Từ Hàn đi ra ngoài khuôn viên dạo mát.

Vì chuyện lúc này nên A Nam có chút mất tự nhiên, cô đưa mắt nhìn qua Từ Hàn, không chú ý nên va phải cành cây trước mặt: "Ui da..."

A Nam nhú mồm ôm lấy mặt, Từ Hàn vội đỡ lấy cô, ánh mắt sẫm soi, lo lắng nói: "Muội có sao không? có đau chỗ nào không?"

Từ Hàn nắm lấy tay A Nam kéo xuống, A Nam nheo nheo hai mắt, trên trán xuất hiện một vết đỏ đỏ trầy trầy do bị cành cây cào phải, Từ Hàn có chút sốt ruột, lấy từ trong người ra một lọ thuốc, anh mở nắp đổ nhẹ lên tay rồi bôi lên vết trầy của A Nam, A Nam nhắm mắt, lặng lẽ xuyt xoa, tay như muốn sờ lên: "A...a... rất..."

Từ Hàn khẽ sát miệng tới thổi thổi, giọng trầm ấm nói: "Sao rồi, có còn đau không?"

A Nam lắc đầu mỉm cười, Từ Hàn đưa tay vỗ nhẹ đầu cô, ôn nhu nói: "Muội đó, đi với đứng, lần sau nhớ cẩn thận một chút."

Xuân Hỷ dừng lại ở phía sau, cô cúi đầu, trái tim nhói đau như bị ai đó bóp nghẹt, Ái Nhã đặt tay lên vai Xuân Hỷ, môi mím lại thở nhẹ một hơi, nói: "Không sao đâu, huynh ấy chỉ là làm tròn chức trách thôi, Ái Nhã tin tấm chân tình của Xuân Hỷ sẽ làm cho huynh ấy cảm động."

Xuân Hỷ cố hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: "Ừm"

Bỗng nhiên ở phía sau truyền đến một thanh âm kinh ngạc to lớn: "Ahhhhh..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Ai đó la xong liền trung ra bộ mặt tức giận, lấy đà đập lên lan can nhảy tới, A Nam, Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ đồng loạt quay đầu, Khả Siêu đáp xuống đất, đôi lông mày hơi nhíu lại, bộ dạng hùng hổ đi nhanh tới chỉ tay vào mặt Từ Hàn nói to: "Bất quả tang Từ Hàn đang có ý đồ với muội muội nhà ta nhé."

Từ Hàn nghe xong thiếu chút nữa là ngã lăn ra đất, anh cười gượng, run giọng nói: "Ngài nói như vậy là có ý gì? Ta không hiểu?"

Xuân Hỷ, Ái Nhã nhường mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, cả hai đứng sững trong im lặng, chuyển tầm mắt nhìn qua Từ Hàn, Khả Siêu bỏ lơ Từ Hàn, anh quay sang nắm lấy đôi vai của A Nam, lo lắng nhìn quanh người cô, nói: "Muội muội yêu quý, muội có bị làm sao không? Trời ơi... trán bị thương rồi... là ai đã làm muội ra nông nỗi này, có phải là Từ Hàn không?"

Từ Hàn đen mặt đỏ mồ hôi, anh đứng ở sau lưng Khả Siêu, lạnh giọng nói: "Ta chỉ giúp muội ấy bôi thuốc."

A Nam thờ dài, đáy mắt lộ ra vài tia lạnh tanh, khó chịu nói: "Muội bị thương nên huynh ấy bôi thuốc cho muội, còn huynh... đừng có tỏ ra nghiêm trọng như vậy được không?"

A Nam lách người thoát người ra khỏi vòng tay của Khả Siêu, Khả Siêu thờ dài hừ một tiếng lạnh ở trong lòng, anh vừa nói vừa quay sang nhìn Từ Hàn: "Nói cho cậu biết..."

Từ Hàn sùng sốt mồ to hai mắt, thân thể run rẩy khi môi chạm môi với Khả Siêu, Khả Siêu cũng không lấy làm khá hơn, cả hai quay người bần rùn nôn thốc nôn tháo: "Ọe... ọe... ọe..."

Xuân Hỷ ôm miệng đứng sững như người mất đi hồn phách, A Nam và Ái Nhã há miệng ngạc nhiên trước sự việc vừa mới diễn ra, Từ Hàn chóng mặt đến lao đao, chệnh choạng, tay viện lấy tán đá lớn, miệng lầm bầm: "Trời ơi... nụ hôn đầu tiên của tôi..."

Khả Siêu nằm liệt ở dưới đất, mọi vật xung quanh như đảo lộn, quay cuồng, cả người nổi mề đay, miệng lắp bắp: "Đáng... đáng sợ quá..."

Tổ Bình một thân xiêm y hồng cánh sen đi ra khuôn viên cất giọng gọi lớn: "Khả Siêu, chàng đang làm gì vậy?"

A Nam có chút lo sợ nhìn qua Tổ Bình, cô hơi do dự, nói: "Khả Siêu... huynh ấy cùng Từ Hàn... hai người bọn họ... vừa mới hôn nhau..."

Tổ Bình nghe xong lập tức run người, cô ôm bụng cười lớn: "Ha ha ha ha..."

Khả Siêu nằm ở dưới đất mếu máo khóc không ra nước mắt, miệng nhếch lên cầu cứu: "Nương tử... nàng đừng cười nữa... mau qua đây giúp ta..."

"Bóc... bóc...", tiếng mề đay lần lượt mọc lên theo lời nói của Khả Siêu, Tổ Bình kiềm lại tiếng cười, cô đi đến ngồi xuống, hạ thấp đầu hôn vào môi Khả Siêu, mề đay trên người chàng dần dần lắng xuống.

Xuân Hỷ lo lắng vội vàng đi nhanh tới đỡ Từ Hàn đứng dậy, Ái Nhã liếc nhìn A Nam, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc: "Tỷ ấy lại lăn ra ngủ nữa rồi."

A Nam nằm dài trên nền cỏ xanh, cô ngủ dưới cái nắng dịu mát, chan hòa, Tổ Bình nhìn qua, hai mắt nhắm lại, nội tâm thở dài, lòng ngẫm: "Tại sao lần nào mình cười con bé cũng lăn ra ngủ hết vậy nhỉ?"

Cùng lúc này, phó tổng quản nội cung cùng mấy cung nữ đi ngang qua, bà giật mình mang theo khuôn mặt tức giận nói lớn: "Hoàng hậu nương nương, người như thế nào lại nằm ườn ra đất thế kia."

A Nam bừng tỉnh lập tức ngồi dậy la theo phản xạ: "Ác quý nơi thâm cung... ý lộn... phó tổng quản nội cung..."

Phó tổng quản giật giật chân mày, bà đi đến nhìn người thỉnh an A Nam rồi quay sang thi lễ với Khả Siêu, Tổ Bình, Từ Hàn và Ái Nhã, mấy cung nữ ở phía sau cũng đồng loạt hành lễ.

A Nam cười như không cười, trong lòng thoắt hiện lên tia lo sợ, hai mắt rảo đi không dám nhìn thẳng vào mắt phó tổng quản, phó tổng quản lên tiếng cất nhắc: "Nương nương, người bây giờ đã là hoàng hậu, xin hãy giữ gìn tôn quý, không thể nằm ườn ra đất như lúc này được đâu?"

A Nam thở dài, gật đầu nói: "Uhm, ta biết rồi."

Phó tổng quản còn có chuyện khác để làm nên xin phép lui trước, A Nam nhẹ nhõm, lòng ngẫm nghĩ: "Sao mà rắc rối thế nhỉ?"

Tổ Bình đi đến bên cạnh A Nam, nói: "A Nam, muội bây giờ đã là hoàng hậu của một nước nên, là một bậc mẫu nghi thiên hạ, muội phải tuân thủ phép tắc trong cung, nhớ đây đừng quên đây là Lý quốc không phải Lê quốc của chúng ta."

A Nam mím môi gật đầu "Dạ" một tiếng, mấy nô tỳ theo lời dặn của Tổ Bình đem điểm tâm sáng đi ra dọn ở ngự hoa viên, A Nam không câu nệ lễ nghĩa, để cho Xuân Hỷ ngồi cùng bàn, không khí xung quanh trở nên ấm u, ấm đạm, Từ Hàn và Khả Siêu im lặng một cách lạ thường, cả hai cứ như pho tượng đặt ngồi im một chỗ.

A Nam cười gượng nói: "Hai người làm sao thế? Chẳng lẽ vẫn còn để ý đến chuyện lúc này."

Cả hai tức giận đồng thanh nói: "Đương nhiên rồi...", cả hai khựng lại đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt cau có hăm he "hừ" một tiếng ngó lơ nhau: "Hừ."

Tổ Bình lắc đầu thản nhiên nói: "Muội cứ mặc kệ họ, mau ăn đi."

Dùng xong điểm tâm sáng, Khả Siêu cùng Tổ Bình trở về phòng thu dọn hành lý, A Nam đi dạo xung quanh hoàng cung, Từ Hàn ở khuôn viên bận rộn với việc chỉ dạy cho Ái Nhã và Xuân Hỷ võ công, Tinh Phong thượng triều xong cũng nhanh chóng trở về tìm gặp A Nam.

A Nam nhìn thấy chàng, cô đi tới giữ lấy quy cũ hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng."

Tinh Phong nhướn mày ngạc nhiên nhìn A Nam, lòng cảm thấy có điều gì đó rất lạ nên nhắm mắt tò mò hỏi: "A Nam, nàng uống nhầm thuốc phải không?"

A Nam bộc lộ bản tính thật, cô giận run đấm mạnh vào bụng chàng, vẻ mặt cau có nói: "Này thì uống nhầm thuốc này."

Tinh Phong ôm bụng khuyu xuống, chàng khó chịu run rẩy, A Nam liếc mắt, lạnh lùng nói: "Đừng có mà lừa muội, muội không dễ bị gạt thế đâu?"

Tinh Phong vẫn ngồi đó, chàng cúi mặt ôm lấy bụng không chịu đứng dậy, cũng không phát ra tiếng gì, A Nam lo lắng ngồi xuống lay lay vai chàng: "Này! Huynh làm sao vậy? Đau lắm hả?"

Tinh Phong nhếch môi cười mỉa hoặc, chàng ngẩng đầu hôn lên môi A Nam, giọng trêu đùa: "Lừa được nàng rồi nhé!"

A Nam xấu hổ đánh nhẹ lên ngực chàng: "Đáng ghét, lại trêu muội."

Tinh Phong nắm lấy tay A Nam áp vào ngực, sóng mắt ôn nhu thanh tịnh nhìn tới, giọng dịu dàng, thì thầm, nói: "Ta... đáng ghét... vậy sao?"

A Nam không nói gì mà chỉ lắc đầu, Tình Phong áp mặt sát lại, thờ từng hơi thờ ấm nóng lên mặt A Nam, đang muốn hôn thì Vy Kiệt chạy tới hốt hải nói: "Hoàng thượng, thần vừa tìm thấy.... ahhh..."

Vy Kiệt vấp phải bậc thang liền té nhào về phía trước, A Nam phản xạ nhanh theo bản năng liền lặn qua một bên, một tiếng "cốp" thanh thủy vang lên vọng đi khắp nơi, Tình Phong bị Vy Kiệt đè lên người, môi của hai người chạm mạnh vào nhau, tê buốt đến điếng người.

Cả hai ngồi dậy đưa tay ôm lấy miệng, Vy Kiệt run run hạ tay xuống, lắp bắp nói: "Ahh.... chảy máu răng rồi...", đột nhiên chỗ bị chảy máu rớt xuống một cái răng khiến Vy Kiệt tái mặt la toán lên: "Ahh.... trời ơi... gãy răng rồi..."

Tình Phong nhú mày, rên nhẹ: "Tê quá... đau chết được...."

A Nam ngồi dậy lo lắng sờ nhẹ tay lên mặt chàng, run giọng nói: "Tình Phong, huynh có làm sao không?"

Tình Phong hít lấy một hơi ở trong lòng, chàng đau mà vẫn lắc đầu cố làm ra vẻ mặt không việc gì: "Ta không sao, nằng đừng lo, một lát sẽ hết thôi."

A Nam chạm nhẹ bàn tay lên má Tình Phong, cô áp mặt tới, gắng nhẹ đôi môi hồng hồng mòng manh của mình lên đôi môi đỏ buốt của chàng, Tình Phong mỉm cười hôn trả, cả hai ôm nhau, hôn say đắm, Vy Kiệt ngồi ở một bên than vãn với ông trời: "Ông trời ơi... ông thật là bất công... cướp đi nụ hôn đầu của con rồi tại sao lại cướp đi cái răng của con... hu hu hu..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Bên dưới cổng thành, nắng nhạt nhòa đổ xuống ngả màu vàng hoe, gió heo may nồng nàn thổi nhẹ, A Nam một thân xiêm y màu tím hoa sim đứng lặng lẽ nhìn về phía con đường, Khả Siêu thò người ra ngoài cửa sổ xe ngựa, anh vẫy tay hô hào: "A Nam, muội phải nhớ giữ gìn sức khỏe, nhớ ăn no mặc ấm, rảnh rồi nhớ về thăm ta nha..."

Tổ Bình tức giận gờ chân lên đạp Khả Siêu một đạp không thương tiếc "bốp", thanh âm khó chịu nói: "Chàng nói đi nói lại 100 lần rồi đấy."

Khả Siêu giật mình "ah" lên một tiếng, cả thân thể rớt ra ngoài lăn lóc trên nền đất, chàng đứng dậy thi triển khinh công nhảy lên xe ngựa, tức giận quát lớn: "Bình nhi, nằng định ám sát ta phải không?"

A Nam đứng ở phía xa liền che miệng phì cười, Tình Phong nói lời từ biệt với mấy vị sứ giả rồi đi đến bên cạnh A Nam, nắm lấy tay cô, nhu hòa nói: "A Nam, về thôi nằng."

A Nam nhìn chàng mỉm cười, khẽ gạt đầu một cái rồi cùng chàng bước lên xe ngựa trở về hoàng cung, cuối con đường gồ ghề sỏi đá, Khả Siêu ngồi trên ghế, vẻ mặt cau có, hậm hực nói: "Đáng ghét, vua Lý như thế nào không cho ta ôm từ biệt muội ấy..."

Tổ Bình im lặng lộ ra khuôn mặt lạnh như đá tảng, lòng nghĩ: "Ai bảo chàng đòi hôn muội ấy làm chi."

Vua Lê ngồi trên xe ngựa đứng trước không khỏi đau đầu với chiếc xe ngựa ở đằng sau, ông thờ dài, lắc đầu than thở: "Suốt ngày cãi vã, không biết đến khi nào mới chịu sinh hoàng tôn đây."

Khả Siêu cùng Tổ Bình đồng loạt hắc xì, cả hai đưa mắt nhìn nhau không nói gì, đoàn xe ngựa tiếp tục theo hướng Nam mà thẳng tiến.

Hoàng hôn buông xuống lặng lẽ phủ lên mặt đất thứ ánh sáng màu vàng đỏ nhạt, gió dịu hiu thổi về, xơ xác, lạnh buốt lòng người, từng đám mây trời lơ lửng bước phiêu du quần tụ về một chỗ ánh lên hào quang sáng rực cả một vùng trời phía Tây, bên trong gian phòng ở Tiêu Dao Viên, Tình Phong đang cùng A Nam dùng điểm tâm chiều, chàng thờ dài, hạ đầu, trầm giọng nói: "A Nam, nằng có muốn cùng ta vi hành đến nước Tống không?"

A Nam nghe xong lập tức nuốt nhanh miếng thịt đang nhai xuống cổ họng, cô mừng rỡ gạt đầu lia lia nói: "Muốn, muốn.... muội thật muốn đi..."

Tình Phong nhú mày có chút lạnh lùng, có chút ảm áp, mở miệng nói: "Cho nằng theo cũng được nhưng nằng phải hứa với ta là không được đi lung tung, phải ở bên cạnh ta...."

A Nam cười tươi, vẻ mặt ngây thơ cướp lời: "Hứa mà, hứa mà."

Nói xong, cô ngồi ngẩn ra trong mơ mộng, hai mắt sáng lên chờ điều gì đó, Tình Phong đen mặt, suy nghĩ trong đầu liền hiện ra: "Có vẻ không đơn giản như mình nghĩ."

Màn đêm buông xuống thanh vắng và cô quạnh, gió đêm xào xạc thổi tới xuyên qua khe lá phủ lên lớp màn sương mỏng manh, trên cao ánh trăng sáng vàng vạc giữa trời, những ngôi sao lấp lánh, lung linh ở bên cạnh như hòa quyện thấp lên một mảng màn đêm êm dịu.

Trời sáng, Tình Phong mở mắt nhìn lên tấm mùng, A Nam cũng mở mắt, cô đồ mắt gỗ nhẹ ngón tay lên ngực chàng, Tình Phong mỉm cười quay sang nhìn cô, giọng treu chọc nói: "Nàng muốn chúng ta ngủ thêm một chút phải không..."

Vừa dứt lời, Tình Phong trở người phủ chắn nằm đè lên người A Nam, chàng dừng lại, chống tay xuống giường, cất giọng ấm áp: "Chúng ta... sinh con nhé..."

Bên trong tấm chắn, gương mặt xinh đẹp của A Nam trở nên phỉếm hồng rồi đỏ rực, mấy giác quan bỗng nhiên trở nên nhạy cảm kéo theo nhịp tim tăng vọt, đang muốn lên tiếng liền bị nụ hôn của Tình Phong chặn lấy, từng tiếng thở dốc nặng nề kèm theo đó là tiếng ngâm rên rĩ mềm mại, trải qua cuộc ân ái triền miên, cả hai chuẩn bị hành trang vi hành đến nước Tống.

Ở bên ngoài khuôn viên mát mẻ, Võ Kiệt ỉu xiu liu xiu như cây liễu sắp gãy, anh hết đi qua rồi đi lại, hết đứng rồi lại ngồi, lâu lâu lại thở dài trung ra bộ mặt chán nản, Từ Hàn lên tiếng hỏi han: "Thái y, ngài làm sao vậy?"

Võ Kiệt thất thểu chìa tay tới rồi mở ra: "Tôi bị gãy mất một cái răng rồi..."

Ái Nhã nhìn mặt Võ Kiệt rồi nhìn xuống chỗ cái răng bị gãy, cô ôm bụng phì cười nghiêng ngả: "Ha ha ha ha..."

Xuân Hỷ gạt gạt khoe miệng, cô cười gượng, hai tay đưa qua lay lay tay áo Ái Nhã: "Ái Nhã, thôi... đừng cười nữa."

Từ Hàn nghe xong, mặt vẫn không đổi sắc, lạnh lùng nói: "Bộ trong thái y viện của ngài không có loại sách nào viết về chuyện này sao?"

Võ Kiệt búng tỉnh nghĩ ngay đến tên của một cuốn sách, anh nhanh chóng chạy đi: "Quyển , cảm ơn ngài nhé, thế tử."

Từ Hàn đỏ mặt hỏi nhìn theo bóng lưng của Võ Kiệt, Ái Nhã cười nghiêng cười ngã được Xuân Hỷ kéo đi.

Tình Phong thượng triều bàn giao mọi việc cho hai trung thần là Vương gia và thừa tướng, có như thế chàng mới an tâm thay thường phục cùng A Nam vi hành đến nước Tống.

Trên đường đi đến nước Tống, A Nam vẫn giữ im lặng ngồi ở trên xe ngựa, lâu lâu lại cười nham nhở một mình, Ái Nhã sáp lại gần cười gian xảo nói: "Muội biết tông ý đồ của tỷ rồi nhé, tỷ định trốn...."

A Nam gạt mình đưa tay lên miệng, nuốt một tiếng: "Nói nhỏ nhỏ thôi, huynh ấy nghe được bây giờ."

Ái Nhã và Xuân Hỷ cũng nhanh chóng đưa tay lên làm khẩu hình miệng nuốt một tiếng, cả ba vui vẻ xầm xì to nhỏ ở bên trong xe ngựa, Tình Phong cười ngửa ngó đầu ra sau, lòng ngầm: "Im lặng như vậy chắc là không sao?"

Từ Hàn cười ngửa dẫn theo đội cấm vệ đi ở phía sau xe ngựa của A Nam, anh cười gượng, nội tâm nghĩ: "Im lặng như vậy chắc là đang bày trò trốn đi chơi nữa chứ gì?"

Ba người ngồi ở trong xe ngựa đột nhiên đưa tay quệt mũi, A Nam hít một hơi, khó chịu nói: "Tự nhiên có cảm giác ngứa ngứa ở mũi...", Ái Nhã gạt đầu nói: "Ừm, muội cũng muốn hắt hơi lắm mà không hắt được...", Xuân im lặng không nói, cô mỉm cười đưa khăn tay cho A Nam.

Võ Kiệt để mặc con ngựa của mình muốn đi đâu thì đi, anh cầm gương đưa tay lên vạch miệng, mắt rảo đi rảo lại trong gương, đắm chiêu nhìn vào cái lỗ răng gãy của mình, Tình Phong ngó qua, có chút tức giận nói: "Võ Kiệt, khanh lập tức vứt ngay cái gương cho ta..."

Võ Kiệt nuốt nước miếng lật đặt đem gương cất vào trong tay nải, anh cầm lấy dây cương kéo con ngựa đi lại chỗ Tình Phong.

A Nam ngồi ở trên xe ngựa ê mông quá liền chuyển sang nằm, buồn quá lại nhắm mắt lẩn ra ngủ, đi cả nửa ngày trời cuối cùng cũng đến được thành Linh Châu của nước Tống, A Nam ngửa tay ngửa chân ngồi ở trên xe ngựa lắc la lắc lư cào cào, xe ngựa đột nhiên dừng lại, A Nam vui vẻ đứng phất dậy khom người vén rèm chui ra, hai mắt dịu dàng khẽ rảo đi nhìn cảnh vật xung quanh.

Lúc A Nam từ trên xe ngựa nhảy xuống, dân chúng ở hai bên đường mới đứng lại xì xào: "Ai vậy nhỉ? Đẹp quá... Nàng ta là ai vậy?... Đẹp quá... Đây là tiên nữ hạ phàm sao..."

Mấy nam nhân nhìn A Nam đến nổi mê mẩn chảy cả nước dãi, Tình Phong nhảy xuống ngựa, mấy nữ nhân nhìn chàng mà chao đảo đắm đuối, Tình Phong lạnh lùng không để mắt tới ai, chàng đi đến bên cạnh A Nam, lấy từ trong ngực ra một miếng vải voan màu hồng đeo vào hai bên tai của A Nam, che đi khuôn mặt Trâm ngư lạc nhạn của cô rồi nói: "Đi thôi."

Tình Phong nắm tay A Nam bước vào một túp lầu thượng hạng, ông chủ túp lầu đi nhanh tới cúi người nói: "Thượng khách quan, người đã tới."

Tình Phong ừ một tiếng lạnh lùng, chàng đưa mắt ngó nghiêng xung quanh, ông chủ túp lầu có chút lo sợ, khẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, lòng nghĩ: "Đây là khách quý của hoàng thượng, ngộ nhờ mình đón tiếp không chu đáo nhất định sẽ có họa sát thân... cầu trời đừng có xảy ra chuyện gì..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Chủ tử lâu khề cúi đầu, tìm đánh thạch lên một nhịp, hồi hộp nói: "Thượng khách quan, người có chỗ nào không hài lòng cứ nói thẳng với tiểu nhân, tiểu nhân sẽ nhanh chóng sửa lại."

Tinh Phong buông lỏng tay A Nam ra, chàng gật đầu, tỏ vẻ hài lòng, lãnh đạm nói: "Mọi thứ đều tốt, không cần sửa."

Chủ tử lâu nghe xong liền nhắm mắt thở phào một hơi như trút đi áp lực và nỗi lo trong lòng, ông hơi ngẩng đầu chia hai tay về một hướng, giữ lễ nói: "Thượng khách quan, xin mời lên phòng nghỉ ngơi, tiểu nhân lập tức cho người đi báo với hoàng thượng."

Tinh Phong gật đầu ừ một tiếng, chàng lạnh lùng xoay người định gọi A Nam, lời còn chưa nói ra liền nghẹn lại, A Nam chẳng thèm ngó ngang gì đến chàng, bản thân cô đang chơi một trò chơi rất vui vẻ cùng với Ái Nhã và Xuân Hỷ: "Kéo... búa... bao... giềng..."

Cả ba kéo búa bao giềng để xác định người bị phạt, A Nam cau mày bị phạt đứng úp mặt vào tường, Ái Nhã và Xuân Hỷ đứng ở phía sau cách xa tường khoảng ba mét trên một lần mức, A Nam đập tay vào tường hai cái, đồng thời đọc to: "Một...hai...", Ái Nhã và Xuân Hỷ đứng ở phía sau bước lên thật nhanh vài bước, A Nam đập thêm vào tường một cái nữa rồi đọc to: "Ba...", đồng thời quay đầu xuống bắt.

Chủ tử lâu nhướng mày ngạc nhiên, ông đi ngang qua đưa mắt nhìn cả ba, xém chút nữa là đập mặt vào cửa, tay đưa lên vịn lấy cửa, lòng nghĩ: "Này là trò chơi của mấy đứa nhóc ngoài phố mà...."

Tinh Phong im lặng đứng khoanh tay tựa lưng vào thành cầu thang, chàng mỉm cười nhìn A Nam tinh nghịch, Vỹ Kiệt đi xuống phòng bếp chuẩn bị thức ăn, nhìn đôi tay cầm dao cắt cắt thức ăn và xào nấu nhanh nhẹn của Vỹ Kiệt, đầu bếp của tiểu lâu á khẩu, há mồm kinh ngạc, mấy tiểu nhị đứng ở bên cạnh tiếng to, tiếng nhỏ khen ngợi: "Nhanh quá... siêu quá... giỏi quá..."

A Nam hết chơi "Kéo búa bao giềng" lại chuyển qua chơi "Rượt bắt", cô chạy vòng quanh, vừa chạy vừa nháy mắt ra hiệu cho Ái Nhã và Xuân Hỷ, Ái Nhã hơi gật đầu vung tay đánh rớt chậu kiềng trên bàn quay "Xoảng", Xuân Hỷ giả vờ giật mình nhảy sang một bên xô ngã một mớ chén đĩa "Loảng xoảng...", A Nam trượt chân nhào tới bàn đẩy ngã ấm trà: "Xoảng..."

Cả ba đứng lại giả vờ ngây ngốc đưa tay ôm miệng, cái tửu lâu trở thành một đồng hoan tàn, Từ Hàn đỏ mặt hời hợt đứng ở một bên, anh thật sự chịu thua thượng sách này của ba người.

Tinh Phong ngồi ở bên cạnh cửa sổ, chàng cau mày nhìn A Nam nói: "A Nam, nàng đừng nghịch nữa, mau qua đây ngồi đi."

A Nam lắc đầu tỏ vẻ không muốn, cô thích thú vừa chạy vừa cười: "Ha ha ha, mau bắt tỷ đi... ha ha ha..."

Tinh Phong nhìn A Nam chạy nhảy trên đồng chén vỡ, chàng giật mình, lo lắng nói lớn: "A Nam, cẩn thận mấy mảnh vỡ dưới chân của nàng..."

Tinh Phong tức giận nhìn qua bên cạnh, cao giọng quát: "Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau đi dọn dẹp, để nàng thương tổn đừng nghĩ cái mạng của các người sẽ còn."

Chủ tử lâu sợ hãi, cúi đầu vâng rồi rập, ông gọi nhanh mấy tiểu nhị đi ra quét dọn, dọn xong một mớ, A Nam lại bày ra một mớ, chủ tử lâu run rẩy cầm lấy mấy mảnh sứ, ông méo mào, khóc không ra nước mắt, nội tâm gào lên: "Bình gốm thời Đường của tôi, chiếc bát thời Nam Tống của tôi, bình vôi yêu quý của tôi, cốc bát trắng hoa cúc của tôi... bảo vật của tôi... hu hu hu..."

Giữa giờ thân, trời tắt nắng, từng cơn gió ẩm áp lần lượt thổi qua cuốn đi những hạt cát li ti bay là đà, Tinh Phong nhăn trán, nhíu mày, chàng tức giận nhìn tới chỗ A Nam mắng: "A Nam, nàng đừng chơi đàn nữa được không?"

A Nam nhướng mắt thản nhiên, khước môi nhếch lên, duy trì nụ cười tươi vui: "Muội chơi gì mặc kệ muội, muội có đi lung tung đâu? Có rồi xa huynh đâu?"

Nói xong, cô cúi đầu, một lần nữa đưa tay chạm vào dây đàn, giai điệu chết người ấy lại cất lên:

"À a a ối a .. à a a a à oi..."

Tính tính tính tính tính tang tính

Tang tang tang tang tang tính tính

Tính tính tính tính tính tang tính

Tang tang tang tang tính tính

Tính tính tính tang tính

Tang tang tang tang tính tính

Tính tính tính tính tang tính

Tang tang tang tang tính tính..."

Tình Phong nghẹn lời đưa tay lên đập trán, chủ tử lâu bị tiếng đàn của A Nam tra tấn màng nhĩ, ông sợ hãi im lặng không dám hó hé nửa lời, nghe được giai điệu này của A Nam, Vỹ Kiệt giật mình, tay cắt hụt cửa vào thịt, máu chảy ra, anh ở trong bếp ôm tay hô hoán: "...Ah... ngón tay thứ mười của ta..."

Mấy tiểu nhị cười gượng, miệng lẩm bẩm: "Mười đầu ngón tay đều bị thương."

Đầu bếp chính của tửu lâu lưỡng cuống đem băng gạc tới băng bó ngón tay thứ mười cho Vỹ Kiệt, người đi đường đưa cả hai tay lên bịt tai với vẻ mặt nhăn nhó, người này người nọ đưa mắt nhìn vào tửu lâu, trong lòng mắng khê một tiếng: "Đàn như vậy mà cũng đàn, thật là không biết xấu hổ."

Một chiếc xe ngựa đi đến dừng lại ở trước cửa Hương Lầu, nam tử cầm kiếm từ trên lưng ngựa nhảy xuống đi đến bên cạnh chiếc xe ngựa, cúi người nói: "Bẩm Hoàng thượng, đã tới Hương Lầu."

Đến lượt Xuân Hỷ đàn, tiếng đàn vọng ra bên ngoài làm cho vẻ mặt của người trong xe ngựa từ kinh ngạc chuyển sang trắng bệch, ông giật giật khoe miệng, ổn định lại cảm xúc rồi vén rèm bước xuống, thanh âm tự hồ có chút khó chịu: "Các người ở lại, Lâm Sứ theo ta vào trong."

Lâm Sứ và mười lăm cấm vệ mặc thường phục cúi đầu nói: "Dạ, hoàng thượng."

A Nam nhìn Xuân Hỷ tập đàn mà té xuống ghế cười lăn, cười lộn: "Ha ha ha ha .... Mắc cười quá... ha ha ha", Tử Hàn và Ái Nhã khẽ cười gượng, cả hai đã quá quen thuộc với nhịp đàn này, ai bảo ở nhà họ có một tiểu yêu tinh quậy phá làm chi.

Ở phủ vương gia của nước Lý, Ái Vân đang ăn bánh bỗng nhiên nhảy mũi, hắt xì hơi.

A Nam nghiêng mình nằm ở trên mặt đất cười to, hai mắt ngó ra cửa, một vị thúc thúc cùng với một nam tử bước vào, cả hai nhìn A Nam trong im lặng mấy con quạ lần lượt bay qua, Tình Phong vội đi đến kéo A Nam đứng dậy, chàng nhìn qua vua Tống gật đầu một cái, vua Tống mỉm cười thân thiện, đáp trả chàng bằng một cái gật đầu.

A Nam nhìn qua Ái Nhã nói: "Ái Nhã tới phiên muối đó."

Tình Phong gượng run người, chàng thực chịu không nổi nữa liền lên tiếng: "Tử Hàn, hộ tống Hoàng hậu ra ngoài để nàng ấy đi dạo một chút."

Tử Hàn cúi đầu có chút mỉm cười nói: "Dạ hoàng thượng."

A Nam mừng quýnh ở trong lòng, cô nhìn Ái Nhã, Xuân Hỷ rồi đưa hai tay lên làm ra biểu tượng chiến thắng, khôi phục lại vẻ mặt bình thường, A Nam vờ ho mấy cái, tay đưa lên phui nhẹ hạt bụi dính trên tấm khăn voan che mặt, chậm rãi nói: "Đi dạo... cũng tốt đấy."

A Nam giữ lễ khẽ cúi đầu với vua Tống, cô cùng Tử Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ rời đi, ra khỏi tửu lâu, A Nam duỗi hai tay lên cao, thở một hơi thật dài nói: "Ho~~~~ cuối cùng cũng được đi ra ngoài rồi..."

Ái Nhã đi tới gian hàng bên cạnh, thuận tay ném thỏi bạc vụn lên bàn rồi lấy ba cái bánh trứng, cô cắn một cái rồi đi đến đưa cho A Nam một cái, Xuân Hỷ một cái, miệng nhai nhai nuốt xuống, chậm rãi nói: "Tỷ dùng cách này trước có phải hay không? Muội đùa giỡn với tỷ mà mệt cả người."

A Nam đưa bánh lên miệng cắn một cái, nghiêm mặt nói: "Dùng trước sẽ bị huynh ấy nghi ngờ, vận động một chút cũng tốt mà..."

A Nam khựng lại nhìn qua Tử Hàn, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Ái Nhã, muội không lấy bánh cho huynh ấy hả?"

Ái Nhã lạnh lùng liếc qua Tử Hàn, cô cười lạnh, mở miệng phán thẳng một câu: "Huynh ấy có bao giờ ăn được những thứ này đâu?"

A Nam xém chút nữa là phì cười ra thành tiếng, Tử Hàn giật giật hai mắt, khuôn mặt bỗng nhiên tối sầm lại, nội tâm rít gào có chút tức giận: "Dám đem bí mật của mình nói ra trước mặt nàng ấy..."

Ái Nhã nhếch môi cười một cách yêu nghiệt, Xuân Hỷ có chút ngạc nhiên, ánh mắt tò mò đưa qua nhìn Tử Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Nắng rung rung rọi xuống im ắng theo gió lụi tàn lúc trời chiều buông bóng, từng đàn cò trắng vỗ cánh bay về phía mặt trời đang lặn, Từ Hàn ngẩng đầu nhìn trời, về mặt trầm ngâm, mở miệng nói: "Sắp đến giờ đậu rồi, chúng ta mau về thôi."

A Nam cầm dây lạt dính con châu chấu lá quay quay, cô xoay người, về mặt thần nhiên pha chút bình dị nói: "Còn sớm mà huynh, đợi tan chợ rồi hãy về... không muộn đâu?"

Dứt lời, cô quay sang đầu châu chấu lá với Ái Nhã, Ái Nhã cầm cào cào là đẩy đẩy về phía A Nam, A Nam cười nhí nhố, bỏ chạy ra giữa đường, không chú ý liền va phải một người, cô nhủ mảy có chút loạn choạng được người ta đỡ lấy, giọng ai đó nhu mì, ngọt ngào nói: "Cô nương, không sao chứ?"

A Nam ngẩng đầu, ánh mắt có chút ngẩn ngơ nhìn thẳng vào khuôn mặt của người kia, chàng một thân bạch y trắng tuyết không nhiễm bụi trần, diện mạo đẹp đẽ, khiết bạch sáng tươi, trắng vuông tóc mượt, mày tằm tự nhiên, ai thấy đều mến, A Nam khẽ đỏ mặt, nội tâm lấp lấp: "Đẹp... đẹp quá..."

Văn Bình cười lạnh, có chút khinh thường nhìn A Nam, đang muốn đẩy cô ra liền bị một mùi hương hấp dẫn, động tác đẩy ra liền khựng lại, trong đáy mắt lướt qua một sự kinh ngạc, nội tâm tò mò có chút hiếu kỳ xen lẫn: "Mùi hương này... là ở trên người của nàng ta..."

A Nam giật mình từ trong mơ màng tỉnh dậy, hai tay đưa lên, lập tức đẩy mạnh chàng ra, về mặt lo sợ hết toáng lên: "Ahhh... đừng có động vào ta..."

Văn Bình bị tiếng hét và sức đẩy của A Nam làm cho búng tỉnh, chàng ngã xuống, lăn lóc trên mặt đất, ngồi ở đó, chân mày khẽ nhướng lên có chút sững sốt, lòng ngầm: "Có chút lực, hẳn là biết võ công."

Mấy tên thị vệ từ phía xa chạy tới đuổi kịp Văn Bình, họ tức giận, trừng mắt nhìn A Nam hét lớn: "Người thật to gan, dám cả gan đẩy ngã Thái tử."

Hai thị vệ đi đến khom người muốn đỡ chàng đứng dậy nhưng chàng đưa tay lên từ chối, Văn Bình tự mình đứng dậy, chàng phui tay, khoe môi nhếch lên một nụ cười đầy hứng thú, A Nam bỏ lơ khẩu khí của mấy tên thị vệ, về mặt tỉnh bơ không một chút sợ hãi nhìn qua Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ.

Từ Hàn đi đến lo lắng nhìn A Nam nói: "A Nam muội có sao không?"

A Nam lắc đầu trả lời Từ Hàn: "Muội không sao."

Ái Nhã và Xuân Hỷ đỏ mặt, cả hai đứng ngăn ra nhìn Văn Bình, Ái Nhã đưa mắt liếc mắt qua Xuân Hỷ, khuỷu tay đẩy nhẹ tới, tỏ ý trêu chọc: "Bộ động tâm rồi hả?"

Xuân Hỷ giật mình, vội vàng quay qua lắc đầu xua tay: "Không có, tuyệt không đối không có..."

Văn Bình bước tới vài bước, chàng cười nhạt nhìn A Nam, có chút nghiêm mặt nói: "Cô nương, đừng phải ta mà không xin lỗi sao?"

Tò về hiếu kỳ, lura thừa một vài người đi đường dừng lại nhìn tới, ông chủ cửa tiệm đậu hũ thối đưa tay lên chỉ chỉ, mắt nhìn qua mấy người đi đường, bắt đầu kể ra sự việc: "Là cô ta đụng trúng thái tử, thái tử có lòng tốt đỡ lấy cô ta mà cô ta nở lòng nào xô người té ngã, đã thế còn không chịu xin lỗi."

Mọi người ồ lên, nhanh chóng trả lời: "Vậy sao? Người gì đâu mà kỳ cục vậy?"

A Nam nín lặng có chút xấu hổ, tay đưa lên chỉnh lại tấm khăn voan, hai mắt rũ xuống, thanh âm tựa hồ có chút suy yếu, bất đắc dĩ nói ra: "Xin lỗi."

Hai từ "xin lỗi" nói ra mang theo vài tia lạnh lùng cùng miễn cưỡng, thị vệ tức giận đồng thanh lớn tiếng: "Vô lễ, dám ăn nói ngang hàng với thái tử, người muốn chết."

Thị vệ đang muốn tiến lên liền bị thanh kiếm của Từ Hàn ngăn lại, anh trừng mắt, lạnh lẽo toát ra một luồng sát khí nồng đậm, lạnh lùng nói: "Luận về thân phận, bọn thuộc hạ các người không có tư cách nói chuyện ngang hàng với chúng ta."

Mấy tên thị vệ bị khí thế của Từ Hàn áp đảo, toàn thân đột nhiên run lên, chân khẽ lùi một bước, Văn Bình cười lạnh, sắc mặt uy nghiêm, khí độ hùng vĩ đi lướt qua, lạnh lùng nói: "Được rồi, chúng ta đi."

Văn Bình đi được nửa đường liền khựng lại, xoay người trầm mặc nhìn A Nam, chàng nhếch môi hiện ra một tia cười thú vị, nhàn nhạt nói: "Lập tức đi điều tra bọn họ."

Một thị vệ hiểu ý lập tức cúi đầu nói: "Dạ vâng thưa thái tử."

A Nam cũng nhanh chóng cùng Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ trở về, xa xa... một nhóm côn đồ đang gây khó dễ cho một ông lão bán bánh bao ở ven đường, tên cầm đầu bộ dạng hồ báo ngồi ở ghế gác một chân lên bàn, tư thái nhàn nhã hớp lấy một ngụm trà, chậm rãi nói: "Ba lượng... ông đang đùa với tôi sao?"

Ông lão sợ hãi, run rẩy cầm túi tiền đưa tới, miệng lắp ba lắp bắp không ra câu: "Bây... bây... giờ tôi chỉ có... chừng này..."

Tên cầm đầu khẽ cau mày hừ một tiếng, hất thả rơi chén trà, "xoảng", âm thanh vỡ vụn vang lên, bỏ chân xuống đất, hất chòm người tới giật lấy túi tiền

rồi liếc mắt hất cằm với bọn đàn em, bọn đàn em hiểu ý ra sức đập phá tùy ý "rầm...xoảng...xoảng...", chén, ấm trà rơi xuống vỡ tan tành, thùng đựng bánh bao bị đập đổ, từng chiếc bánh bao còn nóng hổi rơi xuống đất lăn lóc bên vệ đường.

Ông lão quỳ xuống khóc lóc ôm lấy chân tên cầm đầu, ánh mắt sót xa nhìn bao công sức của đứa cháu gái bị hất đổ xuống đất, miệng khẩn thiết cầu xin: "Ngài làm ơn tha cho chúng tôi, cháu gái tôi bị bệnh cần tiền mua thuốc.... van cầu ngài rủ lòng thương... đừng đập phá đồ đạc của tôi... hu hu hu..."

Người đi đường vô tình đưa mắt nhìn tới rồi ngoảnh mặt làm ngơ như không có chuyện gì, tên cầm đầu nhăn nhó tức giận, hất hất chân rồi đạp ông lão một đạp té ngửa xuống nền đất cứng, giọng lạnh khốc, khinh thường: "Buông ra coi... cái lão già này..."

Ông lão té xuống đập đầu vào thùng gỗ đựng bánh bao, ông nằm đó run rẩy co giật, đầu trầy xước tứa ra một ít máu, ánh mắt mờ mờ nhìn từng cái bánh bao bị bọn côn đồ đập bẹp, lòng không khỏi đau quặn, nước mắt chảy xuống trên gương mặt già nua, nội tâm nghẹn ngào: "Hết rồi... hết thật rồi..."

Một cô gái hót hải chạy nhanh đến gọi lớn: "Ông ơi..."

Cô gái 14 tuổi có dáng người cao ráo, thon thả tựa hồ có chút gầy yếu như cành liễu sắp đổ, thần sắc xanh xao chạy được nửa đoạn liền ho vài tiếng, cô ngồi nhanh xuống đất đỡ ông lão ngồi dậy, vừa khóc vừa nức nở gọi lớn: "Ông ơi... ông... hức hức... khụ khụ..."

Ông lão yếu ớt run run thân thể, hai mắt từ từ mở ra nhìn đến cô cháu gái yêu dấu, giọng nhỏ tiếng lo âu: "Mai Hạ, thân thể cháu không tốt, không cần theo ông ra đây đâu, về nhà ... đi."

Ông lão nói xong liền không còn sức để nói tiếp, cô gái lắc lắc đầu tỏ vẻ không thuận, ánh mắt đỏ hau trừng lên nhìn về phía tên cầm đầu, máu nóng sôi trào, con giận dữ bốc lên đỉnh điểm, cất tiếng hét lớn: "Tại sao mấy người có thể đối xử với ông của tôi như vậy? Chúng tôi chỉ là buôn bán nhỏ, nào đã đắc tội gì với mấy người."

Tên cầm đầu nhìn cô gái, hất nhếch mép cười, bước tới ngồi xuống, tay đưa lên đánh nhẹ vào má cô, thích thú nói: "Lão tử nhìn trúng ngươi đã lâu, theo lão tử về nhà, lão tử sẽ không gây khó dễ cho nhà của ngươi."

Cô gái khinh bỉ phi nhỏ nước miếng vào mặt tên cầm đầu, hất nhắm mắt theo phản xạ, tức giận tới cùng, mờ mắt giờ tay lên hét lớn: "Con nha đầu thói này..."

Từ xa bay đến một cục đá lớn bằng cái bánh bao chọi trúng ngay đầu tên cầm đầu "Bốp", hân ah lên một tiếng đưa tay bọ lấy sau đầu, đứng phất dậy xoay người hét lớn: "Con mẹ nó thẳng nào dám chọi đầu lão tử...", hòn đá thứ hai chọi tới đập thẳng vào trán hân "Bốp", máu chảy xuống làm hân loạn choạng, bọn đàn em nhào tới trước hô hoán: "Con nha đầu thói kia dám chọi đá vào mặt đại ca, anh em lên..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

A Nam thuận tay ném thêm một hòn đá, hòn đá bay lên cao rớt xuống đập ngay đỉnh đầu ai đó, lãnh đủ ba hòn đá, tên cầm đầu choáng váng ngã ra sau bất tỉnh, A Nam liếm môi ngửa tay ngửa chân nhảy bỏ tới hô gào: "Dám ức hiếp dân lành, ta liều mạng với mấy người..."

A Nam bay vào cùng mấy tên côn đồ đánh, đám hỗn loạn: "Chết đi... chết đi... bốp bốp.... này thì ức hiếp dân lành này... ... chát chát chát..."

Khăn voan che mặt khề rơi xuống, Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ làm mặt lạnh, Mai Hạ có chút ngạc nhiên mang theo lo lắng nhìn A nam, mấy tên côn đồ bị A Nam đánh te tua, toi tả nhưng vẫn tươi cười niềm nở, hai mắt sung húp, bầm dập nổi sao, về mặt thỏa mãn nói: "Nàng ơi... đánh nữa đi... ôi... thích quá... xin nguyện chết vì nàng... mỹ nhân..."

A Nam bị Từ Hàn xách cổ áo ném sang một bên, lạnh giọng nói: "Muội đừng làm loạn nữa, ngoan ngoãn đứng yên một chỗ đi..."

A Nam chu môi tỏ vẻ bất mãn, đang muốn xông vào đánh tiếp liền bị Ái Nhã, Xuân Hỷ mỗi người một tay túm lấy kéo ra xa, Từ Hàn quay sang trừng mắt với mấy tên côn đồ, ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng, lạnh lùng hơi nheo, trông như có khói, tia nhìn hân học khó chịu nói: "Dưới chân thiên tử mà các ngươi dám làm càn? Thật muốn chết..."

Mấy tên côn đồ lập tức bưng tỉnh, ánh mắt sợ hãi mờ thật to, lông mày nhướn cao, lắp bắp: "Cái... cái gì... người... người là ai?"

Từ Hàn cười nhạt, rút ra thanh kiếm sáng lóa, ánh mắt tỏ ra sát khí, lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Muốn biết ta là ai ư? Dễ thôi... hừ hừ hừ..."

Từ Hàn nhếch môi cười gian xảo đầy thị tà ý, anh cầm kiếm nhích tới từng bước chân, tám tên côn đồ nâng người lên bằng hai tay, chống đỡ, rồi trườn lùi, về mặt chột biến, giọng nói vô cùng sợ hãi: "Người... người muốn làm gì?"

Từ Hàn cười tà dị, anh trừng mắt vung kiếm, một vài tiếng thét thắt thanh vang vọng, âm thanh đập vào các bức tường rồi vọng ngược trở lại, mỗi tiếng vọng cách nhau vài giây, A Nam có chút nhẫn mặt, có chút giật mình nhìn tới cách Từ Hàn sử lý bọn côn đồ, cô lắc đầu miệng xuyt xoa lẩm bẩm: "Năm mô ai dà phạt, thiện tai thiện tai..."

Chín cái đầu bóng loáng không còn một sợi tóc, mấy tên côn đồ run rẩy sợ đến xanh mặt, Từ Hàn quát nặng: "Cút..."

Mấy tên đàn em sợ hãi lật đặt đứng dậy vác tên thủ lĩnh lên vai rồi vắt chân lên cổ mà chạy, chạy được nửa đường liền bị thị vệ của Văn Bình chặn lại, không hiểu lý do vì sao mà tất cả đều bị bắt vào ngục, mấy tên thị vệ hừ một tiếng lạnh lùng: "Giám 10 ngày, còn tái phạm lập tức đem ra ngo môn trảm"

Mấy tên côn đồ nghe đến chữ "trảm" thì gương mặt trở nên tái mét, thiếu chút nữa học máu, tên cầm đầu tỉnh lại, bộ dạng ngơ ngác nhìn xung quanh, hần ngồi dậy nhìn tới tám tên đàn em đang ngồi khóc nức lên từng tiếng, nhẹ nhàng an ủi: "Các sư thầy, làm sao lại khóc a?"

Tám tên đàn em giật mình quay đầu, miệng đồng thanh: "Đại ca, huynh bị làm sao vậy?"

Tên cầm đầu ngây ngốc tỏ vẻ không hiểu, tám tên kia bỏ lên người hắn, người ôm chân, người ôm tay, người ôm mặt... khóc lóc thảm thiết: "Đại ca, huynh chết thảm quá... nhầm... huynh mất trí rồi... hu hu hu..."

Trời bắt đầu tối hẳn, mấy gian hàng ở ven đường đã dọn về hơn phân nửa, một vài chiếc lồng đèn được thắp sáng lên, Ái Nhã và Xuân Hỷ vội buồng A Nam ra, A Nam trung ra mặt mèo ngơ ngác, cô chớp mắt, ngồi xuống nhặt lên từng chiếc bánh bao còn nguyên vẹn, Xuân Hỷ cầm lấy đòn gánh dựng lên, Ái Nhã quay qua nhìn A Nam nói: "A Nam tỷ, tỷ lượm bánh bao làm chi, chúng đều bẩn cả rồi không ăn được đâu?"

A Nam nhìn bánh bao trong tay, chúng căn bản chỉ dính một ít cát và bụi, ngoài ra vẫn còn nóng ảm tỏ ra mùi thơm phức, cô mặt kệ vừa lượm vừa phui, chậm rãi nói: "Chỉ là một ít cát, phui đi là có thể ăn được."

A Nam nhìn qua Mai Hạ và ông lão, cô đứng lên đi đến bên cạnh họ, ngồi xuống cho tay vào ống tay áo lấy ra một túi vàng, nắm lấy tay Mai Hạ đặt túi vàng vào lòng bàn tay, dịu dàng nói: "Muội cầm lấy đưa ông đi đại phu, chỗ bánh này tỷ mua giúp muội..."

Mai Hạ nhìn túi tiền nặng trĩu rồi nhìn A Nam, hai mắt rung rung vội vàng lắc đầu trả lại túi tiền: "Muội không dám nhận..."

A Nam đẩy lại túi tiền, giọng lo lắng tựa hồ có chút không vui: "Muội còn không mau đưa ông đi đại phu, để lâu là xảy ra chuyện thật đó."

Mai Hạ giật mình đưa mắt nhìn xuống ông lão, ông yếu lắm, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đứt đoạn làm cô sợ hãi, bật khóc, cầm lấy tiền, cúi đầu cảm ơn A Nam: "Tạ tỷ tỷ giúp đỡ... khụ khụ khụ..."

A Nam vỗ nhẹ vào lưng Mai Hạ rồi giúp cô dìu ông lão đứng dậy, Từ Hàn giúp một tay công ông lão đến đại phu, lúc về, A Nam chăm chú đếm xem trong giỏ có bao nhiêu cái bánh bao: "1, 2, 3, 4....10...."

Mười cái bánh bao làm A Nam thêm thương chảy nước miếng, Ái Nhã và Xuân Hỷ đi ở bên cạnh khẽ đỏ mặt, cả hai cười khỏ ở trong lòng: "Bó tay với tỷ ấy."

Bên trong ngôi nhà tranh cũ kỹ, rách nát, một ngọn nến mong manh được ai đó thổi lên, Mai Hạ từ trong nhà đi ra dìu ông lão vào trong, vẻ mặt lo lắng nói nhỏ: "Ông ơi, con lỡ nhận tiền của tỷ ấy rồi... làm sao đây ông? Con tưởng nó là bạc... nhưng là vàng ông ạ... những 500 vàng đó ông...?"

Ông lão nhướng mắt ngạc nhiên nhưng không nói gì, suy nghĩ một chút liền mở miệng căn dặn: "Tiền thì con cũng lỡ nhận rồi, chúng ta lại không biết người ta là ai thì làm sao mà trả, ngộ nhờ đề chuyện này lọt ra ngoài... thôi... tạm thời cứ đem chúng giấu đi, để sau rồi tính con ạ."

Mai Hạ gạt đầu dạ một tiếng, cô dìu ông ngồi xuống ghế, rót nước mời ông rồi đi vào nhà bếp xào lại ít rau và hầm thêm canh đậu, bắt nồi cơm lên bếp, Mai Hạ đứng dậy đi đến kéo thùng bột ra rồi ngồi xuống dùng củi đào đất lên, đào khoan một gam tay liền thấy một cái hũ sành cũ rích, lấy nó lên khỏi mặt đất, Mai Hạ bỏ túi tiền vào trong rồi đập nắp, bỏ lại chỗ cũ, cô lấp cát rồi kéo thùng bột đập lại.

A Nam về đến tiểu lâu liền đi lên lầu ba, Từ Hàn, Ái Nhã, Xuân Hỷ đứng chờ ở lầu hai, A Nam mở cửa bước vào phòng, đặt giỏ bánh lên bàn rồi vén rèm lụa, ngọt ngào mở miệng nói: "Tình Phong, muội về rồi... ho~~~~~..."

A Nam có chút giật mình nhìn Tình Phong đang ngâm mình trong bồn tắm, làn da ai đó mịn màng như ngọc khiến cô đỏ mặt mang theo lúng túng lập tức thả rèm, quay mặt, tay đưa lên vịn chặt trống ngực còn đang đánh liên hồi không muốn ngừng nghỉ, miệng lẩm bẩm: "Ồi trời ơi..."

Tình Phong hít mũi, nhẹ nhàng thở một hơi, chậm rãi mở ra hai mắt nói: "Giờ này là giờ gì rồi mà nàng mới về?"

A Nam im lặng, khẽ cúi đầu, đôi mắt long lanh chợt nóng lên toát ra sự ngượng ngùng quẩn rữ, môi lắp bắp trả lời: "Muội... muội... xin lỗi..."

Tình Phong cụp xuống hai mắt, chẳng không hỏi thêm gì vội vàng đứng lên, đưa mắt nhìn tới tấm bình phong rồi chợt mỉm cười sâu mị, A Nam nghe thấy tiếng nước tràn thì hơi nghiêng đầu ghé tai nghe ngóng, song bên trong vẫn không thấy động tĩnh gì liền chu môi thở một hơi, Tình Phong khoác lên mình tấm khăn màu trắng, chẳng cố ý đưa tay lên miệng ho vài tiếng, mở miệng nói: "A Nam, nàng vào đây giúp ta chọn y phục."

Hồng quang trên cơ mặt bùng phá, đầu óc A Nam gần như muốn nổ tung, nội tâm gào rú lên dưới đáy sâu vực thẳm "Chọn y phục... này... chẳng phải là... huynh ấy đang... thoát y..."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Tĩnh Phong im lặng không nói gì, chàng đặt lên bàn ba bộ y phục bạc, tím, lục rồi đi đến ngồi xuống bên giường vắt chéo chân, tay trái ôm lấy bụng, tay phải nắm hồ đưa lên khẽ chạm nhẹ hai đầu ngón tay vào miệng, gương mặt hưng phấn tràn ngập sắc cười nhìn tới đáng vẻ lưng túng của A Nam ở đằng sau bức rèm.

A Nam hồi hộp liếc mắt lên trần nhà, cô thở một hơi thật mạnh, lòng tự nhủ: "Vào trong là không được nhìn huynh ấy, không được nhìn... không được nhìn..."

A Nam xoay người vén rèm bước vào bên trong, cô cúi đầu, mồ hôi thất thường liên đồ ra, đi đứng có chút run rẩy, động tác di chuyển có chút cứng ngắc, bên trong thân thể truyền ra một dòng khí nóng lan tỏa ửng đều trên gương mặt, bước từng bước lại gần chiếc bàn, thuận mắt cầm lấy y phục màu tím ở giữa đưa thẳng tới trước, mắt vẫn không nhìn, bối rối nói: "Cái này, huynh mặc đi."

Tĩnh Phong nhìn A Nam, chàng nhếch môi, mỉm cười tràn đầy mê hoặc, hơi thở nhẹ nhàng phả ra chuyển thành lời nói: "Nàng đem y phục tới gần một chút... tiện thể giúp ta mặc..."

A Nam ngượng ngùng không biết nên trốn đi đâu, gương mặt đang hồng bỗng nhiên trở nên đỏ rực, càng lúc càng đỏ, gần như sắp bị lửa nhiệt thiêu chín thành tôm luộc, cô xấu hổ, bối rối, bước nhanh tới, giọng nói: "Muội... muội không biết mặc đâu? Huynh tự mặc đi."

Tà áo dài rơi xuống bị A Nam giẫm phải, cô té về phía trước bổ nhào lên người chàng, đề chàng ngã nằm xuống giường, miệng trực tiếp hôn lên vai chàng, tay đẩy tới làm tuột đi phân nửa tấm khăn tắm trên người chàng, mí mắt run lên nhắm lại, suy nghĩ rối loạn khẽ rống lên ở bên trong đầu: "Thôi xong..."

A Nam nuốt xuống một ngụm nước miếng, lấy lại bình tĩnh khẽ ngẩng đầu lên nhìn chàng, cảm thấy nao lòng bởi ai đó tắm xong thật sự rất quyến rũ, trống ngực khẽ đập cuốn theo hơi thở phập phồng, mí mắt rũ xuống co rút lại: "Xin lỗi huynh, muội không cố ý..."

Tĩnh Phong cười gượng, chàng ở bên dưới dịu dàng vòng tay ôm lấy cô, thì thầm nhỏ tiếng: "A Nam, nàng rất muốn chạm vào ta phải không?"

A Nam thoáng giật mình, nhường mắt nhìn chàng, miệng phản bác: "Muội nào có...", đang muốn nói tiếp liền khựng lại bắt đầu tưởng tượng, so sánh: "Huynh ấy... so với tên thái tử đó... thật sự... đẹp hơn rất nhiều..."

Tĩnh Phong cau mày nheo lại hai mắt, trong lòng trào lên một cảm giác thất vọng, huyệt hắc, chàng đưa tay lên ấn nhẹ đầu A Nam xuống rồi hôn, A Nam ngẩn người có chút ngạc nhiên, dòng suy nghĩ dở dang liền bị đánh bay bởi một nụ hôn đắm đuối, mãnh liệt.

Vỹ Kiệt run nhẹ hai tay, anh bê khay đồ ăn thơm nức mũi bước từng bước lên bậc cầu thang, đi lên lầu ba liền dừng lại kê khay thức ăn lên lan can, mặt nhăn nhó, miệng lầm bầm: "Trời ơi đau quá...", nghỉ một năm giây rồi anh bê khay đồ ăn bước tiếp, đến trước cửa phòng của Tĩnh Phong, thấy cửa mở nên anh bước vào, cất tiếng gọi: "Hoàng thượng, người tắm xong chưa vậy? Thần mang điểm tâm đến rồi."

Bên trong thanh âm nhỏ nhí truyền ra tiếng được, tiếng mất: "Không cho... chạm... vào... đó... mau buông...", "Kệ... ta muốn chạm...", "Có ai đó... ở... bên ngoài...", "Con mèo đó... nàng im lặng đi...", "Không phải đâu? Buông... ra...", "Ta cấm..."

Vỹ Kiệt không khỏi đen thui mặt mày, nội tâm dờ khóc dờ cười: "Con mèo...", anh lắc đầu đặt khay thức ăn xuống bàn, mắt ngạc nhiên nhìn giỏ bánh nguội ngắt ở bên cạnh rồi thuận tay cầm nó đi, ra đến cửa liền thở dài lầm nhảm: "Chắc mình cũng nên thú nường từ..."

Một lát sau, A Nam chỉnh chu xiêm y rồi ngồi thừ ở trên giường, ánh mắt mong đợi liếc qua liếc lại nhìn chăm chăm vào từng cử động của Tĩnh Phong, Tĩnh Phong thay y phục xong liền ngồi vào bàn, chàng nâng mắt nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Nàng muốn nói gì thì nói đi."

A Nam đứng dậy e hèm hai tiếng, cổ họng nuốt nhanh một ngụm nước miếng, hai tay đưa ra sau chấp lại, di chuyển bước chân đến bên cạnh chàng, giọng xua nịnh nói: "Có cái vô đài mới dựng ở trước khu đất trống, hình như sắp có cuộc thi gì đó, mai cho muội đi xem nhé!"

Tĩnh Phong nghe xong không khỏi nhú mày, chàng lầm bầm ở trong đầu: "Ta biết ngay là việc này mà, nàng lại muốn gây rối chứ gì?"

Chàng thở dài cầm dưa gắp miếng thịt xiên đưa tới trước miệng A Nam, A Nam há mồm ngậm lấy, nhai nhai rồi nói: "Cho muội đi nhen..."

Tĩnh Phong nhìn nàng ừm một tiếng, A Nam mừng thầm ở trong lòng, đang muốn mở miệng nói lời cảm ơn liền bị câu nói ngàn tảng của Tĩnh Phong đè lên người: "Mai nàng sẽ đi với ta."

A Nam đen mặt sừng sốt, thân thể như bị thu nhỏ lại, cô hồn vu vơ, ngồi một xó vẽ vòng tròn, miệng lầm bầm trong màn đen u ám, Tinh Phong toát mồ hôi, trên đầu xuất hiện mấy cái vạch đen.

Ở bên dưới tủ lâu, Văn Bình một thân y phục trắng tuyết bước vào, từ chàng toát ra vẻ đẹp lạnh lùng lạnh tữ, nhẹ nhàng mà thánh khiết, mấy cảm y vệ đứng ở bên trái cánh cửa khẽ đưa mắt nhìn nhau, miệng thì thầm: "Quả nhiên thái tử của nước Tống có nhan sắc sánh ngang với hoàng thượng."

Mấy cảm y vệ đứng ở bên phải đưa mắt nhìn qua, không quen, không biết cũng mặt dày lên tiếng cãi: "Thái tử của chúng ta đẹp hơn."

Cảm y vệ đứng ở bên trái chóc mồm cãi: "Hoàng thượng của chúng ta đẹp hơn."

Hai bên chí chóe không chịu ngừng, Văn Bình dừng lại có chút trầm tư, chàng cười lạnh nhỏ tiếng nói: "Nhan sắc sánh ngang... rất tò mò đấy...", chàng cong môi cười bí ẩn, bước nhanh vào trong rồi đưa tay gõ cửa một gian phòng, cửa mở, Lâm Sứ khẽ cúi đầu thi lễ: "Thái tử."

Văn Bình ừ một tiếng, chàng bước vào bên trong vén tà áo quỳ xuống, chấp tay hành lễ: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Vua Tống nhìn Văn Bình rồi hạ xuống quyền sách, ông đứng dậy đặt quyền sách lên bàn, chậm rãi nói: "Con mau đứng lên đi, không cần phải đa lễ."

Văn Bình dạ một tiếng, từ từ đứng dậy, vua Tống lên tiếng nhắc nhở: "Thế nào rồi! Việc ở lời đài đã chuẩn bị xong chưa?"

Văn Bình gật đầu, trả lời một cách thân nhiên: "Đã xong thưa phụ hoàng, mà sao người không hỏi cung nghỉ ngơi, mọi việc ở đây cứ giao lại cho con."

Vua Tống thờ dài một tiếng lạnh, ông đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài, bộ dáng lo lắng có chút mệt mỏi nhưng vẫn nói: "Sao ta có thể thất lễ như thế được! Khách mời là vua Lý và hoàng hậu mà."

Văn Bình nhướng mày ngạc nhiên, trong đầu lập lại hai từ "hoàng hậu", đang muốn lên tiếng hỏi thăm liền bị cái liếc mắt đầy sát khí của vua Tống làm cho nghẹn ngược lời nói, vua Tống xoay người lại, đưa tay lên chỉ thẳng vào mặt Văn Bình nói với giọng hùng hổ, hăm dọa: "Con đừng tưởng rằng ta không biết trong đầu con đang nghĩ gì? Con định hỏi ta hoàng hậu có đẹp không chứ gì? Ta cấm con không được ve vãn hoàng hậu nước Lý, còn nữa... con nên giành thời gian cho việc đọc sách đi, đừng có mà đi ra ngoài tán tỉnh mấy nữ nhân nữa?"

Văn Bình cười gượng, trên mặt có chút xanh xanh, run giọng nói: "Con... con biết rồi... con về phòng đây."

Văn Bình vội xoay người rồi đi, ra đến cửa khẽ rung mình nhún vai một cái, lòng nghĩ: "Quả nhiên mình nghĩ cái gì liền bị phụ hoàng đoán trúng hết...."

A Nam dùng com xong com tối liền chạy xuống phòng của Ái Nhã, cô rủ Ái Nhã qua phòng của Xuân Hỷ, cả ba nói chuyện rồi cười rôm rả: "Ha ha ha ha..."

Lâm Sứ đứng canh ở trước cửa phòng vua Tống, anh nhăn nhó, lạnh lùng nói ra hai từ: "Thật ồn".

Vua Tống lắc đầu, bắt đầu than thở: "Tối rồi mà vẫn còn đi tra tấn người ta..."

Văn Bình ngồi ở ghế xem qua sơ đồ bố trí của võ đài, chàng trầm mặt im lặng, lắng nghe tiếng cười vọng đến, miệng bất giác nói: "Tiếng cười của nữ nhi...", nhanh tay cuộn lại tấm sơ đồ, đặt nó xuống bàn rồi đứng dậy đi đến mở cửa nhìn đến cuối dãy hành lang tầng hai, thấy mắt lóe lên tia sáng lạnh lạnh, bước chân tò mò bắt đầu đi chuyển trên tấm sàn gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

A Nam lắc xì ngầu bị thua nên ngồi bệt ở dưới sàn để cho Ái Nhã về bậy lên mặt, hai mắt nhắm lại giật giật mấy cái, vừa cười vừa nói: "Ái... Ái...Nhã... muội vẽ xong chưa vậy... buồn... buồn quá... ha ha ha..."

A Nam đưa tay lên định sờ vào mặt, Ái Nhã nhú mày nắm nhanh lấy tay A Nam, vẻ mặt nghiêm túc vừa vẽ vừa nói: "Tỷ đừng có cười nữa, lem hết tron rồi này."

A Nam nín cười mà thân thể run lên như bị rút gân, Ái Nhã liếm môi, tay cầm bút lông đưa xuống chấm vào nghiêng mực màu đỏ, cô quẹt thêm hai nét lên mặt A Nam rồi dừng lại ngã ra sau cười lăn lộn: "A ha ha ha, nắc cười quá... nhìn tỷ giống y chan con lật đặt ngoài chợ vậy... há há há..."

Xuân Hỷ nhin không được liền ôm miệng phì cười, A Nam hừ một tiếng, bỏ tới bàn trang điểm chòm người lên lấy gương, cô nghiêng mặt qua trái rồi nghiêng mặt qua phải, khóe môi cong lên tạo ra một nụ cười ranh mãnh, bỏ gương xuống bàn rồi bỏ tới cầm lấy cây bút lông khoáy đều trong nghiêng

mực màu đỏ, giọng tà mị nói: "Tỷ sẽ biến hai muội thành mèo."

Ái Nhã bật dậy chạy đi, Xuân Hỷ cười khỏ, bản thân liền trở thành mục tiêu kế tiếp, cả ba chạy ầm ầm ở trong phòng, bên ngoài có tiếng gõ cửa: "Cốc cốc cốc..."

A Nam cầm bút lông khựng lại ngó mắt nhìn ra cửa, cô bảo Xuân Hỷ đi ra mở cửa, Xuân Hỷ gật đầu đi đến mở ra hai cánh cửa, hai mắt kinh ngạc mở to, nội tâm có chút giật mình, lo lắng: "Người... người này không phải là vị thái tử lúc nãy sao..."

Văn Bình không nói gì chỉ hừm một tiếng ở trong lòng, mắt liếc vào bên trong, môi nhếch lên, tà mị cười lạnh như băng tuyết, quả nhiên nàng ta ở đây?

A Nam đề được Ái Nhã ở dưới thân, cả hai đấu tranh vật lộn, Ái Nhã cướp được cây bút từ tay A Nam, cô văng nó về phía Xuân Hỷ, bút lông bay tới chỉ một chút nữa là đập thẳng vào mặt Văn Bình, cũng may chàng phản xạ nhanh đưa tay lên chụp lấy, một vài giọt mực vẩy lên y phục của chàng.

A Nam nhìn ra cửa, bộ dạng ngạc nhiên rống lên như sấm khi trời quang đổ mưa: "Là người, tên thái tử dõm ngoài chợ..."

Ba từ "thái tử dõm" lọt vào tai Văn Bình, chàng cười gượng có hơi ngẩn người ra, mắt nhìn bộ dạng hiện tại của A Nam, từ khuôn mặt cho đến trang phục, sau đó cúi đầu cười một tiếng, trong lòng lặp đi lặp lại một câu: "Thú vị... thật là thú vị... xem ra ra thân phận của nàng cũng không nhỏ đâu... hoàng hậu của nước Lý à..."

A Nam vội buông Ái Nhã ra, cô đứng dậy rút lấy khăn lau đi lớp phấn dày trên gương mặt, hai gò má đỏ choét càng lau càng lem, Ái Nhã đứng ở một bên ngẩn đầu cười đều, Văn Bình thực chịu không nổi, chàng che miệng, muốn không cười liền cười xòa ra: "Ha ha ha..."

Xuân Hỷ nhìn A Nam quệt luôn hai hàng lông mày lem luot qua một bên, cô cắn môi nuốt ngược tiếng cười vào trong, đi đến bàn trang điểm lấy gương cầm đến cho A Nam xem, nhỏ nhẹ nói: "Tỷ nhìn xem..."

A Nam cầm gương soi xem gương mặt của mình, cô há miệng đưa nhanh tay chụp lấy trong xấu hổ, Văn Bình cười đến nổi phải lấy tay lau đi hai giọt nước mắt, thực quá dễ thương mà.

A Nam hừ lạnh, cô trừng mắt nhìn Văn Bình, tức giận nói lớn: "Thôi... không chơi nữa, tỷ về phòng đây, cảm giác vô cùng chán ghét khi có ai đó chen vào nha...."

A Nam đi tới đẩy Văn Bình ra một bên rồi bước lên lầu trở về phòng, Ái Nhã lấy khăn lau đi vài giọt mực dính lên mặt rồi nói: "Ái Nhã cũng về phòng đây, không có tỷ ấy là mất vui luôn rồi."

Xuân Hỷ mỉm cười gật đầu, Ái Nhã rời đi, Xuân Hỷ có chút lo lắng nhìn Văn Bình, run giọng nói: "Thái... thái tử... nô tỳ phải đóng cửa đi ngủ..."

Văn Bình ngạc nhiên đến quê độ, chàng nhìn A Nam rồi thả rơi cây bút, nhắm mắt xoay người rồi đi, tay đưa lên vuốt ngược tóc trước, miệng lẩm bẩm: "Thật là mong chờ..."

A Nam về đến phòng thì thấy Tình Phong đang đọc sách, cô chu môi, đáng về ủ rũ nói: "Chơi không vui chút nào cả?"

Tình Phong đặt cuốn sách xuống bàn rồi ngẩng đầu nhìn A Nam, chàng giật mình run giọng cười khúc khích, A Nam giận dữ liếc chàng một cái, mặt mày xịu xuống tỏ vẻ hờn dỗi, phụng phịu bỏ đi đến giường: "Huynh cứ cười cho đã đi... hừ hừ..."

Tình Phong cười gượng nhanh chóng đứng lên, chàng đi đến đôn tròn gối gụ nắm lấy khăn trắng nhúng vào thau nước ấm rồi đi đến ngồi xuống bên giường lau mặt cho A Nam, A Nam rũ mắt cười đầy mỉa ý, cô đưa tay lên mặt giả vờ gãi gãi, đem năm đầu ngón tay chà miết lên má rồi nhanh tay quệt lên mặt Tình Phong, bàn tay đưa lên che miệng cười hô hô: "Này thì cười này..."

Tình Phong đen mặt giận run người, tay bóp chặt chiếc khăn, đường gân xanh nổi lên, giọng nói gần xuống trần ngập tức giận: "A Nam, nàng thừa biết là ta vừa mới tắm xong mà..."

Nói xong liền trừng mắt tức giận nhìn A Nam: "Còn nàng, chưa tắm đúng không?"

A Nam không có phản ứng, mặt mày tỉnh bơ nói: "Để mai tắm bù có được không?"

A Nam nói ra một câu ngớ ngẩn khiến Tình Phong cứng họng không biết nói thêm gì, chàng vứt khăn qua một bên trực tiếp bế A Nam lên đi đến buồng tắm, A Nam nhìn chàng với đôi mắt ngây dại, nói: "Ồ... muội nói là để mai tắm bù rồi mà..."

Tình Phong im lặng cho tay vào nước trong bồn tắm, nước ấm chuẩn bị cho A Nam giường như đã nguội, A Nam ngó xuống chọt một ngón tay vào nước, cô rùng mình, cái lạnh thấu xương xâm chiếm cơ thể, tay đưa lên chụp nhanh lấy áo chàng không chịu thả, giọng rên rỉ: "Muội không muốn tắm đâu..."

Tình Phong nhìn A Nam trực tiếp nói lời đe dọa: "Không tắm... vậy nàng nghĩ như thế nào lau được những vết mực này... Hay nàng muốn ngày mai ra ngoài với bộ dạng này..."

Bầu không khí đột nhiên im lặng, A Nam bị chàng dọa cho sợ chết khiếp, cô nghĩ ngay đến chuyện sẽ xảy ra vào ngày hôm sau, đường đường là hoàng hậu của một nước lại thành trò cười cho thiên hạ, sự tình, mặt mày chợt nhăn nhó, thanh âm ứ khuất vang lên: "Không muốn... Huynh mau gọi người đổi nước mới cho muội đi."

Tình Phong bế A Nam ra ngoài hành lang, chàng mở miệng gọi lớn: "Người đâu?", một tên thị vệ đứng ở ngay cầu thang chạy lại, hấn cúi đầu nói: "Hoàng thượng, người cần gì cứ phân phó cho thuộc hạ."

A Nam thấy người đến liền úp nguyên bản mặt mèo vào ngực của Tình Phong, Tình Phong cười như không cười, vẻ mặt trầm tĩnh nói: "Người đi xuống bảo Vỹ Kiệt kiểm tra nước nóng rồi chế hoa cúc đem lên phòng cho ta."

Tên thị vệ chấp tay cúi đầu rồi đi: "Dạ vâng, thưa hoàng thượng."

Chờ hần đi khuất A Nam mới chịu lò đầu ra, Tình Phong cúi xuống thỏa mãn lộ ra tiếng cười trêu chọc: "A Nam, y phục của ta... giờ nàng tính sao đây?"

A Nam giật mình nhìn tới vết mực đỏ dính trên áo chàng, cô nắm lấy chỗ bẩn dò dò chà chà nhưng chúng lan ra càng rộng, mi tâm khẽ nhúu, hai tay bỏ xuống, liếc mắt lên nhìn chàng, vừa giận vừa thẹn, hai má đỏ bừng, miệng mấp máy: "Muội xin lỗi..."

Tình Phong mỉm cười nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ái tình triu mến, khẽ cúi xuống hôn cô một cái vào trán rồi nói: "Được rồi, ta và nàng sẽ cùng tắm", nói xong chàng ôm cô đi vào trong phòng.

A Nam bị nụ cười ái muội của chàng mê hoặc, hai mắt vô thần nhìn chàng, bàn tay ngọc ngà, mềm mại khẽ áp lên ngực chàng, nhịp tim thay đổi đập loạn xạ như điên.

Tình Phong ngồi ở ghế vuốt tóc A Nam, bữu môi tiện tay véo nhẹ lên má cô khiến cô bừng tỉnh, nổi quạu: "Đau... huynh làm cái gì vậy hả?"

Tình Phong cười ha ha bị A Nam quẹt thêm một đồng mực lên áo, A Nam lạnh nhạt, hếch mặt vênh vao, Tình Phong cau mày có chút khó chịu nhưng cũng không nổi giận, chàng đưa chân ra khều lấy chân của cái bàn tròn, kéo nó lại gần một chút, nội tâm tùy ý nghĩ: "Để xem ta lợi hại hay là nàng lợi hại."

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Tình Phong cầm khay trà đặt nhẹ xuống ghế, chàng ôm A Nam đặt lên bàn, hai tay nắm lấy cổ tay cô, đè cô nằm xuống, kề sát miệng vào môi cô, nhỏ giọng nói: "Hôn ta một cái rồi ta bỏ nàng ra...", nói xong chàng bình thản nhắm mắt lại chờ đợi, một vài lọn tóc xõa xuống vừa đủ để xòa nhẹ lên má A Nam.

A Nam mê mẩn nhìn vẻ đẹp thanh thoát của chàng, cô đỏ mặt nhắm mắt nghiêng đầu qua một bên, miệng ngượng ngùng lắp bắp: "Huynh... huynh thật ranh mãnh... không hôn..."

Bầu không khí đột nhiên trở nên nguy hiểm, Tình Phong khó chịu mở ra hai mắt, chàng sấn tới nghiêng đầu hôn lên môi A Nam, đầu lưỡi tham lam len lỏi tiến sâu vào bên trong, A Nam nhân mặt ú ớ được mấy tiếng liền chìm vào khoảng không tối tăm, đầu óc cô trống rỗng, hơi thở ngập ngừng thì thảm một cách dịu dàng: "Dừng... dừng lại... Tình... Phong..."

Tình Phong dừng lại cắn nhẹ vào môi A Nam, tay móng trớn đưa xuống cời bỏ lớp y phục của cô, miệng thì thảo: "Một chút thôi... được không..."

A Nam im lặng nhắm hờ hai mắt, thân thể đột nhiên nóng rang, cô rùng mình, nổi da gà khi năm đầu ngón tay của chàng luồn vào bên trong chiếc yếm lụa màu trắng, Tình Phong hơi cúi đầu rồi khỏi đôi môi hồng cánh sen quyến rũ, chàng di chuyển áp môi vào cổ, hôn dần xuống, hôn vai, cắn nhẹ vào gáy, liếm nhẹ quanh gáy, hôn lên tai, hôn xuống cổ rồi dần dần đi xuống dưới ngực...

A Nam run rẩy như lên cơn sốt, cô rên ư ừ, hơi thở dồn dập, Vỹ Kiệt đẩy cửa cùng hai tiểu nhị bung nước đi vào, mắt nhìn đến tấm rèm, cả ba giật mình lập tức quay phắt 180 độ, miệng hô lớn: "Xin lỗi đã làm phiền..."

A Nam xấu hổ, muốn cười cũng không được, muốn khóc cũng không xong, nội tâm gào lên rất muốn đào một cái lỗ để mà chui xuống, Tình Phong dừng lại nhanh chóng kéo y phục của A Nam lên, giọng lạnh lùng pha chút không vui: "Vỹ Kiệt, nhanh vào trong pha chế nước cho A Nam tắm rửa."

Vỹ Kiệt đỏ mặt, anh cúi đầu xoay người đi vào bên trong, hai tiểu nhị xách mỗi người hai thùng nước nóng đi theo sau, A Nam trừng hai con mắt đầy tức giận dồn về phía Tình Phong, có phần như sắp khóc.

Tình Phong ôn nhu bế A Nam lên, đỡ dành cô như đỡ một đứa trẻ: "Được rồi... ngoan nào... không dối, ta bế nàng đi tắm..."

A Nam nổi điên túm lấy tóc chàng, cô búng tay vào trán chàng: "Huynh nói cái gì thế hả? Đi chết đi..."

Tĩnh Phong ah một tiếng, đầu hơi ngã về sau, chàng nhủ mày chịu trận, Vỹ Kiệt cùng hai tiểu nhị đứng xem mà đen mặt, họ thở dài nhanh chóng kéo thùng rỗng đi ra bên ngoài.

Tĩnh Phong đặt A Nam vào bồn tắm rồi chính mình cũng trèo vào bên trong, A Nam dấy đành đập trong nước được Tĩnh Phong ôm lấy, Vỹ Kiệt ở bên ngoài tắm rèm chậm rãi nói: "Hoàng thượng, không phải người đã tắm rồi sao?"

Tĩnh Phong nghiêng đầu, liếc mắt ra sau trông một cái, lạnh nhạt nói: "Ta muốn tắm thêm lần nữa, khanh có ý kiến gì không?"

Bên trong lóe lên một thứ ánh sáng thần thánh, Vỹ Kiệt giật mình ôm đồ bỏ chạy ra ngoài, nội tâm sợ hãi phát run, hận không thể kêu trời gọi đất.

Hai tiểu nhị ngẩn người, cũng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, luồn cuộn cầm hai thùng nước rỗng chạy theo sau, dưới ánh nến nhuộm vàng lung linh, Tĩnh Phong cầm lấy khăn tắm cười nham hiểm, A Nam ngẩng đầu, vẻ mặt sợ hãi lắp bắp: "Huỳnh... huỳnh... đừng có... ĐỪNG CÓ MÀ CHẠM VÀO NGƯỜI MUỘI...."

Tiếng la thất thanh từ từ lâu vọng ra bên ngoài, mọi người trong từ lâu thoáng chốc giật mình cười gượng, mấy con chim lợn kêu được vài tiếng liền giật mình rút đuôi xuống đất, người gõ mõ đi ngang qua nhìn thấy chim lợn nằm dưới đất ngất la liệt, hân sự hãi lật đật bỏ của chạy lấy người.

Trời mờ sáng, A Nam tỉnh dậy rón rén bước chân xuống giường, cô mở tủ lấy y phục của Tĩnh Phong rồi nhanh chóng rời đi, bước xuống cầu thang, cô nín thở, liếc mắt qua trái rồi liếc mắt qua phải, bước từng bước nhẹ nhàng, bốn tên thị vệ đứng canh gác mà cúi đầu ngủ gà ngủ gật, một tên lính mơ màng tỉnh dậy, miệng ú ớ: "Sáng... sáng rồi hà..."

A Nam giật mình đưa tay lên quạt quạt trước mặt hân, nhỏ tiếng hát ru:

"À ơi ...

Em tôi buồn ngủ, buồn nghề

Buồn ăn cơm nếp, cháo kê, thịt gà

Buồn ăn bánh đúc, bánh đa

Củ từ, khoai nướng cùng là cháo kê

À ơi ...

Em tôi buồn ngủ, buồn nghề

Con tắm đã chín, con dê đã mùi

Con tắm đã chín thì để lại nuôi

Con dê đã mùi thì để em ăn."

Tên lính lim dim đôi mắt như bị thôi miên, hân ngả nghiêng, xiêu lệch như muốn ngã, một tên khác đưa tay lên đập lấy mặt, miệng nhóp nhép, A Nam giật mình ôm lấy bộ y phục quay đầu, nếp gấp thắt lưng vươn vào chui kiếm của một tên lính khiến hân xém tỉnh làm A Nam hết hồn, cô từ từ kéo nó ra rồi đi nhẹ nhẹ xuống lầu hai thở phào nhẹ nhõm.

A Nam đi đến gõ cửa phòng Xuân Hỷ, Xuân Hỷ trực giác liền đi ra mở cửa, cô ngạc nhiên nói: "Ủa? Sao tỷ dậy sớm thế?"

A Nam cầm y phục đi vào bên trong, đôi mắt tâm thức thuần khiết, thông thả nói: "Muội mau đóng cửa lại đi, tỷ vào trong thay y phục."

Xuân Hỷ khó hiểu đi ra ngoài ngó đồng ngó tay rồi đi lại vào trong khép cửa, cô vào bên trong giúp A Nam thay y phục, tay cầm kim chỉ khâu lại dây bó ngực cho A Nam, vẻ mặt tò mò có phần háo hức nói: "A Nam tỷ, y phục này rộng quá... mà tỷ thay y phục nam nhi để làm gì vậy?"

A Nam vui vẻ ra mặt, cô mỉm cười, ngưng hát, nhanh chóng trả lời: "Cải trang để đi dạo, muội nhanh một chút giúp tỷ, có vẻ nó hơi lỏng..."

A Nam cúi mặt chỉnh lại dây bó ngực, Xuân Hỷ ậm ừ nhanh tay sửa lại, mặc xong y phục A Nam mở cửa đi tới phòng Ái Nhã, Xuân Hỷ đổ nước rửa mặt của A Nam rồi múc lại nước khác để rửa mặt.

Bên kia căn phòng, tiếng đập cửa liên tục vang lên, A Nam khó chịu dùng sức đập cửa gọi nhỏ: "Ái Nhã, muội mau mở cửa..."

Trong phòng im ắng không một âm thanh, Ái Nhã giật giật hai mắt, bộ dạng mơ ngủ ngồi dậy bỏ chân xuống giường, miệng há to ngáp một cái: "Hơ~~~~~, ra ngay đây..... ", cô mở cửa mà hai mắt lim dim, cả người tựa lên cửa mà ngủ, miệng lí nhí nói: "Ai... vậy ạ?"

A Nam hừ một tiếng, kéo lê Ái Nhã vào phòng rồi khéo léo dùng chân đóng cửa, cô thả Ái Nhã lên giường rồi đi đến mở tủ lấy đại một bộ y phục màu vàng nhạt văng lên giường, kẻ đó là yếm, dây lưng, tất, áo khoác lụa.... đáng vẻ khăn trang nói: "Muội mau thay y phục đi, chúng ta phải ra ngoài ngay bây giờ...."

Ái Nhã vỗ nhẹ tay lên gối rồi đem nó kéo lại ôm, giọng ngái ngủ lí nhí đáp lại: "Muội buồn ngủ lắm... không đi đâu... khò..."

A Nam hùng hổ xông đến đập tay vào mông Ái Nhã: "Mau dậy đi".

Không có phản ứng gì, Ái Nhã âu yếm cái gối: "Đã bảo muội không có đi mà...."

A Nam ngồi xuống giường lay vai Ái Nhã, giọng đầy hối thúc: "Trời ơi mau dậy đi..."

Ái Nhã khó chịu ra mặt, cô nhăn nhó nói: "Không..."

A Nam đứng dậy lạnh lùng nhìn Ái Nhã một cái, cô tiến tới chụp lấy hai chân Ái Nhã kéo lê xuống giường, ánh mắt hờ hững mang theo chút tức giận nói: "Muội đừng cố rượu mồi không uống muốn uống rượu phạt."

Ái Nhã sực tỉnh chụp lấy thành giường, miệng há rộng la oé óe: "Á đừng... té... muội chịu thua.... đừng kéo nữa... muội dậy rồi... xin tha mạng..."

A Nam thả chân Ái Nhã xuống đất rồi nói: "Muội mau rửa mặt thay y phục đi, nhớ là phải nhanh lên đấy, tỳ đi qua gọi Tử Hàn."

Ái Nhã thôn thức lăn ra ăn vạ, cô nửa khóc nửa cười cầm lấy y phục mặc vào, miệng nhảm nhảm: "Tỳ mà gọi được huynh ấy dậy thì muội khen tỳ tài."

A Nam đi qua phòng Tử Hàn, thấy cửa mở liền đẩy cửa bước vào, Tử Hàn vẫn còn nằm ngủ ở trên giường, A Nam đã dùng mọi cách nhưng vẫn không thể nào gọi được Tử Hàn thức dậy, cô bèn sử dụng hạ sách bước tới bàn cầm chén nước đi đến bên giường, cho một ngón tay vào trong rồi lấy ra nhỏ một giọt nước vào mũi Tử Hàn, một giọt anh nheo mày, hai giọt liền bừng tỉnh choàng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Vọng Tình Say Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.